מספר 1995
שנה 40

העולם הזה

מחיר: 5.00 ל״י   כ״ג כסלו תשל״ו, 26.11.75

איש־צמרת נוסף על ספסל הנאשמים!

מנחם הלר

מנכ״ל „שיכון-עובדים״ מואשם במירמה!

תשקיף

רבין יגיב על פגיעה ברמטכ"ל

התקפה חסרת־תקדים על הרמטכ"ל תזכה, ככל הנראה, בתגובה נמרצת מצד ראש־הממשלה, שייחלץ להגן על תדמיתו של רב־אלוף מרדכי גור.

המדובר הוא במאמר ראשי שהתפרסם בעיתון הארץ, בעיקבות התקפת הפידאיון על רמת־מגשימים ברמת־הגולן. המאמר האשים את הרמטכ"ל באחריות לכך שלעיתוני־הבוקר לא ניתן לפרסם את דבר החדירה והרצח, וטען כי „הרמטכ"ל חשף כאן פגמים חמורים בשיקול־דעתו. החלטתו היתה גרועה באופן כה ברור, עד שחייב להתגנב ספק לגבי טיב שיקוליו גם במיקרים אחרים."

סיגנון ביקורתי זה עורר התמרמרות בצמרת צה"ל. בירור הוכיח שעיכוב פירסום ההתקפה הרצחנית נעשה מטעמים הומאניים, כדי לאפשר לרב הישיבה ברמת־מגשימים, לפי בקשתו, להודיע במו פיו למישפחות השכולות על רצח בניהן.

הרמטכ"ל זכה בנושא זה לגיבוי מוחלט משר־הביטחון ומראש־הממשלה, שאישרו את שיקוליו והצדיקו את החלטתו.

הוותיקן דואג לרגלו של קאפוצ'י

בשגרירות ישראל ברומא נתקבלה פנייה מצד הוואתיקן בקשר למצב־בריאותו של הארכיבישוף הילאריון קאפוצ'י, הכלוא בכלא רמלה. בפנייה נאמר כי הוואתיקן מגלה דאגה עמוקה לגורלו, אחרי שגל תלונות הגיע אל הכס הקדוש בקשר להתערערות מצבו של האסיר.

בין השאר התעניינו אנשי הוואתיקן לדעת מה האמת בשמועות כי רופאי שירות בתי־הסוהר עומדים לקטוע את רגלו של הארכיבישוף.

בתגובה לפנייה זו ביקשו רופאים לבדוק את קאפוצ'י, כדי להוכיח שלא קיימת סכנה לרגלו, אך הארכיבישוף סירב להתיר להם לבדוק אותו. בתגובה על תלונות שליחי הכנסיה על תנאי מאסרו, הוא הועבר לאחרונה לתא גדול יותר.

מיליונר בין מהמרי הטוטו

בדיקת טפסי ניחושי מישחקי־הטוטו, השבוע, הפתיעה את אנשי הספורטוטו. הסתבר להם כי בין המהמרים, שניסו לזכות בפרס הגדול שהתקרב לסכום של ארבעה מיליון ל"י, נמצא גם מיליונר ישראלי ידוע, המבצע כמה מהפרוייקטים הגדולים ההולכים ונבנים במדינה. בבדיקה נמצאו טפסי ניחושים על שמו, על שם בנו ועל שם חתנו. הסתבר כי המיליונר, בני מישפחתו והעובדים הבכירים בחברתו, הימרו השבוע בניחושים בסכום כולל של כ־20 אלף ל"י. הם הצליחו לנחש תוצאות 12 מישחקים בילבד, ולהיות שותפים בפרס השני.

קבר הרצל - יעד־חובה לזרים

כחלק ממסע־ההתעוררות הציוני, החליט מישרד־החוץ לגייס גם את קבר־הרצל כייעד סימלי לעלייה־לרגל.

מעתה יצטרכו כל האורחים החשובים של הממשלה לעלות ברגל לקבר־הרצל, נוסף על ביקורם המקובל ב„יד ושם", כחלק מביקורם הרשמי בישראל. הראשון שיעשה זאת הוא שר־החוץ הגרמני, העומד להגיע ארצה.

דוד לנדור עוזב את לישכת העיתונות הממשלתית

מנהל לישכת העיתונות הממשלתית בתל־אביב, דויד לנדור, יעזוב בעוד חודש ימים את תפקידו. לנדור, המנהל את הלישכה זה למעלה מ־25 שנה, ביקש לצאת לגימלאות לפני הזמן.

מייד אחרי שיסיים את עבודתו הממשלתית, יקבל לנדור לידיו את ניהול סניף סוכנות רויטרס בישראל.

מאבק על תפקיד מנכ"ל משרד־המישפטים

הידיעה על פרישתו הקרובה של צבי טרלו, מנכ"ל מישרד־המישפטים, העומד להתמנות כשופט בית־המישפט המחוזי בירושלים, כבר גרמה לתחילת המאבק על הירושה, שהוא משאיר אחריו.

המועמד הטבעי לתפקיד מאנשי מישרד־המישפטים הוא מאיר גבאי, המישנה ליועץ המישפטי לממשלה. גבאי נפגע בשעתו מכך שתפקיד היועץ־המישפטי נמסר לפרופסור אהרון ברק, עם פרישתו של מאיר שמגר. מישרת המנכ"ל נראית כפיצוי הולם עבורו.

אולם לאחרונה צץ מועמד נוסף לתפקיד — האלוף רפאל ורדי, שהיה אחד המועמדים לניהול מישרד־הביטחון.

צמרת מישרד־המישפטים מתנגדת למינויו של ורדי, בטענה שהמנכ"ל צריך להיות בעל רקע אזרחי ומישפטי.

שופט ראשי חדש בבית־מישפט השלום בתל־אביב

שופט־השלום חיים שפירא עומד להיכנס לתפקידו החדש, כשופט ראשי של בית־המישפט השלום בתל־אביב.

מינויו של השופט שפירא, שם קץ למאבק שנמשך למעלה מחצי שנה מאחרי־הקלעים במישרד־המישפטים, בו נטלו חלק נציגי מיפלגות ולישכת עורכי־הדין. בשל מאבק זה, נאלץ מישרד־המישפטים להאריך כמה פעמים את מינויו של השופט המחוזי חיים שטיינברג כשופט ראשי זמני בבית־מישפט השלום בתל־אביב.

מי יירש את אולפני ההסרטה?

מותה של מרגוט קלאוזנר, נשיאת אולפני־ההסרטה הרצליה ובעלת המניות הראשית של האולפנים, עורר שאלות בקשר לעתיד הבעלות על האולפנים.

בדיקת צוואתה של מרגוט הבהירה כי למעשה לא יחול כל שינוי בצורת הבעלות והניהול של אולפני־ההסרטה. הניהול יישאר בידי עורך־הדין שמואל תמיר ומנכ"ל האולפנים יצחק קול, מבלי שתינתן כל זכות ניהולית ליורשיה של מרגוט.

היורשים, בנה עמוס מוקדי ובתה מרים שפילמן, יקבלו את חלקם ברווחי האולפנים, אך לא יהיה להם כל מעמד בניהולם.

מחסור בשמן־זית בגדה המערבית

מחסור בשמן־זית מורגש בגדה המערבית. המחירים של שמן־הזית עלו, וממשיכים לעלות. סיבת המשבר בשטחים המוחזקים היא היבול הדל, שנרשם השנה.

משבר השמן עלול לגרום לפשיטת־רגל של מאות מתושבי הגדה, העוסקים בענף הזה.

שערוריות כלכליות נוספות - בספר חדש

השביתה ב„אליאנס" נוצלה לשיפוצים

שביתת עובדי מיפעל הצמיגים „אליאנס" בחדרה, שהסתיימה השבוע, כימעט ולא גרמה נזקים למיפעל, למרות הודעות בעליו על נזקים בשיעור של מיליוני ל"י שנגרמו להם. מסתבר כי למעשה נפלה השביתה על בעלי המיפעל כמו משמיים, שכן היא איפשרה להם לערוך שיפוצים שנדרשו בחלק ניכר ממחלקות המיפעל, ולהחליף ציוד ישן בציוד חדיש במחלקות אחרות. אילולא השביתה היו בעלי המיפעל נאלצים להשבית מחלקות במיפעל בהדרגה, כדי לאפשר שיפוצים והחלפת הציוד.

שורה של פרשיות כלכליות נוספות עומדת להיחשף בספר חדש בשם הצל, העומד לצאת־לאור בקרוב. מחברי הספר הם העיתונאים הכלכליים משה שליו ומנחם פורטוגלי, שהוציאו לפני שנים מיספר את הספר השיטה, שעסק בשערוריות הכלכליות בתקופת פינחס ספיר. הספר החדש מהווה המשך לפרשות השחיתות שתוארו בהשיטה.

חוגים כלכליים המקורבים לשר־האוצר ניסו למנוע את הופעת הספר, העלול לפגוע בתדמיתו של יהושע רבינוביץ.

עורך הדין מנוסביץ - היועץ המישפטי של מכוני־המסג'ים

בעלי מכונים־לעיסוי בתל־אביב הקימו אירגון־גג, שידאג להגנה מישפטית על עיסקיהם.

כצעד ראשון פנו ראשי האירגון אל עורך־הדין אבנר מנוסביץ, כדי שיגיש עירעור לבית־המישפט העליון על פסק־הדין של השופטת המחוזית חנה אבנור, השופטת שהטילה שנה מאסר־בפועל על נערת־העיסוי ליליאן לבן, אחרי שזו נאנסה ונשדדה על־ידי בירינים.

אירגון בעלי המכונים־למסג'ים יממן את הוצאותיהם המישפטיות של ליליאן לבן ושל חברים אחרים. עורך־הדין מנוסביץ מייצג את אחד הנאשמים במישפט נגד תוקפיה של ליליאן לבן, וכעת ייצג גם אותה.

SONY®
HMK-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
טייפ קסטות "DOLBY"
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט•
HMP-70
מגבר 70 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
זוג רמקולים SS-610, 35 וואט•
HP-319 (ראה צילום)
מגבר 40 וואט הספק P.P.
פטיפון אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים SS-510, 35 וואט•
HMK-20
מגבר 20 וואט הספק P.P.
פטיפון חצי אוטומטי
טיונר FM/AM סטריאו
טייפ קסטות סטריאו
זוג רמקולים
• קיימת אפשרות שילוב עם רמקולים יותר גדולים: SS-4050, 7050, 5050
בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431
לכבוד
ישפאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 29130 ת"א
הנני מבקש פרטים נוספים
על מערכת סטריאו:
שם:
כתובת:
טלפון:
פרסום מלניק/רפאל טירן

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר,

אין כימעט כתבה פוליטית המופיעה בהעולם הזה אשר אינה מעוררת שיחות, לחשושים ודיונים, לפחות אצל האישים המוזכרים באותה כתבה והמקורבים להם.

אולם מה שקרה אחרי הכתבה מי יישב על כיסא זה (העולם הזה 1990), כתבה אשר דנה במאבק על ירושתו של יוסף אלמוגי כראש עיריית חיפה, היה קירקס פוליטי ממש.

שבוע אחרי שהופיעה הכתבה התכנסה מזכירות מיפלגת־העבודה בחיפה, לדיון שבועי. על סדר־היום של הישיבה לא הופיעה הכתבה בהעולם הזה, אולם היא הוקדשה כולה למה שנכתב באותו גיליון.

חלק מהמשתתפים דרש כבר בפתיחת הישיבה להקדיש אותה לדיון בכתבה. יוסף אלמוגי התנגד באומרו: „אנחנו לא דנים אף פעם במה שכתוב בעיתון הזה!" אך חבריו לישיבה התחכמו לו: „בסדר, לא נדון בהעולם הזה, נתייחס רק למה שהיה כתוב בו." לכך לא יכול היה אלמוגי לסרב, ובמשך הדיון הוא אישר כי כל מה שכתוב בכתבה הוא אמת לאמיתה.

„אני עוד מעט עוזב אתכם, וזה לא מעניין אותי יותר," אמר אלמוגי לחברי המזכירות הנדהמים, „אבל אם לא תמצאו את המדליפים, יהיו לכם עוד הרבה צרות מהעולם הזה."

■ ■ ■

הראשון שהגיב על הכתבה היה חבר מועצת העיריה, ומי שראה עצמו מועמד לתפקיד ראש־העיר, הפרופסור שבח וייס. באותה כתבה סופר בהרחבה על איומים שמזכיר מחוז־חיפה של מיפלגת־העבודה, אורי אגמי, איים על וייס, אם זה יציג את מועמדותו למישרת ראש־העיר. אגמי איים אז כי יפתח „תיבת פנדורה," ויגלה דברים אישיים על וייס. כתגובה על כך שלח וייס מיכתב חריף ביותר לאגמי, בו איים בפעולות־נגד מאותו סוג.

בעיקבות הכתבה הודיע וייס כי הוא פורש מהמירוץ על תפקיד ראש־העירייה. „אין אני רוצה להיות שותף להתבוססות ברפש, אשר עכשיו — אחרי הכתבה בהעולם הזה — אני מבין שהמירוץ לתפקיד יחייב אותי. יש לי מישרה באוניברסיטה, ואני רוצה להקדיש את כל זמני לחיים האקדמיים," הודיע שבח וייס.

אולם הוא הגדיל לעשות. הוא פנה לאורי אגמי, התנצל בפניו על המיכתב ואף ביקש מאגמי לקרוע אותו ולשכוח בכלל שהוא ניכתב אי־פעם.

את וייס גם האשימו כי הוא הדליף את החומר להעולם הזה. „ראינו אותך יושב בקפה כרמל עם יוסי ינאי," קראו לעברו בישיבת המזכירות. וייס הודה כי שתה איתי קפה, אולם קבע כי הוא מכיר אותי שנים רבות, ואין זו הפעם הראשונה שהוא שותה איתי קפה. „בנושאי חיפה לא דיברנו, ואני לא יודע מניין היה לינאי החומר."

■ ■ ■

גילוי נוסף בכתבה נגע לעשרות אישים בחיפה, מהם חברי־כנסת, עסקני־ציבור, קציני־מישטרה בדרגות גבוהות ופקידים בכירים. בכתבה התגלה כי מדי יום שישי אחר־הצהריים מתכנסים אישים רבים בחנותו הגדולה של יעקב זיניוק, ועורכים שם מסיבה על טהרת הוויסקי. „אך באחד הימים השישיים האלה היה מי שדאג להזמין כמה אורחות צעירות," נכתב אז, „היו אלה חיילות חיב"ה המשרתות בחיפה. נראה כי מראה החיילות־השוטרות הצעירות עורר כמה מן הגברים. הם השתכרו והחלו להיטפל לבנות, שברחו מהמקום בזעקות־אימים."

לא היינו מביאים סיפור זה בתוך כתבה פוליטית, לולא שימש המיקרה שוט מאיים בידיהם של כמה עסקנים נגד עסקנים אחרים, המשתתפים במסיבות של זיניוק. העסקונה של חיפה סערה כולה בעיקבות סיפור זה, והיה ברור כי כל אחד מהמועמדים לראשות־העירייה, מאותם המשתתפים במסיבות של זיניוק, חשוף לסכנה כי מתנגדיו „יפוצצו" לו את הפרשה ברגע המתאים.

בעיקבות הכתבה הפסיק זיניוק את המסיבות. „אני לא בא לשם יותר," סיפר אחד מאילי־ההון של חיפה, שהיה אורח קבוע במסיבות אלה. „אישתי מצווה עלי להיות כל יום שישי בצהריים בבית."

„אנחנו נמתין כמה חודשים, ואז נחדש את מועדון־היום־השישי שלנו, בבית של אחד מתעשייני חיפה על הכרמל," הבטיח אחר־כך עסקן של מיפלגת העבודה, השותף אף הוא לחבורה.

אולם הגדיל לעשות ח"כ משה ורטמן, הלוטש עיניים על תפקיד ראש־העיר יותר מכל מועמד אחר. הוא, יחד עם ח"כ אחר של מיפלגת־העבודה, שגם הוא מועמד פוטנציאלי לתפקיד, ח"כ משה שחל, החלו חוקרים במשותף מי הדליף לי את החומר. בעיקבות החקירה המשותפת הגיע כל אחד מהשניים לידי המסקנה כי השני מסר את החומר. הכנסת כולה שמעה את ההאשמות ההדדיות שנאמרו במיזנון הכנסת, בקול רם ביותר, כאשר ורטמן מאשים את שחל ושחל מאשים את ורטמן בהדלפה.

אילו היו טורחים השניים לשאול אותי, הייתי מסביר להם כי החומר בא לאחר שיחות עם עשרות אישים חיפאיים תוך ליקוט פרורי מידע, עד שהושלמה התמונה כולה.

■ ■ ■

ההשפעה הגדולה ביותר היתה דווקא על מזכיר מועצת פועלי חיפה, אליעזר („הסטודנט") מולק, שאף הוא מועמד לתפקיד ראש העיר. מולק, שנסע לטיול לימוד־אנגלית באנגליה, קיבל את גיליון העולם הזה לשם. לפתע הודיע מולק כי הוא סיים בהצלחה את לימודי האנגלית שלו, וכי הוא מקדים את שובו לארץ בחודש.

רק כשהגיע מולק לחיפה הוא סיפר את האמת לידידיו: „לפי העולם הזה הבנתי כי מערכת־הבחירות מאחרי הקלעים הגיעה בחיפה לשלב בו לא יכולתי להרשות לעצמי להישאר בחוצלארץ."

• מעתה יעמוד מדור זה לרשות כל חברי־המערכת, שימסרו בו פרטים על עבודתם ותוצאותיה.

מכתבים

לחזור אל הציונות!

לאור ההחלטות באו"ם, והאקלים הבינלאומי העויין, הגיעה העת שנלבן בינינו לבין עצמנו את מהות הציונות. הציונות היוותה בזמנו מקור גאווה והזדהות ליהודים באשר הם. גדולתה היא בחזון ובמעש.

האם שאלנו פעם את עצמנו כיצד הוכנסה הציונות למרכאות? הנה כי־כן, ככל הנראה כל אחד מסכים על מערכת הבעיות שאינן כשורה במדינתנו. יתירה מזאת, כל אחד חותם בשתי ידיו ומוכן שיתוקנו — אולם לא על חשבונו, ולא על גבו. ובכן, מהיכן להתחיל? נותר המלל, באין מעש. כך חזרה הציונות למרכאות.

אגב, ציונות משמעה לגבי, כל בן לאום אחר בעולם שהוא פטריוט, מקור־גאווה לכל אדם באשר הוא. הגיעה העת שלא נתבייש במושג ציוני. טוב נעשה אם נחזיר לו את משמעותו הפנימית ובירקו שהועם, לאור נתיבי דור המייסדים ותכני־העתיד של שנות האלפיים.

ברוך אלון, רמת־גן

לאן הלך המזכ"ל?

לקטע במדור „אנשים" (העולם הזה 1993), בעניין המו"מ ליישוב הסיכסוך באל־על הנני להעיר: אין אמת בידיעה שמזכ"ל ההסתדרות „הפסיק את הדיון בעיצומו כיוון שעליו למהר לפגישה שיש לה עדיפות עליונה."

לאחר ארבע שעות של דיונים עם הצדדים, ביקשו הצדדים (הנהלת אל־על וועד עובדי בתי־המלאכה) פסק־זמן להתייעצויות פנימיות בנפרד. מאחר שמזכ"ל ההסתדרות התחייב מראש להופיע באותו מועד בערב שאלות־ותשובות עם פועלים, שהוקלט לשידור־ברדיו, במיסגרת תוכניתו של יעקב אגמון, נוצל פסק־הזמן של ההתייעצויות, ל„קפיצה" למועדון־התיאטרון להקלטת התוכנית שנקבעה, כאמור, זמן רב לפני־כן.

איש לא הסתיר שהמזכ"ל יצא להקלטת תוכנית. ההיפך הוא הנכון: הח"מ,

שמואל סודר
קפיצה למועדון

כדובר ההסתדרות, מסר לעיתונאים שהיו במקום וציפו לתוצאות הדיון, שיוצאים להקלטת תוכנית רדיו במועדון־התיאטרון, ועומדים לחזור להמשך הדיון תוך שעה.

לאחר הקלטת התוכנית הנ"ל חזר המזכ"ל לניהול הישיבה עם הצדדים — ישיבה שנמשכה עד השעה שלוש לפנות־בוקר, ואשר בסיומה הושג ההסדר להחזרת העבודה באל־על לתיקנה, שפרטיו המלאים פורסמו ברבים.

שמואל סודר, דובר ההסתדרות, ת"א

מהדקים את החגור

מתיחות שוררת לאחרונה בין אישי הצמרת בממשלה. כך נוצר מצב מביך — מתיחות מצד אחד, והידוק־החגורה מצד שני. להלן שיר שחיברתי בנדון:

רבין את רבינוביץ בע"מ / מייצגים את רוב העם. / הראשון ראש־ממשלה — השני — אוצר שלה. השרים שיא של איכות / זוחלים עם הפיחות, / מהדקים את החגור / זה הולך לפי התור.

רבין מהדק את פרס / שמא יגדל לו כרס. / כי אבוי לביטחון / אם הקו אינו נכון. כך דואג מישרד־החוץ / שיגאל אלון ירוץ / לניו־יורק וחזרה / להידוק החגורה.

משולש ניצחי עליון / רבין־פרס את אלון / מהדקים את החגור / מוסיפים עוד חור. / אוי לה לאותה פיגורה / בתום הידוק החגורה.

שמואל איילון, תל־אביב

פירושה של תנועה

נתבקשתי על־ידי מרשי, רחמים בוני, לפנות אליכם כדילקמן:

העולם הזה (1992) פירסם תצלום וקטע, שבו ייחסתם למרשי דברים ופירושים שלא אמרם ואף לא יכול היה לאמרם.

לתצלום באותו גיליון נתתם פירוש הנוגד את אותו מעמד, כל זאת כדי לסלף עובדות ולהציגן באופן הרצוי לכם, מסתבר.

בזמן שקדם לראיון (אליו לא הייתם קרואים) הופעתם (כתב וצלם שלכם) בחצריו של מרשי, והחילותם לדובבו בקשר למכירת מיגרשו שעליו (על המיגרש) הצביע מרשי, ואילו אתם נתתם לתנועה זו פירוש של „מאשים".

מרשי לא אמר הדברים שייוחסו לו בעיתונכם, וטוען כי הדברים יצאו דווקא מפי כתבכם ועוזרו (הצלם), ושלדברים אלה ביקשתם אישור מפיו, כאילו הינו בר־סמכא.

סילוף הדברים והתנועה, כפי שפורסמו

רחמים בונים
הצבעה על מיגרש

בעיתונכם, מהווים הוצאת שם רע למרשי שהינו, כרוב האזרחים ברחובות, אוהד ומכבד את ראש־עירו ואינו שותף בכל צורה שהיא לדיברי הלעז והרכילות שהתפרסמו בעיתונכם.

צפורה שרעבי, עו"ד, רחובות

לא להרגיע את הסופה

אל לנו להרגיע את הסופה שפרצה בעיקבות מישפט־פרץ. עלינו להמשיך להכות בברזל בעודו חם. מיקרה־אשדוד טפח על פניה של המציאות הכואבת של החברה הישראלית. אשדוד, שביתת עובדי אל־על, שתיקתם התמוהה של הפנתרים השחורים — מובילים אותנו לאיבוד הדמוקרטיה במדינת ישראל.

עלינו לתקוף את מדיניות הממשלה, הנוקטת שיטת כיבוי־שריפות ולא בדק־בית ממסד עד טפחות. עלינו לגנות את סחיטתם של האנשים שמנצלים את מעמדם הרם, כביכול כדי לתפוס את מדינת ישראל בגרון ולסחוט ממנה כספים.

אני, כמי שהצביע בעד הפנתרים השחורים, לא אעשה זאת שוב. עקב שתיקתם המשונה בפרשות אשדוד ואל־על. לי נדמה שראשי התנועה הזו הפכו רודפי־זכויות כרוב המדינאים במדינת ישראל.

הרגעת הסופה וספיחי מיקרה־אשדוד על־ידי העולם הזה, היו כהצטרפות למדיניות כיבוי־השריפות של הממשלה. כעיתון כה חשוב ונפוץ, עליכם לנבור ולחטט בכל הפרשות הללו, קודם שיאבדו כאן החיים הדמוקרטיים — אם לא גרוע מזה.

בני אנקורי, צה"ל

הסייד וראש־הממשלה

הייתי רוצה לדעת מתי יחדלו לשים מרכאות לפני ואחרי המילים זכויות־הפלסטינים, כפי שעשה, למשל, מר דויד

(המשך בעמוד 6)

יופי להם ויופי Lee

אריאלי

Lee עושה אנשים יפים

בואו לראות את דגמי 75/76 החדשים של **Lee**: מכנסי ג׳ינס, חליפות דֶנים, ג׳ינס משופשף, חליפות סריג וחולצות סריג צבעוניות, חולצות פופלין חדישות וחליפות קורדרוי בגזרות אופנתיות ובשלל צבעים.
את הדגמים החדשים של **Lee** תוכלו לראות, למדוד ולקנות בחנויות המובחרות ובבוטיקים של **Lee**

(המשך מעמוד 4)
לנדאו, במאמר־המערכת שלו בג׳רוסלם פוסט מן ה־10.11.75. לכל עם יש זכויות. זכויות לצדק, שיוויון, גאווה אנושית, חי־פוש אחר האושר, הזכות להבעה־עצמית בעבודה יוצרת, והזכות לכבד את זכויו־תיהם של עמים אחרים.

כן, יש לחם אפילו הזכות להונאה־עצ־מית, שבה עושים אלה המתנכרים לזכו־יותיהם שימוש כה נרחב. הזכות היחידה שאין לאיש היא הזכות לשלול זכויות, שאותן הוא דורש לעצמו מן האחרים.

בג׳רוסלם פוסט מן ה־12 בחודש, צוט־טה גולדה מאיר בכנותה את היטלר „סייד אוסטריי". למעשה, היטלר צייר תמונות־שמן: שקיעות, טבע דומם, איילות ביער. תמונות אלו שלו נידחו על־ידי בעליהן ומנהליהן של הגלריות־לאמנות של מינ־כן, שהיו יהודים — או, מכל מקום, היט־לר חשב שהם יהודים בשל אי־התלהבותם מיצירותיו.

אגב, מה רע להיות סייד? מה ההבדל בינו לבין נגר, נפח, חשמלאי, שרברב או עורך־עיתון? אילו הייתי סייד, הייתי מגיב בחריפות על הערתה של גולדה מאיר. לא כל אחד מצליח להיות ראש־ממשלת ישראל לשעבר.

יוסף שריק, תל־אביב

ראש־העיר צדק

ברצוני להגיב על הכתבה „מה יודע ראש־העיר" (העולם הזה 1991) שבה נא־מר כי בעל מלון גני־שולמית, בצלאל מיז־

גדי כץ
מתי שולם?

רחי, הצהיר כי שילם את מיסי מלונו לעיריית אילת „מראש, עד סוף שנת 75׳."

למרבה הפלא, מייד לאחר פירסום הכ־תבה מיהר מלון גני־שולמית לשלם את חובותיו לעיריית אילת. רצוף בזה צילום מיכתב מן המלון בדבר חובותיו לעיריית אילת.

מיכתב זה מפריך מכל־וכל את דיברי הכתבה האמורה.

גדי כץ, ראש עיריית אילת

● צילום המיכתב של מלון גני־שולמית, מתאריך 29.10.75, מוכיח כי המלון שילם את מיסיו (לאחר פירסום הכתבה) עד לחודש אפריל 75׳, וגם זאת תוך הש־ארת יתרה גדולה.

ראיונות — רק לאנטי־ישראלים

העיתון המערב־גרמני בילד אם זונטאג, מבית־ההוצאה של אקסל־שפרינגר, נחשב באירופה ובגרמניה כעיתון יום־ראשון בעל התפוצה זגדולה ביותר (3,5 מיליון עותקים, 9 מיליון קוראים). יחד עם זאת נחשב עיתון זה, כמו העיתון היומי בילד, כאחד העיתונים הבודדים בגרמניה שהם פרו־ישראליים מובהקים, וחברי־המערכת בעיתון זה גם הם אוהדי־ישראל, דבר המתבטא תמיד בכתבותיהם.

אולם לפני שבועות אחדים הוכיחה ה־הסברה הישראלית עד כמה מוכשרת היא להפוך עיתונאים פרו־ישראליים מובהקים, שהם חברי העיתון הנ"ל, לאנשים ממור־מרים, מתוסכלים, ההופכים שונאי־ישראל. והדבר שהיה, כך היה:

שבועיים לפני כינוס הסימפוזיון הצבאי שנערך בהילטון ירושלים, קיבלתי הודעה טלפונית כנציג העיתון הנ"ל בארץ, על בואו של ראש־הכתבים לישראל, הן לרגל הסימפוזיון והן לשם כתיבת כתבות אח־דות על ישראל כיום, בנושאים צבאיים ומדיניים. בין השאר נתבקשתי לנסות ול־ארגן לראש־הכתבים של העיתון, מר שטי־לר, ראיון עם ראש־הממשלה או עם שר־הביטחון. עיתון זה לא זכה עד כה לראיו־נות מסוג זה, בניגוד ליומון בילד (שהיא מערכת נפרדת).

מערכת העיתון, מצידה, שלחה גם היא מיכתב לראש־ענף־עיתונות צבאי שליד דובר־צה"ל, מר יצחק („צחי") שמואלי. ובו נתבקש הנ"ל לארגן לראש־הכתבים שיחה עם אישיות צבאית כלשהי. בחו־גים שונים מוכר מר שטילר כפרשן צבאי ידוע באירופה, וכבר־סמכא בכל נושא צבאי. לאחר סיום הסימפוזיון קיווה מר שטילר כי יזכה למילוי אחת מן הבקשות שתוכננו קודם בואו ארצה.

דן פתיר, יועץ ראש־הממשלה, דחה את הבקשה מיום ליום, ולבסוף נאמר לנו: „אין זמן" — זאת לאחר שמר שטילר נשאר במייוחד בארץ, והאריך את שהותו כאן לצורך ראיון או שיחה. אלוף רפאל („רפול") איתן הסכים לראיון, אולם בי־קש את אישור הרמטכ"ל. מסיבות שאינן מובנות כלל דחה הרמטכ"ל את האישור.

רב־אלוף גור דחה גם כל בקשה אחרת של מר שטילר להיפגש עם גורם צבאי כלשהו כדי להעניק לעיתונאי זר רקע לנעשה כיום בארץ. גם דוברו של שימ־עון פרס, מר לביא, דחה מכל־וכל ראיון לעיתון שהוא פרו־ישראלי. בסיום השבוע השני לשהותו כאן חזר מר שטילר לגר־מניה, כשהוא ממורמר ועויין. הוא נאלץ לבזבז כאן כספים וזמן, כדי לשמוע לב־סוף שאיש אינו מוכן לשוחח עימו.

שעה קלה לפני עוזבו את הארץ, אמר לי במרירות: „עכשיו אני יודע מי מקבל כאן את כל הראיונות הטובים — רק העי־תונאים האנטי־ישראליים. כמו שאמר לי פעם עיתונאי גרמני אחר: ,בשביל הישר־אלים אסור להיות טובים!׳" — דברי מר שטילר.

עדי סידן, כתב „בילד אם זונטאג" בישראל, תל־אביב

לקראת השגת הבנה

חושבני שהכותרת המתאימה לקאריקא־טורה שציירתי היא: „נפעל להשגת הבנה

קאריקטורה של ויצנר
למי יש?

עם כל הארצות הנאורות."

מישהו מציע כותרת מתאימה יותר?

ישראל (קורט) ויצנר, חיפה

● הקאריקאטורה של הקורא ויצנר — ראה גלופה.

שקרים לאורך־זמן

קראתי בידיעות אחרונות מה־14.11.75, על „שקרים" כביכול שפירסמו הפרופסור ישראל שחק, עורכת־הדין פליציה לנגר, אמנון קפליוק, מקסים גילן וכו׳ בחו"ל.

פישעי־מילחמה ומעשי־זוועה אי־אפשר להסתיר לאורך זמן. מדוע אין מקימים ועדת־חקירה ציבורית, שתבדוק את הנו־שא? מדוע מונעים מעיתונאים מלבקר בבתי־הכלא הישראליים?

שבתי הזי, רמת־גן

השוטרים לא חקרו

למחרת היום שבו איימו ברצח על ראש ועד פועלי אלייאנס ומישפחתו, עמדה על־יד ההסתדרות ניידת־מישטרה ובתוכה

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם

ל־23.11.75 - 28.11.75

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן לק"ג	
ירקות		
עגבניות מעולות	4.25	ל"י
גזר	2.50	"
חצילים	1.45	"
כרוב לבן	1.35	"
פלפל קליפורניה	1.45	"
תפוא"ד בתפזורת — מבצע לקראת חנוכה	1.80	"
תפוא"ד ארוזים	2.25	"
בצל יבש מעולה	1.95	"
בצל יבש בשקיות של 2 ק"ג	2.20	"
פירות		
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	3.65	"
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	4.40	"
תפוחים זהוב עמק גודל 6	4.30	"
תפוחים זהוב עמק גודל 6.5	4.70	"
תפוחים זהוב הר מאויר מבוקר גודל 6	4.30	"
תפוחים זהוב הר מאויר מבוקר גודל 6.5	4.70	"
בננות	4.25	"
אשכוליות	1.80	"
תפוזים מינים שונים	2.05	"
לימונים	3.40	"
עופות		
פטמים קפואים בשקיות שקופות גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00	"
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג היוף)	10.00	"
גודל 3 (מעל ל־1.6 ק"ג העוף)	9.00	"
דגים		
בקלה צעיר ארוז בשקיות	9.50	"
בקלה פרוס אחיד עשוי מרגים שמשקלם לא פחות מ־260 גרם	10.80	"
כסיף	8.50	"

מלון "פאל"
רח׳ הירקון 277, תל־אביב
טל. 445111

כוכב החודש
ב„מרבד הקסמים":
ג׳ימי לויד
עם תזמורת „הקוסמים"

תן טרמפ לחייל

מכתבים

מיספר שוטרים, שמילאו טפסי־תלונה. הערתי למיספר פועלים שעמדו קרוב, ש־אני מכיר את השוטרים האלה, והם רושמים את התלונה אך־ורק לשם הרושם.

אחרי שבוע היה הפיצוץ, והתברר ש־צדקתי. לא רק שלא פירסמו את היום, גם לא חקרו את העניין, ואפילו הכחישו אחרי הפיצוץ שהוגשה אי־פעם תלונה.

מסתבר ששוטרי חדרה לא היו כל־כך מעוניינים לחקור איום־ברצח. מעניין מדוע.

אזרח שאיכפת לו, חדרה

פרש מול פרס

בעניין טילי הפרשינג, יש להניח שמ־עתה יהיה שמם בישראל טילי „פרסינג" — והמבין יבין.

פ. מיזרחי, תל־אביב

שוער הלילה

ראיתי אמש את הסרט שוער הלילה. אני מוכרח להסכים עם אורי אבנרי („הנ־דון", העולם הזה 1993) בנושא הסרט הזה והצנזורה, כללית. מה שהטריד אותי במ־ייוחד היה שהסרט קוצץ בצורה דראס־טית, או צונזר בצורה אכזרית.

אנו בכל־זאת קהל מבוגר, לפחות בהצ־גות־ערב, ונוכל להחליט מה אנו חושבים על השואה ותקופת הנאצים. אבל הצנ־זור, או מיספרי המפיק בארץ, חתכו מיס־פר רעיונות מהסרט. לדוגמה: יש' בוודאי

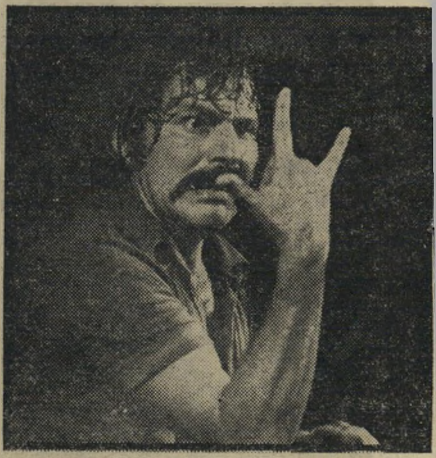

ג'וקי ארקין
מדוע קוצץ?

התפתחות של האסירה מאסירה לסוהרת ביחסיה עם הקצין הנאצי, אך זה נעלם מעינינו, ואנו צריכים היינו רק לתאר מה קרה. נכון שזה חוזר בסוף, כאשר הוא הופך לאסיר איתה, אבל יש סימליות שה־במאית התכוונה לה בתחילת הסרט.

אולם, שרירות המיספריים וחוצפתן מפלה אותנו, הצופים, תמיד לרעה. אני חושב את זה לפשע! או שמראים סרט כמו שנוצר, או שיגנזו אותו ונמשיך לר־אות את מבט־ספורט, או את עולמו של וולט דיסני.

ג'וקי ארקין, תל־אביב

● כתבת **העולם הזה**, שראתה את הס־רט לפני קיצוץ הצנזורה, מעירה: גם בסרט המקורי, לפני החיתוך, לא היה כל קטע המתאר את התפתחות האסירה לסו־הרת. לעומת זאת היו קטעים אחרים, חשובים לא־פחות, שאכן קוצצו במיספ־ריו השרירותיים של הצנזור.

טעות לעולם צודקת

בנק־ישראל
מכרז מס' 498
למכירת
נוסעים
ומכונית

ידיעות אחרונות, 23.10.75

דני רוז, רמת־גן

לליידי יש רק אחת...

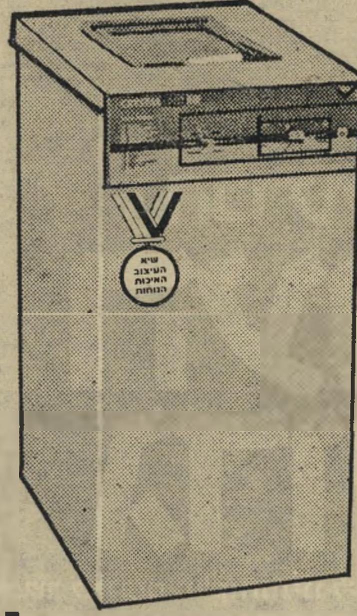

...ואין שניה לה!

כשמכונת כביסה הופכת להיות מספר 1 בשוק, מיד מנסים אחרים לחקותה.
לכן, לטובתך שימי לב, ודרשי אך ורק ליידי קריסטל האמיתית.
בקנותך ליידי קריסטל:-
אנו מבטיחים לך - תמורה מלאה לכספך.
אנו מבטיחים לך - מכונת כביסה עם כל היתרונות והמעלות.
אנו מבטיחים לך - כביסה נקיה ופעולה תקינה של המכונה לשנים רבות.
אנו מבטיחים לך - שירות טוב ומסור, לאורך זמן.
אנו מבטיחים לך - הנאה מלאה מפעולתה של ליידי קריסטל.

גם את תהיי ליידי-עם קריסטל ליידי

קריסטל

בקרו בגדולה שבתערוכות:

תחביב 75
בבית הבימה

בימי חול: 10 בבוקר — 8.30 בערב
בימי שישי: 10 בבוקר — 2.00 אחה"צ
בשבתות: 10 בבוקר — 9.00 בערב

כרטיסים במשרדי הכרטיסים ובקופת תיאטרון „הבימה". הנחות לקבוצות מאורגנות.

בנגרית
ורוקס חבלצקי
מחלקה לרהוט מודולרי
קוביות, כורסאות, שולחנות וספריות מעץ אורן
פיני

טלפון 58312
רח' 280 מס' 13 - יפו
(קרוב לשעון ליד דרך הים)

הכרטיס הקטן
העושה
גדולות...

זהו כרטיס ב.ל.ל. המאפשר לאלפים מלקוחותינו לערוך קניות, לקבל שרותים ולשלם בשיקים בלי בעיות, בכל אותם מקומות הנושאים את התוית "כאן מכבדים כרטיס ב.ל.ל.". ברגע שאתה מציג כרטיס זה - הנושא את תצלומך, בבתי-מלון, בבתי מסחר, בחנויות כל בו, במסעדות, בתחנות דלק, ועוד - יכובדו השיקים שלך בו במקום.
שרות זה הונהג לראשונה בארץ ע"י בנק לאומי לפני מספר שנים. כדאי גם לך להחזיק בארנקך את כרטיס ב.ל.ל. ולהנות מהיתרונות הבאים: קניה ללא מזומנים - הנחות בחנויות נבחרות - משיכת כסף בכל אחד מסניפי בנק לאומי בארץ, ללא אישור נוסף - שחרור מדאגה של החזקת מזומנים. פרטים בכל סניפי בנק לאומי.

כרטיס ב.ל.ל.

בנק לאומי
לישראל בע״מ
הבנק הצועד עם הזמן

פרסום א׳ טל

כף התיקווה הטובה

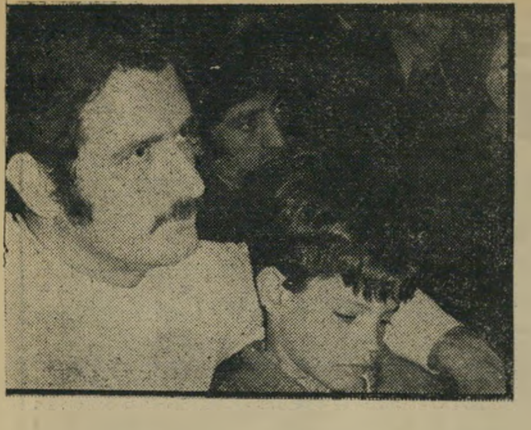

בשכבר הימים היו רבים וטובים בישראל דוחים ברוגזה ובשאט־נפש כל ניסיון, מבית ומחוץ, להצביע על דימיון והקבלה בין בסיס הקיום והמדיניות המעשית של ישראל ודרום־אפריקה.

אותם ימים נראים עתה רחוקים מאד. הישראלי המצוי למד בינתיים להתגבר על הבושה ושאט־הנפש. לא זו בילבד שהקשרים המעשיים אינם מתנהלים מתחת לשולחן ואין חוששים עוד מ„עינא בישא", אלא שה־מכנה המשותף האידיאולוגי בין שתי המדינות, כ„מצודות הציוויליזציה המערבית", העומדות איתן מול ה־הסתערות האלימה של מה שקרוי „העולם השלישי" — מודגש ומובלט בריש־גלי על־ידי אמצעי־התיקשורת שלנו ומועלה לדרגת נכס חיובי שיש לטפחו ולקדמו.

* * *

והנה, עומד אני לחולל הפתעה ולהודיע ברבים. כי, לפחות לגבי תחום מהותי אחד, הייתי רואת ברכה רבה אילו אומנם היה דימיון בין מדיניותה של ממשלת דרום־אפריקה לבין מדיניותה של ישראל.

הירהור סורר כזה התגנב לתודעתי, כאשר עיינתי ברישמי־הסיור אשר פירסם עורך „מעריב", שלום רוזנפלד, לאחר שובו ממסע מקיף בדרום־אפריקה, לפני שלושה חודשים. רוזנפלד מספר לקוראיו על מהלך בעל משמעות היסטורית מפליגה, המתפתח והולך באגפה הדרומי של היבשת. אכן, הדברים ראויים בהחלט למעקב ולתשומת־לב.

בסוקרו את מערכת־היחסים בין דרום־אפריקה לשכנותיה השחורות, קובע רוזנפלד הלכה, כי „ככל שמדינה אפריקאית רחוקה יותר מפרטוריה, היא יותר קיצונית ויותר תקיפה ; וככל שמדינה שחורה קרובה יותר לרפובליקה הדרום־אפריקאית, היא מגלה רוח פשרנית יותר, ונכונות לפתור הסיכסוך בדרכי משא־ומתן." להמחשת התיזה מוסיף הוא ומספר, כי אחדות מן המדינות השחורות הרחוקות יותר, נוטות לראות במצב בדרום־אפריקה „מצב קולוניאלי" דוגמת זה שהיה קיים בקונגו, באלג'יריה או באוגנדה, שעה שהמדינות השחורות הקרובות יותר מכירות בכך, שהאוכלוסייה הלבנה בדרום־אפריקה איננה אלמנט קולוניאלי, כי־אם „עם־יליד", משמע : עם לבן שהותווה במשך דורות, ושפיתח את כל הסממנים של עם נפרד, שכל שורשיו בארץ זו, ושאין לו עוד זיקה אל „מדינת־אם" כלשהי מעבר לים.

כך, איפוא, נולדה מדיניות ה„דטאנט" של פורסטר, ראש־ממשלת פרטוריה, הנתמכת, במקביל, על־ידי גישתם המעשית של נשיאי ארבע מדינות אפריקניות שחורות (טנזאניה, זאמביה, מוזמביק ובוטסואנה) שבשכנותה המיידית של דרום־אפריקה. מעבר־מזה ומעבר־מזה נעשים מאמצים רציניים לעבד איסטרטגיה מתונה בסוגייה הרודזית, שתבטיח העברת שילטון סדירה לידי הרוב השחור. זאת בהנחה, כי פיתרון הסוגייה הרודזית הוא פרוזדור הכרחי להסדר היחסים בין דרום־אפריקה לבין שכנותיה השחורות.

* * *

„פורסטר," כותב רוזנפלד, „הביא את עיקרון־הדטאנט אל אור־הזרקורים. אך בשום פנים הוא לא היה המנהיג הדרום־אפריקאי הראשון שקיים פגישות עם שליטי אפריקה השחורה."

והוא מספר על פגישותיו עם קולין אגלין והלן סוזמן, שני המנהיגים של המיפלגה הפרוגרסיבית הקטנה. שניהם הצביעו בשיחותיהם עימו על כך, שכבר לפני כמה שנים הם ערכו מסעות אל מדינות אפריקאיות שחורות, ונפגשו עם שליטיהן. אגלין חזר זה־עתה מביקור בזאיר, וראש־ממשלתה היה המנהיג ה־12 במיספר שאיתו הוא נפגש, כראש האופוזיציה בפרלמנט הדרום־אפריקאי. ואילו הלן סוזמן, בת המחגר היהודי והציוני מתחום־המושב הצארי, שבמשך כ־13 שנה לחמה מילחמת־יחיד אמיצה בפרלמנט למען ביטול־מחיצות בין לבנים לשחורים בדרום־אפריקה, הזכירה „בשמץ של טינה," כי כאשר ביקרה, יחד עם אגלין, לפני ארבע שנים בסנגל, גאנה, קניה, זאמביה, טנזאניה ומאלאווי — הם הוקעו בעיתונות הדרום־אפריקאית ומעל במות פומביות, והופצו כל מיני רמזים על מעשיהם, הבוגדניים כביכול.

שונה הדבר, כאשר ראש־הממשלה עושה אותם דברים עצמם. יהיה, איפוא, ה„קופירייט" על מדיניות־הדטאנט למי שיהיה — הכל מודים, כי לראשונה מזה 12 שנה יש עתה לדרום־אפריקה סיכוי לפרוץ את טבעת הבידוד הבינלאומי — תחילה ביבשת האפריקאית, ולאחר־מכן בעולם הרחב. הנחת האופטימיסטים היא כי, בתנאים פוליטיים מסויימים, „עשוי הדטאנט להביא לדו־שיח, הדו־שיח למו"מ, המו"מ — להסכם, וההסכם — לברית."

* * *

עד כאן רשמיו של שלום רוזנפלד. השוואת המתרחש ביחסי דרום־אפריקה עם שכנותיה השחורות, למציאות בזירה הישראלית־ערבית, ממש מתבקשת מאליה (וזהו הדבר אשר רוזנפלד נמנע מלעשותו. לערכתי, לא במיקרה).

מאז מילחמת ששת־הימים, וביתר־שאת — לאחר מילחמת יום־הכיפורים, מתחולל בעולם הערבי (ובמיוחד בארצות הערביות שבשכנות מיידית לישראל) תהליך מעמיק, אם־גם מכאיב, של בחינת־מחדש של העמדות המסורתיות לגבי הנושא הישראלי, במונחים מ צ י א ו ת י י ם (להבדיל מגישה עקרונית־אידיאולוגית).

עקרונית סבורים כל הערבים, כנראה ללא יוצא מן הכלל, כי מדינת־ישראל, על הקונצפציות המונחות בבסיסה, לידתה בחטא, היא מבטאת אי־צדק מהותי, ומוטב היה אילמלא באה לעולם כל־עיקר. אולם, מ ע ש י ת, מסתגלים חוגי־דיעות ומעצבי־מדיניות ערביים בולטים להכרה, כי הנוכחות הישראלית באיזור היא מציאות נתונה שאין לעוקרה, ויש לחתור לדו־קיום ואף לשיתוף־פעולה עימה במישורים מעשיים.

תחילתו של תהליך זה בשורת מחקרים בעלי־רמה בנושאים ישראליים, שבוצעו במכוני־מחקר בארצות ערביות. במחקרים אלה בלט לעיני כל משקיף בלתי־משוחד הסיגנון ה ע נ י י נ י, ההולך ומשתחרר מן השימוש בסטריאוטיפים ערכיים, אשר מטיבעם מעוותים את התמונה. המשכו של התהליך בהתבטאויות פוליטיות, בכתב ובעל־פה, המדברות על המהלך של עשיית־שלום עם ישראל כעל „מהלך היסטורי שאין ממנו חזרה", ומבחינות חד־משמעית בין התפתחות הסיכסוך בעידן הקיטוב והמילחמה־הקרה הבין־מעצמתית, לבין התפתחותו בעידן הדטאנט הבין־מעצמתי (ראוי לציון מייוחד בהקשר זה סיפרו של מוחמד סיד אחמד, הפרשן המדיני הבכיר של „אל־אהראם", הנושא את השם „אחרי שיידומו התותחים". ספר זה מייועד בפירוש לציבור־קוראים ע ר ב י, ואכן הופעתו עוררה פולמוס ער בציבור הפוליטי בארצות־ערב).

קיימות עדויות משמעותיות לכך שחוגים עתירי־השפעה בעולם הערבי, ולא במצרים בילבד, מתחילים לראות ביהודים בישראל „עם־יליד", בעל שורשים עמוקים וקשר מהותי לארץ הזאת ומתרחקים, לאט אבל בטוח, מן הסטריאוטיפ של „גורם קולוניאלי".

אולם הישראלי המצוי עיוור להתרחשויות ולתהליכים בעולם הערבי. ההנהגה המדינית עוסקת בשטיפת־מוח אינטנסיבית, שמטרתה לשכנע את הישראלים כי אין חדש בזירה, וכי אין הדיפרנציאציה בעולם הערבי אלא ויכוח טאקטי שולי בין גורמים המאוחדים במטרתם האיסטרטגית — הכחדת ישראל. לפיכך רואה ההנהגה הישראלית את עצמה פטורה מהתייצבות נועזת נוכח האתגר של התמורות בעולם הערבי, ומתן־יד מצידה להתפתחויות חיוביות אלו.

* * *

יש מקום להשוואה גם באשר לקובלנתם של ראשי המיפלגה הפרוגרסיבית בדרום־אפריקה, על שלאחר שנים ארוכות של נידוי ציבורי, עקב יוזמותיהם להידברות עם מדינות אפריקה השחורה, באה הממשלה ונוטלת מהם את „זכות היוצרים". אלא שבניגוד למר אגלין ולגברת סוזמן, הייתי מברך על מהלך מדיני של ישראל הרישמית, שהיה „גונב את ההצגה", מפעילי השלום.

לפני חודשים ספורים הייתי שותף (יחד עם אורי אבנרי ועמוס קינן) ליוזמה לכינונה של „מועצה ישראלית למען שלום ישראל־פלסטין." במסיבת העיתונאים שבה הבאנו את דבר היוזמה לידיעת הרבים, דיווחנו, אבנרי ואנוכי, על פגישות (בנסיבות גלויות ופומביות) שהיו לכל אחד מאיתנו עם אישים פלסטיניים, אשר בהן הביעו בני־שיחנו נכונות לדו־קיום ממושך בין שתי מדינות ריבוניות, ישראלית ופלסטינית, בתחומי ארץ־ישראל המנדאטורית, בהנחה שבעתיד יתפתח ביניהן דו־שיח אינטלקטואלי, לייצוב ולהסדר של מערכת־היחסים ביניהן.

והנה, הדיווחים על פגישות אלו, כמו גם דיווחים על פגישות שנתקיימו ב„ועידת בולוניה" לפני שנתיים וחצי, ואשר אף בהן ניתן היה לעמוד על התמורות המתהוות בעמדה הערבית המסורתית לגבי המיכלול הערבי־ישראלי, נתקלו בתגובה אטומה ושלילית, לא בילבד מצד ההנהגה המדינית דאז, אלא גם מצד גורמים המצויים ב„אגף השמאלי" של הקונסנזוס הלאומי.

כאן באו לידי ביטוי חמור חוסר־הכישרון, או אף חוסר־הרצון ב מ ו ד ע, להבחין בין הביטויים ה א י ד י א ו ל ו ג י י ם ־ ה ע ק ר ו נ י י ם לבין הביטויים ה פ ו ל י ט י י ם ־ מ ע ש י י ם בעולם הערבי, ולגבש מדיניות ישראלית מעשית בהתאם לכך.

* * *

ואף־על־פי־כן אין אני מאבד תיקווה, כי הממסד הפוליטי הנוכחי בישראל יגיע מרצונו החופשי או מכורח לחצי המציאות המתפתחת, להערכה־מחדש, ואף לתמורות טאקטיות ואסטרטגיות, בזירת הסיכסוך הישראלי־ערבי, ולא בשורה האחרונה — בנושא הפלסטיני.

בסיורי האחרון בכמה מארצות אירופה המערבית נשאלתי תכופות, על־ידי בני־שיחי מחוגים ליברליים ושמאליים מתקדמים באותן ארצות, לדעתי על מדיניותו של יצחק רבין. הייתי משיב על כך, כי אף שאני חולק מהותית על כמה מיסודות מדיניותו של רבין, הריני נוטה להעניק אשראי לא־מבוטל לגישתו ה פ ר ג מ א ט י ת לנושאי הסיכסוך הישראלי־ערבי אשר, בניגוד לגישה הדוגמאטית של קודמתו בראשות הממשלה, שהתבצרה בתפיסה הצידקנית של „שלום־אמת" (או לא־כלום), עשוייה להיות פתוחה וקשובה לשינויים המתהווים סביבנו.

כך עשויים אנו להתקדם, במיצעד סבלני וממושך, במסלול של „דטאנט־דו־שיח־מו"מ־הסכם־ברית". תפקידם של הגורמים היוניים בישראל הוא לזרז ולהמריץ התפתחות חיובית זו.

יוסי אמיתי, קיבוץ גבולות

תעלה אילת־סדום

דברי הבאים מופנים אל מר אריאל עמיעד, מנכ"ל „חברת־החשמל".

ידוע לכולנו שדלק, בכל צורה שהיא, אין לנו — ואנו מוכרחים לקנותו במחירים גבוהים, ולפעמים גם פוליטיים. אני מסתמך על הרעיון של תיאודור הרצל, בדבר פתיחת תעלה מהים־התיכון לים־המלח, וניצול הגראוויטציה ליצירת כוח חשמלי. גם המהנדס הידוע לאודרמילק אישר את הרעיון, וגם פיתח תוכנית בנדון.

הצעתי : לתכנן פתיחת התעלה שתוקם, בצורה שתוכל להפעיל לא תחנת־כוח אחת או שתיים, כי־אם 10 או 15 תחנות־כוח אשר יופעלו על־ידי אותם מים בעוברם מתחנה לתחנה וכך, באותה כמות של מים, נפעיל את כל התחנות.

הבדלי־הגובה בין הים־התיכון לים־המלח יכולים להוות כוח־מניע חזק לתחנות הנ"ל, אשר יוקמו במרחקים של 7־5 קילומטרים בין האחת לשנייה, וכך נוכל לייצר בין 3000־2000 מגאווט, להנעת בתי־חרושת, מיפעלים כימיקליים גדולים, רכבות חשמליות, פילובוסים וכו', וכל זאת ללא כל צורך בדלק. כן אפשר יהיה להמתיק חלק מהמים המפעילים את הטורבינות, על־ידי שימוש בחלק מהחשמל המופק.

היתרונות :

(א) בניית תחנות־כוח סטנדרטיות, בגודל של 300 מגאווט כל אחת. כאשר בונים 10 או 15 תחנות באותו גודל ולפי אותה תוכנית, המחיר יהיה זול ביותר. נוכל לייצר בעצמנו, במקום, חלק גדול מאד מהציוד הדרוש, ואולי את התחנות האחרונות נוכל לייצר בעצמנו במלואן.

(ב) חיסכון בדלק — תודות לשימוש בגראוויטציה של המים.

(ג) שמירת איכות הסביבה, על־ידי ביטול העשן או כל מיטרד אחר.

(ד) פיתרון טוב וזול.

לדעתי, יש למסור את ההצעה לצוות־מומחים, כדי לבדוק אם היא ניתנת לביצוע. ואם כן, יש לקבל את ההחלטות המתאימות ולהתחיל בהכנת התוכניות המפורטות. אין מה לחכות, כי הזמן אינו מחכה לנו.

שלום פלד, בת־ים

למה דוקא שוקולד עלית?

כי הוא טרי!

את היא שלשביעות רצונך אנו דואגים ששוקולד עלית בחנויות יהיה תמיד טרי! את היא שטעמך הטוב ודרישתך לאיכות הניעו אותנו לייצר שוקולד טוב יותר. שאיפשר לנו להתחרות בהצלחה בשוקי היצוא. את היא שלמענך הרחבנו כך את רשת השיווק כדי שתוכלי להשיג שוקולד עלית טרי בכל מקום. עתה ברור מדוע את מעדיפה את עלית על פני המתחרים וקונה דוקא שוקולד עלית ומדוע את אומרת בפה מלא:

טוב לי עם שוקולד עלית.

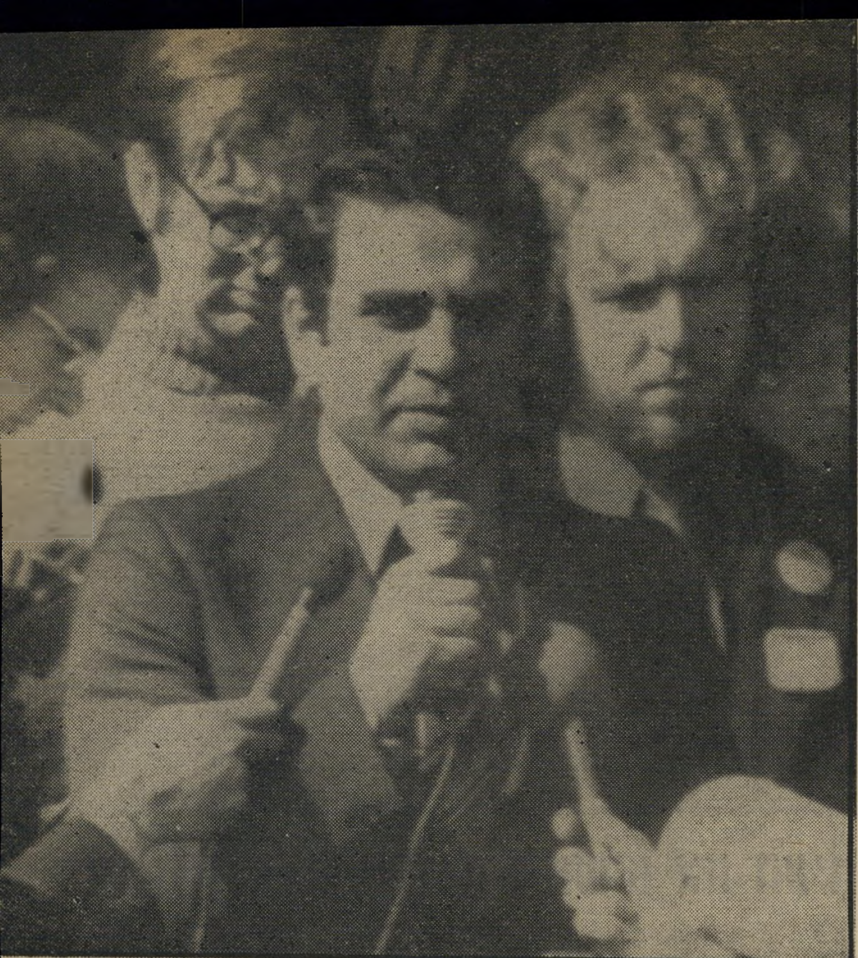

חמאמי

עַל כל חייו מעיב צילו של יום שחור אחד. אין הוא זוכר אפילו את התאריך המדוייק. הוא היה אז בן שבע בילבד.

אבל הוא זוכר את החודש: מאי 1948.

לאזרחי ישראל, מאי 1948 הוא החודש ההיסטורי שבו קמה מדינת־ישראל. בשביל סעיד חמאמי, זהו החודש שבו אירע השבר בחייו.

יפו נפלה. ב־13 במאי, יום לפני הקמת המדינה, חתמה „ועדת חירום" יפואית על כניעה. המוני מתושביה, ובראשם העשירים, ברחו כבר קודם לכן בדרכי היבשה והים. אחרים נשארו.

בין אותם שלא ברחו היה עאדל חמאמי, מוסלמי מנכבדי העיר, חבר־העירייה, בעל בית בשכונת ג'בליה ונכסים בעיר. הוא החליט להישאר.

בוקר אחד התדפקה על דלת הבית בג'בליה חולייה של ההגנה. המפקד נתן פקודה: על מישפחת חמאמי, וכל דיירי הסביבה, להסתלק מייד.

בזיכרונו של סעיד, הנער בן ה־7, נחרתו המאורעות באיזמל של פלדה: המשאית של ההגנה המתינה בחוץ, המישפחה הועמסה עליה עם כמה מטלטלים, המשאית הביאה אותם לסביבת בית־דגן (בית־דגון). שם הורדו על הכביש. „תמצאו אוטובוס שיביא אתכם לעזה!"

מה השאיר סעיד חמאמי מאחור? תמונה מטושטשת של יפו, עיר שכולה יופי, הנראית מבעד לצעיף זיכרונות־הילדות כמקום קסום. ג'בליה. בית־הקברות המוסלמי, שעליו הוא מדבר לעיתים קרובות. בית, שאותו לא ראה במשך 27 שנים, אך העומד בבירור לנגד עיניו. שמה של השכונה היהודית הסמוכה: בית־וגן (כיום בת־ים). שפת הים. ריח של פרדס ברחוב שנקרא פעם „דרך יפו־תל־אביב" (כיום רחוב אילת).

יפו. גן־עדן האבוד.

„אני חולם על ביתנו ביפו בכל לילה," אמר לא מכבר בשיחה עם ידיד אנגלי. לא כהצהרה אידיאולוגית. אלא כווידוי אנושי פשוט.

וכאשר מישהו שואל: „מתי עזבת את יפו?" משיב סעיד חמאמי בתוקף: „לא עזבתי. גורשתי!"

„פלסטיני מלוכלך!"

מַה גורלו של פליט? כיצד עוברות עליו שנות־הנעורים הגורליות? סעיד חמאמי לא גדל במחנה־פליטים, והוא לא סבל חרפת־רעב. מישפחתו היתה אמידה, והיו לה קרובים בארצות השכנות.

אך גרועים מפיצעי הגוף הם פיצעי הנפש. לא פעם סיפר לידידיו הבריטיים תקריות אופייניות. למשל:

נער בן 16 בסוריה שלפני האיחוד המצרי־סורי ומהפכת הבעת.

סעיד חמאמי, הפליט מפלסטין, נדבק ברעיונות הבעת — מהפכה כל־ערבית, הקמת מדינה ערבית גדולה. רבים מבני־הפליטים הפלסטיניים, משוללי היישות הלאומית, נלהבו לרעיונות אלה. בחזון האומה הערבית הגדולה, האחת, הם ראו את הפיתרון לבעייתם.

באחד הימים נאסר סעיד על־ידי הבולשת הסורית, יחד עם קבוצת נערים, כולם סורים. אחרי חקירה קצרה, שוחררו כל הנערים האחרים. רק הוא, הפלסטיני, נשאר במעצר.

השוטרים הסוריים התנפלו עליו בחמת־זעם. מכות. מלקות. עינויים. „פלסטיני מלוכלך!" הם צעקו, בין המלקות, „אתם מכרתם את המולדת ליהודים, ועכשיו אתם באים לעשות לנו צרות?"

סעיד חמאמי לא שכח תקרית זו. לא ביגלל העינויים הגופניים. אלא ביגלל העלבון הנפשי. באותו יום התגבשה בלבו סופית ההכרה: פלסטיני אנוכי. לא סורי. לא ירדני. לא לבנוני. פלסטיני.

תקרית שנייה, מסוג אחר:

הוא גמר את חוק־לימודיו. היה צורך להתפרנס. מה יכול לעשות משכיל פלסטיני צעיר? הוא יכול להיות מורה, בגדה המערבית.

דודו היה שייך מכובד, בוגר מיכללת אל־אזהר המפורסמת בקאהיר, מרכז החוכמה המוסלמית. הוא סידר לצעיר ראיון עם האיש שמינה את כל המורים בממלכה ההאשמית: השייך אל־ג'עברי, ראש עיריית חברון, שר־החינוך בממשלת ירדן.

הצעיר התייצב בפני השייך המזוקן. שני דורות של פלסטין הביטו זה בזה: העסקן הוותיק והצעיר המרדן. חמאמי זוכר את הפגישה כך:

„האם אתה מאמין באללה, בני?" שאל ג'עברי.

„אני מכבד את מסורת האיסלאם," התחמק חמאמי, שאינו דתי.

„האם אתה קומוניסט?"

„לא, יא שייך!"

„האם אתה נאצריסט?"

חמאמי השמיע באוזני הזקן וידוי לאומני.

„האם אתה נאמן לאדוננו?" שאל השייך, בהתכוונו למלך חוסיין.

נראה כי תשובותיו של הצעיר לא מצאו חן בעיני השר המלוכני. למען כבוד הדוד, הוא הסכים לקבל אותו לעבודה. אבל לא בפלסטין, בגדה המערבית, אלא במקום נידח ביותר בעבר־הירדן: מען, בדרך לעקבה. חמאמי סירב לקבל את ההצעה.

כעבור זמן־מה נתקל אל־ג'עברי שוב בצעיר הסורר. זה היה במקום פומבי, ההומה מאדם. חמאמי עישן סיגריה, כאשר ראה אותו אל־ג'עברי וקרא אותו אליו. כדי להוכיח את עממיותו בעיני הקהל, פנה אליו השייך במילים אבהיות.

„תפסיק לעשן כאשר אתה מדבר עם כבוד השייך!" גער בו שומר־ראשו.

באותו רגע עלה הדם לראשו של חמאמי. הוא הפליט שתי מלים ערביות גסות בחימה בלתי־מרוסנת, ופילס לו דרך מבעד לקהל חנדהם.

טבילת אש

הוּא היה בן 7 כאשר גורש מיפו. הוא היה בן 22 כאשר אירעה המהפכה השניה בחייו, ובחיי עמו.

הוא זוכר את התאריך המדוייק: 17 ביולי, 1963. תאריך שאינו אומר דבר לציבור הישראלי. לגבי חמאמי, זהו תאריך לידתה של המהפכה הפלסטינית.

לפני כן התפוצץ האיחוד המצרי־סורי, והנוער הפלסטיני התייאש מן הבעת. אהדתו היתה נתונה לגמאל עבד־אל־נאצר, ששליטי הבעת בדמשק ובבגדאד ניהלו נגדו תעמולה פרועה.

באותו יום־קיץ של 1963 התקוממו גדודי צבא־השיחרור־הפלסטיני, שהיו מסופחים לצבא הסורי. הם כבשו את בניין מישרד־הביטחון בדמשק. אולם שליטי סוריה דיכאו את המרד, וטבחו את הלוחמים הפלסטיניים בהוצאות־להורג המוניות.*

מרחץ־דמים זה ניתק את הנוער הפלסטיני סופית מחוט־הטבור של הלאומיות הכלל־ערבית. בינו ובין מדינות־ערב נכרתה תהום, שלא גושרה מאז. הוא הבין כי העם הפלסטיני עומד לבדו, שאין לו ידידים, שהוא יצטרך לגאול את עצמו.

זמן קצר לפני כן נולדה תנועת פתח (ראשי־התיבות במהופך של „התנועה לשיחרור פלסטין"), שביטאה הכרה חדשה זו. בראשה עמד אדם בלתי־ידוע בשם יאסר עראפאת. אחד המצטרפים הראשונים, והנלהבים ביותר, היה הצעיר סעיד חמאמי.

פתח הוא תנועה פליטית. יש לו זרוע צבאית — אל־עסיפה — אך אנשיה מהווים מיעוט בין חברי התנועה. חמאמי, המדבר בגאווה על הלוחמים („רק 5% מבין החודרים לישראל חוזרים חיים!") אומר בענווה שאינו חייל ואינו גיבור. „איני יודע אפילו להחזיק בנשק."

אולם התאריך הגורלי הבא בחייו קשור דווקא בקרב: 20 במארס, 1968.

„מי זה סעיד חמאמי?"

לפתע מדברים עליו הכל: על הדובר של אש"ף, המדבר על שלום עם ישראל.

„ידיעות אחרונות" הלאומני העתיק השבון ראיון עימו, שפורסם ב„ניו אוטלוק", אשר העתיק אותו מעיתון הולנדי. הוא הדהים את הקוראים בקביעותיו המפורשות: דרושה הכרה הדדית ישראלית־פלסטינית, השלום יקום כאשר הישראלים והפלסטינים ינהלו ביניהם משא־ומתן ישיר, אש"ף מוכן להקים מדינה פלסטינית לצד ישראל, תוך הסדר עימה.

כימעט באותו יום פורסמה ידיעה אחרת עליו. סעיד חמאמי, נציג אש"ף בלונדון, הופיע כאורח בוועידה קומוניסטית בריטית. הוא פנה פומבית אל המישלחת הקומוניסטית הישראלית, שבאה גם היא לברך, והודיע כי הוא מביא לה את בירכתו האישית של יאסר עראפאת.

מי הוא האיש הזה? את מי הוא מייצג? מה בפיו?

לקומץ הפעילים בישראל למען שלום ישראלי־פלסטיני, אין שמו של סעיד חמאמי בבחינת גילוי חדש. הם עוקבים אחרי רעיונותיו ופעילותו מזה זמן רב. אך לגבי הציבור הרחב, דמותו היא בבחינת התגלות חדשה.

דיוקן המדינאי הפלסטיני הצעיר, המופיע בעמודים אלה, חובר על־סמך התבטאויותיו בפורומים שונים, שיחותיו עם אישים בריטיים ואירופיים ומקורות אחרים. חמאמי עצמו מתרחק מפירסומת אישית, ומעולם לא נתן לכלי־תקשורת ראיון כלשהו על עצמו ועל חייו.

אורי אבנרי

---

* את רקע המאורעות האלה תיאר אורי אבנרי במאמר „אש"ף בעיני עצמו", שפורסם ב־19 בינואר 1975 (העולם הזה 1955).

יפו, מאי 48': פליטים נוטשים את העיר

באותו יום תקפו יחידות צה"ל במיבצע־רבתי את ריכוז הפידאיון בעיירה כראמה, בגדה המיזרחית של הירדן. בתוך הכפר נמצאו אותה שעה יאסר עראפאת ורבים מהנהגת פתח — וביניהם סעיד חמאמי.

סיפר על כך חמאמי עצמו לידיד בריטי:

„ישנתי, כאשר לפתע התעוררנו לקול הצעקה: 'היהודים באים!'

„רעדתי מפחד. לא ידעתי מה לעשות. לא היה לי נשק, ולא ידעתי איך להשתמש בנשק. החלטתי לברוח לכיוון הירדן, ולהסתתר.

„הסתכלתי דרך החלון וראיתי שזה מאוחר מדי. זחלם ישראלי התקדם לקראתנו ברחוב הראשי של העיירה. בפעם הראשונה ראיתי את הישראלים בעיני.

„לפתע פתחו כמה מלוחמינו באש על הזחלם. ראיתי את החיילים הישראליים קופצים מתוכו, כשהם משאירים מאחריהם את נשקם, ובורחים.

„אז אמרתי לעצמי: גם הם רק בני־אדם. אפשר לנצח אותם. הם לא סופרמנים!"

(כאשר סופר תיאור זה לאלוף שמואל גונן, ממפקדי אותה פעולה, טען כי התיאור אינו יכול להיות מדוייק. „שום יחידה ישראלית לא ברחה," הגיב גורודיש, „בתוך העיירה עצמה כלל לא נפתחה אש.")

הקרב על כראמה היה נקודת־מיפנה בתודעה הפלסטינית. בשבילם היתה זאת טבילת־האש, והם מאמינים שניצחו והכיסו את צה"ל.

„שלושת האבואים"

הצעיר המשכיל מיפו, בעל הלהט הלאומי והמוח החריף, משך אליו את תשומת־ליבו של יאסר עראפאת. בתוך פתח הוא נודע כ„אחד מצעיריו של יאסר", ממקורבי המנהיג. בניגוד לאירגוני־הפידאיון הקטנים, שמשכו אליהם אינטלקטואלים, פתח הוא תנועה עממית רחבה, ואין בו שפע של כוחות משכילים.

חמאמי עלה במהירות בסולם הפוליטי של התנועה.

עראפאת, שהעריך את כושר־השיפוט שלו, החל לוקח אותו עימו לפגישותיו המדיניות החשובות. בפגישות היסטוריות עם גמאל עבד־אל־נאצר ועם אנוואר אל־סאדאת, שהיו לא פעם סוערות, ישב חמאמי בפינה, מסתכל ושותק. לאחר מכן שאל אותו עראפאת על התרשמותו.

מאז יולי 1968 מכהן יאסר עראפאת, נוסף על תפקידו כראש פתח, גם כראש אש"ף. בעוד שפתח הוא תנועה פוליטית, בעלת זרוע צבאית, אש"ף („האירגון לשיחרור פלסטין") הוא אירגון־גג של כל הכוחות הפלסטיניים — תנועות־הפידאיון השונות, קבוצות פוליטיות אחרות ואישים בלתי־תלויים.

לאש"ף אין כוח עצמאי. הכוח האמיתי מרוכז בידי פתח, שראשיו הם השליטים האמיתיים באש"ף. התנועות האחרות, המפורסמות מאד בחו"ל בעיקר בגלל סיסמות מהפכניות ומיבצעי־טרור ראוותניים, אינן חשובות למעשה בתוך הציבור הפלסטיני עצמו.

מכאן שיש פער ניכר בין פירסומם של אישים פלסטיניים שונים ובין חשיבותם המעשית. יש אנשים הידועים מאד ברחבי העולם, אף שהשפעתם בתוך המחנה הפלסטיני מועטה למדי. ואילו האנשים המשפיעים באמת הם, לא פעם, ידועים אך במעט מחוץ למוסדות אש"ף ופתח.

למעשה שולטת כיום במחנה הפלסטיני שלישייה — „שלושת האבואים": אבו־עמאר, אבו־ג'יהאד ואבו־מאזן.

אבו־עמאר הוא, כמובן, יאסר עראפאת עצמו. הוא המנהיג הבלתי־מעורער של פתח, של אש"ף ושל העם הפלסטיני כולו. במרוצת השנים מתבצרת מנהיגותו יותר ויותר. אין לו מתחרים.

אבו־ג'יהאד הוא חליל וזיר, הכוח המיבצעי של התנועה. ואילו השלישי בחבורה, אבו־מאזן, ששמו האמיתי הוא מחמוד עבאס, כימעט ואינו ידוע בחו"ל כלל. אך הוא דמות מרכזית מאד בהנהגה, איש האירגון והכספים. מעין פינחס ספיר פלסטיני. (פתח היא תנועה עשירה מאד, שיש לה כספים המושקעים בכל חלקי העולם.)

מתחת להנהגה זו עולה קבוצה של צעירים מוכשרים, הכוללים את עבדאללה חורני (שישראלים פגשוהו בכינוסים בינלאומיים שונים באירופה), סעיד חמאמי ושניים־שלושה אחרים.

כאיש פוליטי מובהק, הוצב חמאמי בתפקיד חשוב באש"ף. מזה כמה שנים הוא מייצג את אש"ף בלונדון — שגריר בלתי־רשמי של ממשלה פלסטינית שעדיין לא הוקמה רשמית.

„אני חש כפליט"

בבירה הבריטית נהנה חמאמי מפופולריות מפתיעה. הוא רחש לו במהרה חוג נרחב מאד של ידידים בקרב ציבור העיתונאים והמדינאים. הגבר בן ה־34, בעל ההופעה הנאה, השיער השחור והעיניים החומות, מעורר אהדה אוטומטית בלב הבריטים בשל רצינותו, סיגנונו התרבותי, שפתו המאופקת, האנגלית הטובה חשגורה בפיו, צניעותו האישית ומסירותו המוחלטת לעניין שאותו הוא משרת.

כימעט מכל הבחינות האלה, יש יחס הפוך לשגריר הישראלי, גידעון רפאל, שהוא בלתי־פופולרי ביותר אצל הבריטים, הסבורים שהוא נוקשה, שחצן ויהיר.

לא פעם ניצל חמאמי את מעמדו האישי בלונדון כדי לעזור לאחרים. כך, כאשר הגיע הבישוף מאקריוס מקפריסין כפליט ללונדון, אחרי הדחתו, היה זה סעיד חמאמי הפלסטיני שהשתדל כי יקבלוהו ברוב כבוד בבירה הבריטית.

הדיפלומטים הערביים חלקו על פעולתו זו, מכיוון שלא ראו בה תועלת לערבים. אולם חמאמי אמר בפשטות: „אני פליט. אני יודע מה זה להיות פליט. אני עוזר למאקאריוס, מפני שהוא פליט."

כמו כל ערבי וכל יהודי שמישפחתו גרה בארץ בימי התורכים, ספג מילדות סיפורי־זוועה על השילטון התורכי. גם משום כך עזר למאקאריוס. עתה, כשחזר מאקאריוס לכס השילטון בחלק היווני של האי השכן, נסתבר כי פעולת חמאמי היתה גם נבונה מבחינה מדינית.

יתכן שהיחס החיובי לחמאמי מושפע לא מעט גם מן האהדה המסורתית שרוחשים הבריטים ל„אנדר־דוג", הכלב שמתחת. הם זוכרים כי חמאמי נשאר בלונדון, חשוף להתנקשות בחייו, בשעה שעמיתיו, נציגי אש"ף ברומא ובפאריס, נורו ונהרגו בפצצות מתוחכמות.

אך בעיקר כבש חמאמי את לב הבריטים בהשקפותיו. האנגלים אוהבים אנשים סבירים, וסעיד חמאמי הוא אדם סביר מאד.

חוברת במישרד אמ"ן

זמן רב לפני שהגיע ללונדון, בעודו ממלא את תפקידו בתנועת פתח בירדן, גבטו בלבו של חמאמי כמה אמיתות שהיו אז בלתי־מקובלות.

הוא התחיל להתמהות במציאות הישראלית, ללמוד בסקרנות גוברת את ההיסטוריה של המדינה שגירשה אותו מביתו. הוא לא הפך אוהד ישראל, ולא השלים עם תורת הציונות. אך הוא הגיע למסקנה כי ישראל היא מציאות, שאי־אפשר לסלקה אלא במחיר נורא.

המציאות, בעיני חמאמי, היא שיש בארץ שתי יחידות לאומיות, ישראלית־יהודית ופלסטינית־ערבית, שאין להן ברירה אלא להכיר זו בקיומה של זו. ההסדר יכול לבוא רק ביניהן לבין עצמן, ללא התערבות זרה. הסדר זה יכול, במציאות של ימינו, להתבסס רק על דו־קיום של מדינה ישראלית ומדינה פלסטינית, זו לצד זו.

באותו זמן נודע לחמאמי כי קיימים בישראל אנשים הדוגלים בפיתרון דומה. באחד הימים, במישרד המודיעין הירדני, ראה עיתון ערבי מישראל. היה זה גליון של האדה אל־עאלם, המהדורה הערבית של העולם הזה, שהופיעה אז. הגליון הכיל מיכתב גלוי ליאסר עראפאת, וכך נוכח חמאמי לדעת כי יש ישראלים שאינם פוסלים הידברות עם אש"ף, לשם השגת שלום.*

חמאמי לא הסתיר את דיעותיו בתוך פתח. הוא הטיף להן בגלוי — באוזני חבריו, באוזני פעילי אש"ף ואף באוזני יאסר עראפאת עצמו. עראפאת הקשיב, לא הגיב ולא שלל. מעולם לא ניתנה הוראה לחמאמי לשנות את דעותיו, או לגנזן.

להיפך, עלייתו של חמאמי בקרב התנועה התקדמה במהירות. הוא נבחר למועצה הלאומית הפלסטינית, הפרלמנט של המדינה־הפלסטינית־בדרך, והוטלה עליו השליחות החשובה ללונדון — שליחות שהבטיחה כי תהיה תהודה מירבית לדיעותיו.

כלפי חוץ נודעו דיעותיו של חמאמי לראשונה בנובמבר 1973, זמן קצר אחרי מילחמת יום־הכיפורים. העיתון רב־היוקרה ביותר בבריטניה, טיימס, פירסם שני מאמרים שלו, בהם קרא לראשונה בגלוי לשיתוף אש"ף בתהליך להשגת השלום, תוך הכרה הדדית ישראלית—פלסטינית.

בישראל עוררו מאמרים אלה תגובה מינימלית. בחוגים מדיניים היתה התגובה: מי זה חמאמי? סתם אחד המשמיע דיעות פרטיות.

לחמאמי עצמו היתה תשובה פשוטה לעיתונאים הבריטיים, ששאלו אם הוא מבטא את דעתו של מישהו: „אני הנציג הרשמי של אש"ף בלונדון. כמו כל שגריר, אני מבטא את השקפת שולחי. לא הוחזרתי הביתה אחרי הפירסום. יותר מזה, לא נערכה עלי שום התקפה בשום במה של אש"ף או של פתח. אמנם היו כמה התקפות פרועות עלי — אבל אלה באו מצד האירגונים הקיצוניים."

במהלך 1974 השמיע חמאמי מדי פעם הודעות דומות על הפיתרון הצפוי.

(המשך בעמוד 32)

* המיכתב של אורי אבנרי לעראפאת הופיע בהעולם הזה (1655), ב־1969. בשנת 1970 הופיע בביירות ספר בשפה הערבית, „אורי אבנרי והציונות המתחדשת," שהאשים את אבנרי בכך שהצעתו לדו־קיום ישראלי־פלסטיני היא מלכודת לחיסול המהפכה הפלסטינית. נשאל אז מדוע נמצא צורך להוציא ספר כזה בערבית דווקא. עתה ברור כי הוא לא היה מכוון נגד אבנרי, אלא היה התקפה מוסווית על חמאמי וחבריו, שהטיפו לרעיונות דומים בתוך המחנה הפלסטיני.

כראמה, מארס 1968: זחלמים ברחוב

הדיסקונטאים

מזמינים אותך
להשתתף

במבצע
השרות המצויין
בבנק דיסקונט

ולזכות בפרסים יקרי ערך
הפרס הראשי בשווי 2,500 ל"י

החל ביום 16.11.75 ועד יום 15.1.76 אנו עורכים בסניפינו את
מבצע השרות המצויין". במסגרת המבצע מוזמנים לקוחות הבנק
למלא שאלוני הערכה על הסניף עמו הם עובדים.
בתום המבצע תערך הגרלת פרסים בין הלקוחות.
לפחות לקוח אחד בכל סניף יזכה בפרס. לסניפים המצטיינים
שייבחרו על פי הערכת הלקוחות, יוענקו פרסים.
השתתף גם אתה במבצע.
פנה לסניפך ומלא את השאלון

במשך המבצע תעמודנה לרשות הציבור לשכות מיוחדות
לטיפול בבעיות, תלונות והצעות-וליעוץ והסברה ביחס לשרותי
הבנק ותכניותיו.
הלשכות תפעלנה בכל ימי השבוע משעה 8.00 עד 15.00
(בימי שישי בשעות 8.00 - 13.00).
ניתן לפנות ללשכות בטלפונים דלהלן:
תל־אביב - 259127 (03)
ירושלים - 226272/3 (02)
חיפה - 664244/5 (04)

כן ניתן לפנות, לאחר שעות העבודה, לדיסקונטופונים
(מזכירות אוטומטיות) של בנק דיסקונט
בתל־אביב - 54572 (03) בחיפה - 521287 (04)
בירושלים - 226272 (02) באר־שבע - 79923 (057).

הדיסקונטאים-צוות הבנקאים שלך בדיסקונט

אֲרוֹנֶג ארון האפשרויות הבלתי מוגבלות

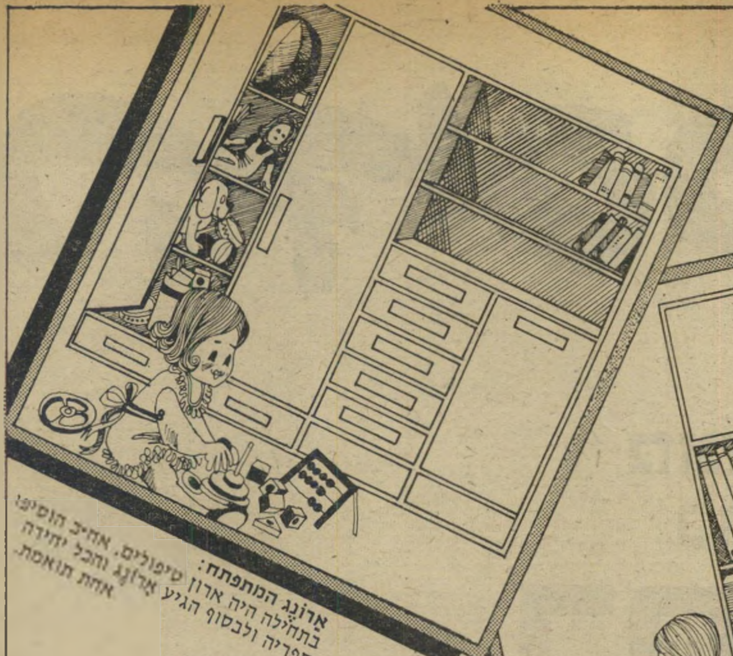

אֲרוֹנֶג המתפתח: בתחילה היה ארון טיפולים. אח״כ הוסיפו ספריה ולבסוף הגיע אֲרוֹנֶג והכל יחידה אחת תואמת.

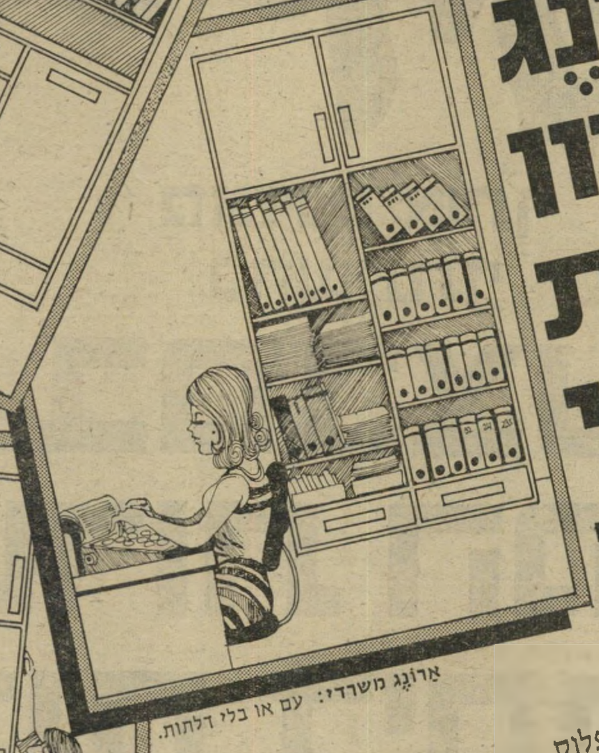

אֲרוֹנֶג משרדי: עם או בלי דלתות.

אֲרוֹנֶג הגמיש: גָדל או קָטן עם אפשרויות פיצול ל־2 ארונות.

עץ וחומרים מעולים מאירופה, פלוס מחשבה, תכנון וידע של „ענג" יצרו את אֲרוֹנֶג, הארון המדובר ביותר כיום. לפניכם מספר דוגמאות הממחישות את אפשרויות המשחק הבלתי מוגבלות בסידורו הפנימי ובמידותיו של „אֲרוֹנֶג": בגבהים 2.40 מ' או 1.80 מ', בכל מספר דלתות רצוי וכן ארון טיפול וספריה.

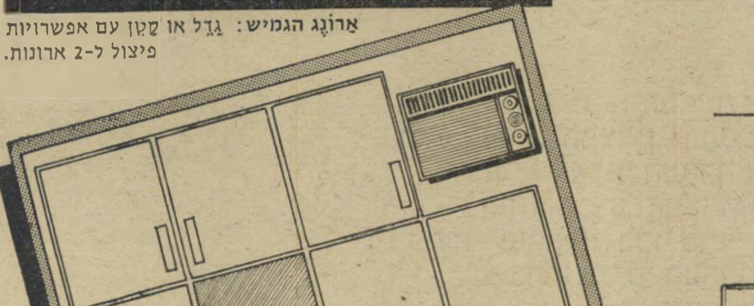

אֲרוֹנֶג כבקשתך: ניתן לשלב יחידות בגבהים שונים. לפי מבנה החדר.

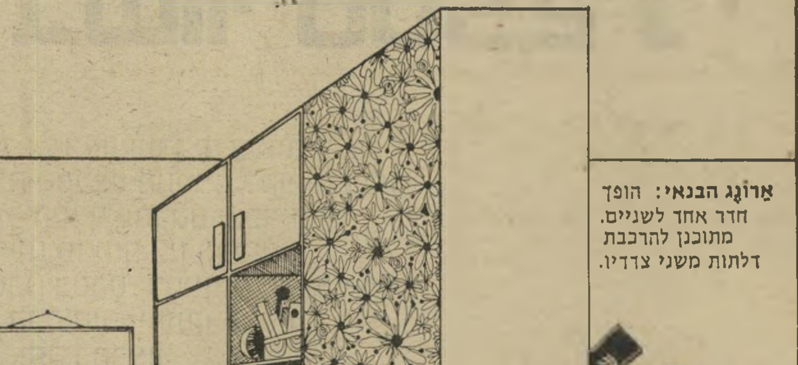

אֲרוֹנֶג הבנאי: הופך חדר אחד לשניים. מתוכנן להרכבת דלתות משני צדדיו.

ONEG ענג

ענג כולו שלכם

להשיג — בסוכנויות „ענג" הבאות:

תל־אביב: „ענג", אלנבי 95; „ענג", עליה 13; „כל־בו מתתיהו", פנקס 33; „כל־בו שלום", מגדל שלום; „רהיטון", רמת אביב, רח' ברודצקי 43.

ירושלים: „גאנז מוביליה", הרצוג 61; „גאנז", שלומציון המלכה 6; „הדר הילד", שטראוס 7; „סגל", המלך ג'ורג' 4; „לילד ולבית", רח' יפו 94.

חיפה: „ענג קמחי", הנביאים 15; „ענג כרמל", מחניים 4.

אילת: „הוכמן", מרכז מסחרי.

אשקלון: „רהיטי אשקלון", רח' צה"ל

באר־שבע: „רוז'ינסקי", קק"ל 65.

בת־ים: „כל־בו ליפשיץ", בלפור 32.

גבעתיים: „ענג", כצנלסון 111.

דימונה: „ויקא", מרכז מסחרי.

הרצליה: „עופר", סוקולוב 40; „פלדינגר", סוקולוב 65.

חדרה; „קירשנבאום", הר. סמואל 51

חולון: „תינוק כל", ככר ויצמן 17.

טבריה: „רהיטי הצפון", רחוב הגליל

טבעון: „רהיטי פאר".

כפר־סבא: „בוטיק תינוקיו", ויצמן 30

כרמיאל: „שי לילד", מרכז מסחרי

נהריה: „פינת הילד", בניין אגד חדש 5.

נוף־ים: „בולדס", מרכז מסחרי.

נתניה: „עולם התינוק", הנוטע 1.

עפולה: רבינוביץ, כיכר העצמאות.

עכו: „פינת הילד", גיבורי סיני 5.

פ"ת: „קרינגל", חובבי ציון 16.

פרדס חנה: „הכל לילד", מר' מסחרי

צפת: „גרוס", הפלמ"ח 93.

קרית מוצקין: „פינת הילד", שדרות השופטים 4.

ק. שמונה: „רהיטי לוקס", מ. מסחרי

רחובות: „וייס", הרצל 166.

רמלה: „וינברג", הרצל 5.

רעננה: „רהיטי רעננה", אחוזה 100.

שם/כרמלי

תנובת הרוטאציה

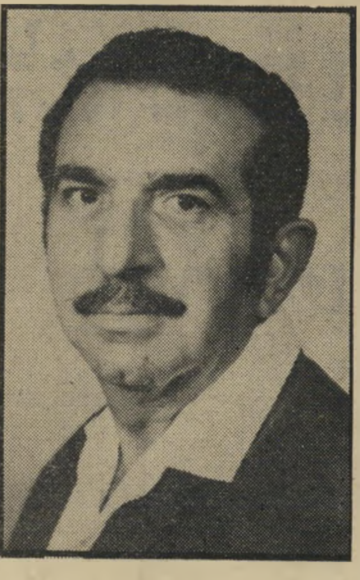

סמנכ"ל שני
פורש

הוועידה הכללית של „תנובה" החליטה, לפני כמה חודשים, על רוטאציה ב־תפקידי הניהול שלה. המוסד העליון, הוועידה, קבע כי שום מנהל ב„תנובה" לא יכהן יותר משתי תקופות בנות שלוש שנים כל אחת. אם רוצים להאריך את הכהונה מעל לשש שנים, יהיה צורך ב־אישור מייוחד של כל הגופים בעלי ה־מניות של „תנובה" (השייכת לכל התנועות ההתיישבותיות בארץ).

החלטה לחוד ומציאות לחוד. **שרגא יונגרייז**, נציג מושבי הפועל המיזרחי, יושב על אותו הכיסא מזה 15 שנה. **רפי לוזיא**, מתנועת המושבים, יושב על אותו הכיסא 15 שנה. **הלל אשכול**, מתנועת המושבים, יושב על אותו הכיסא 15 שנה. כמוהם עוד בכירים ב„תנובה," ש־אינם חולמים על מימוש החלטות ועידתם.

היחידי שהסיק מסקנות אישיות הוא **בנימין שני**, סגן המנהל הכללי והאחראי על הכספים. שני היושב בניהול מזה 11 שנה, הודיע בימים אלה על פרישתו מכל תפקיד, ביגלל החלטות הוועידה.

במקומו של שני (11 שנה) יבוא רפי לוזיא (15 שנה). סרבני הפרישה טוענים כי החלטות הוועידה פירושן שאסור לכהן בתפקיד יותר משש שנים מתאריך החלטת הוועידה.

הקרטל של התמונות

בישראל, כל הקונה פילם ציבעוני, משלם בעת הקנייה גם עבור הפיתוח ה־יקר. דבר זה נראה טבעי ביותר לישראלי המצוי.

לאחרונה שהה פרשן „הארץ" **יואל מרקוס**, בארצות־הברית, קנה פילם ציבעוני. כאשר בחן את הפילם שהוצע לו, שם לב כי המחיר אינו כולל דמי־פיתוח. מרקוס הנרגז פנה למוכר, ודרש פילם שמחירו כולל הוצאות פיתוח. ה־מוכר השיב כי אין לו, ומרקוס הלך לחפש מוכר אחר.

אחרי כיתות רגליים ממושך נתגלה לו כי בכל רחבי ארצות־הברית אין להשיג את מה שהוא מחפש. בירור קצר העלה כי החוק האמריקאי אוסר להתנות קניית־פילם בפיתוחו. שכן, הסבירו ל־מרקוס, אולי אתה רוצה לקנות פילם אצל אחד, ולפתחו דווקא אצל מישהו אחר?

כך מגינה אמריקה על אזרחיה מפני קרטליזציה.

בישראל, שבה הצרכן הפקר, כה רגיל האזרח לקרטל של מוכרי־הפילם, שחיפוכו נראה כלא בסדר במבט ראשון.

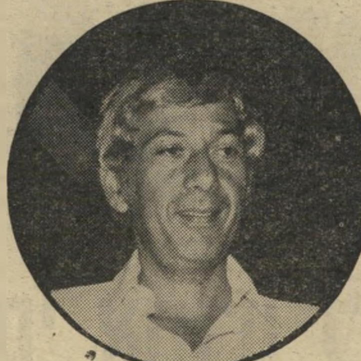

פרשן מרקוס
מגלה

אולי תטפל בנושא זה המועצה לצרכנות? עד כמה שידוע, אין מוכרי הפילם רשומים במועצת ההגבלים (הקרטלים), והם לא קיבלו אישור לקרטל כחוק.

ורדון מנהל מלונות „גני שולמית"

יהושע ורדון התמנה מנהל־כללי של רשת מלונות „גני־שולמית". לרשת שלושה מלונות — בים־המלח, אילת ו־אשקלון. ורדון שימש קודם־לכן מנהל־המכירות וסגן־מנהל מלונות „פלאזה".

דרושים בתי־דין לעבירות מכס

הפירסומים על דרך הטיפול של האוצר בגביית היטלי־המלאי על הפיחותים של נובמבר 1974, מסרו כי האוצר והפרקליטות לא הגישו כתבי־אישום נגד כ־1700 יבואנים, שהונו את המכס ב־הצהרות־המלאי.

כמה יבואנים פנו למדור זה והעירו כי בעיקבות הפיחות השני, הקטן (10% בילבד) שהיה לפני כמה חודשים, הוטל עליהם היטל בשיעור הפיחות. הם שלחו שאלונים על המלאי שלהם, ומאז לא שמעו כלום מן המכס.

התחמקות האוצר מגביית היטלי־הפיחות מעוררת גיחוך. ראשית, ראשי ה־מכס להימנע להוציא רישיונות־ייבוא לכל יבואן שעבר עבירה, ומסרב לשלם את החיטל והקנס. כך יכול האוצר בקלות, לגבות את כל הסכומים המגיעים לו.

שנית, יכול האוצר ליזום הקמת בתי־דין לעבירות־מכס, כדוגמת בתי־הדין ל־תעבורה או לעבודה. באמריקה פועלים מזמן בתי־דין לעבירות־מכס, המשחררים את בתי־המישפט הרגילים מעומס תביעות המכס.

גרגורי פק בא לארץ

חברת־ייצור הסרטים הישראלית, „ישראפילם," החלה בהפקת סרט אמריקאי באמריקה הדרומית. בהפקה יושקעו 3.2 מיליון דולר, ובין השותפים חברת „קולומביה," שקיבלה את ההפצה של הסרט ביבשת אמריקה.

הבמאי הוא **יונתן קפלן**, שסרטו „פחד הקו־הלבן," על מאבק נהג משאית באיגוד מיקצועי מושחת, שובר קופות ועשה כבר 6 מיליון דולר (הוצאות ההפקה היו 1.3 מיליון דולר). מנהל „ישראפילם," **צבי שפילמן**, יהיה המפיק ב־פועל, וחברת „ישראפילם" הישראלית שותפת להפקה. בסרט ישתתפו חמישה טכנאים ישראליים.

זו הפעם הראשונה שחברה ישראלית שותפת עם חברת ענק כ„קולומביה" ב־הפקת סרט, שתקציבו גדול פי שניים מתקציב הסרט של **מנחם גולן**, „לפ־קה."

הפקת הסרט באה ביוזמת נציג „ישראפילם" בארצות־הברית, **אלכס מסיס**, שרכש חוזה להפקת־סרט עם יונתן קפלן והצוות של „פחד הקו־הלבן," עוד לפני הצלחת הסרט. מסיס פתח לפני שנה מישרד ל„ישראפילם" בניו־יורק, הפיק כבר את הסרט „מכירה כללית" בשותפות עם אולפני „ברקי" וחברת „ה־אחים וורנר." בדצמבר יתחילו בישראל בצילומי הסרט „סימן־לידה," עם **גרגורי פק**, ובשותפות „פוקס המאה העשרים." הפקות אלה הכניסו לישראל עד כה יותר מ־600 אלף דולר.

רוטשילד השתלט על „בנק אוף קליפורניה"

הברון **אדמונד דה־רוטשילד**, יושב־ראש מועצת המנהלים של „החברה לישראל," השתלט לאחרונה על „בנק אוף קליפורניה," והדיח את האיש החזק בבנק, **ג'יימס ג'ונס**.

רוטשילד קנה כל העת מניות של הבנק, מחזיק עתה ביותר מ־25% מ־מניותיו. נציגו במועצת המנהלים הוא עורך־הדין **ג'ורג' שפירו**, המטפל מ־טעמו גם בפרשת „החברה לישראל."

הבנק הוא היחידי באמריקה שמותר לו לפעול בשלוש מדינות: קליפורניה, אורגון וושינגטון. באמריקה אסור לבנק לפעול ביותר ממדינה אחת.

בנק זה הוא ה־37 בגודלו באמריקה, עם נכסים של 3 מיליארד דולר. רוטשילד רוצה להגדיל את הונו מ־2 מיליארד ל־5 מיליארד דולר.

חוזה בשר עם גרמניה

מישרד־המיסחר־והתעשיה חתם על חוזה לייבוא 1500 טון בשר קפוא מ־גרמניה. הבשר יהיה של עגלים עד גיל 18 חודש, וכל רבע־בקר ימנה 11 צלעות — דבר שיבטיח כמות גדולה יותר של סטייקים. המחיר הוא בסביבות 1000—1100 דולר הטונה פו"ב (מחיר בנמל ה־מישלוח).

מנהל אגף הסחר הבינלאומי במישרד־המיסחר־והתעשיה, **עודד ארז**, יצא ב־ימים אלה לדרום־אמריקה, לחתימת חוזה שנתי קבוע לייבוא בשר־קפוא. בכוונתו לחתום חוזה עם ממשלת אורוגואי על קניית 5000 טון בשר לשנה, באיכות מעולה. התשלום יהיה בחלקו במטבע זר ובחלקו (60%) בלירות ישראליות, בהן תקנה אורוגואי מיצרכים בישראל. כן יחדש ארז את החוזה החצי־שנתי עם ממשלת ארגנטינה.

זהב מנייר־טואלט

קצין הצנחנים (מיל.) **אורי לוי**, ש־שמו נקשר בעבר בכמה פרשיות, הקים חברה להספקת מיצרכים לבתי־מלון.

לוי שם לב כי בתי־המלון קונים כמויות גדולות של נייר־טואלט ממיפעלים ישראליים, במחיר מופרז, לדעתו. הוא התקשר עם יצרנים, שהיו מוכנים לספק לו נייר־טואלט במחיר נמוך בעשרים אחוזים. עתה הציע לוי לבתי־המלון את הסחורה במחיר נמוך ממה שהם משלמים כיום, והמבטיח לו רווח מינימלי. הוא הוצף בהזמנות, מספק עתה נייר־טואלט ב־80 אלף לירות לחודש, מה ש־מותיר לו רווח נקי של כארבעת אלפים לירות. מעודד מהצלחתו, עובר עתה לוי למיצרכים אחרים.

בניגוד לארצות־הברית או אירופה, אין בישראל אספקה מרוכזת לבתי־המלון, וכל רשת קונה בעצמה את מיצרכיה, דבר המונע את הוזלתם.

ספק לוי
מספק

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד״ר מלכיאל זווארץ ז״ל
ממשיכי דרכו יבל״א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

מפקד המשמר האזרחי:

הספורט – קליעה לאומית!

אופס, סליחה... ננסה שנית:

הקליעה – ספורט לאומי!

למפקד המשמר האזרחי, מולא כהן, יש הצעה מעילה כיצד לצוד שתי צלחות־חרס בירייה אחת: לשפר את השגי ישראל בקליעה לקראת משחקי מונטריאול ולפתור את בעיית הטרור אחת־ולתמיד. מולא כהן מציע להפוך את הקליעה לספורט לאומי!

לצורך זה מוכרז מעתה מיבצע לאו־מי חדש, שייקרא גם הוא, כמו כל המיבצעים הלאומיים הקודמים, „צבר״ (ר״ת צלף (ציוני), בזוקאי, רובאי). המיבצע נועד להעלות את הכושר הגו־פני והרוחני של תושבי ישראל, יקטין את מיספר הסובלים מהתקפי־לב ויחסל בצליפות מדוייקות את המוני המחבלים המשוטטים ברחובות הארץ, כשמטרות אולימפיות סרוגות על הצד השמאלי של חזם.

שר המישטרה שדיבר השבוע בכנס המשמר האזרחי, איחל לחברי המשמר שנות שמירה ארוכות ומוצלחות. ולנו לא נותר אלא להוסיף ולאחל לעם ישראל המשמן את אקדחיו: צליפה נעימה ומהנה.

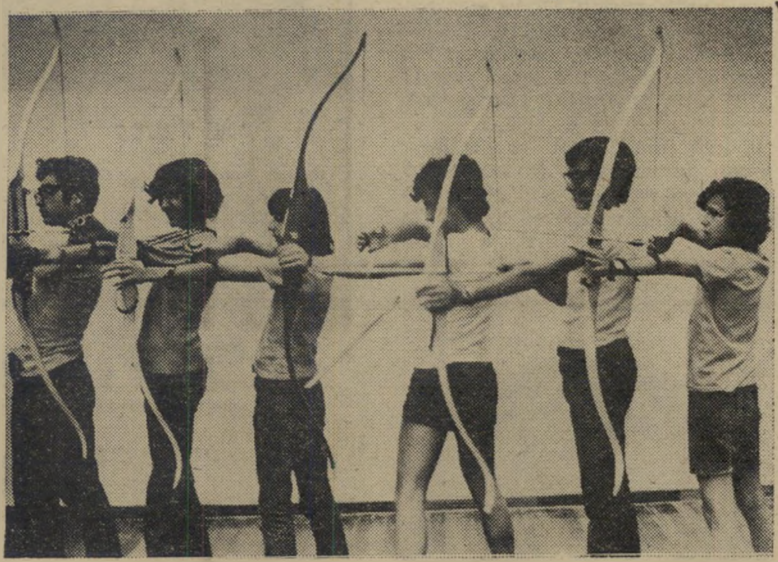

חוליית המשמר האזרחי בשעת סיור שיגרתי

מכתב נ״מוס׳ אחרון לשר אלמוני

שר יקר ואלמוני,
לא איכפת לנו באיזה תיק ב־דיוק אתה מחזיק ומטעם איזו מיפ־לגה/סיעה/חטיבה נבחרת. אנחנו רק רוצים שיהיה ברור: אם לא יקום מישרד לרווחה סוציאלית — זה יהיה בגללך.

אל תספר לנו סיפורים על אחו־זים יחסיים של חטיבה בתוך גוש ואיננו מוכנים לשמוע על האהבה והזיקה השוררת בין שר לתיקו ה־חביב. הסכיזופרניה של המפד״ל, התסביכים של מפ״ם והשאיפות של ברעם אינן מעניינו של אף אחד.

נכון שאתה תמיד תוכל להצדיק את אי־הקמת המישרד החדש כ־אשמת הצד שכנגד, ותוכל תמיד לטעון שמנעת בכך משבר קואלי־ציוני — אבל דע לך, שר יקר, שגם זה טקסט ישן ומיובש. אתה שר בממשלה הזאת ורק אתה אחראי למה שקורה בה.

אנחנו רוצים לראות את משרד הרווחה הסוציאלית כעובדה, ולא איכפת לנו איך תעשה את זה, מה תקריב או על מה תוותר. זכור רק שזו ההזדמנות האחרונה הניתנת לך כדי להוכיח שכל הנאומים שנשאת לעם בסופי־שבוע — לא היו מס־שפתיים ולא באו רק מתוך תאוות־פירסום.

אם לא יקום מישרד לרווחה סו־ציאלית נראה בך אשם ישיר ב־כך, נרשום את זה לפנינו ונזכיר זאת בכל פעם שתפתח את פיך, כדי להסביר את מצבנו הגרוע ו־ותישא דרשה בדבר הידוק־חגורות.

זה המכתב המנומס האחרון.
שתצליח.

תן לי להיות הצנזור שלך!

הצנזור הנוכחי הוא, כידוע, פוליטיקאי שמרן וזקן.
ההוא שמציע ת׳צמו לא מבין כלום באומנות.
ההיא-ההיא, שרוצה גם היא, היא פוריטאנית איומה.
מה-שמו רק עושה ת׳צמו ליברל.
ההיא לא מבינה מילה בקולנוע.
מה-שמה שונאת כל מה שקשור במין.
היוצמח ההוא רוצה רק קאריירה פוליטית.

אבל אני –

אני מבין באמנות, אני ליברל, אני צעיר,
אני מבין בקולנוע, אני אוהב מין, אני
מתקדם, אני רוצה רק את טובתך —

תן לי להיות הצנזור שלך!

גם אנחנו בעד

...הלאה הגנגסטריזם העולמי!...
ציונה ציוננו
(מקודם: גבריאלה וסרשפיץ)
מבוא נווה־ציון 6
(מקודם: סימטת אייזנשטרק)
נס־ציונה
(מקודם: עקרון)

●

...הבוז למלקקים למדינות ה־נפט!
רפי כל־עוד־בלבב־פנימה (כץ)
רחוב עין־לציון־צופיה 42א,
פתח־תיקווה

●

..רק אתמול ירדו מן העצים ו־כבר חושבים עצמם מי יודע מה...
אלברט וסוזי בבזל־ייסדנו־את
רחוב מדינת היהודים
(מקודם רחוב ברזיל האנטישמית) **16**
אלטנוילאנד (ת״א)

●

...גם אנחנו בעד!...

תלמידי כיתה ג/2:
חנקין כהן
רופין רבינוביץ
סוקולוב לוי
צחי אכסודוס
מוישלה (מויש) בלפור
סיגלית אחד־העם

פינת המעשה הציוני

הקורא ישעיהו תומא-שיק מתל־אביב מציע לנו לפתוח מדור קבוע אשר יעסוק במעשים ציוניים טובים. הוא גם טרח וצירף למכתבו קטעי־עיתונות ציו־ניים אשר גזר מתוך עיתונים ציוניים ידועים ונפוצים. הנה לפניכם קטע ציוני לדוגמה:

החשדות נגד שני הצעי־רים מהכפר ג׳יסר־א־זרקא, שנגדם הוצא בראשית ה־שבוע צו מעצר ל־7 ימים, אינם רציניים. מסתבר כי הם נעצרו רק מכיוון שהם מרבים לבלות בחברת נע־רות יהודיות.

השניים נחקרים עתה ב־מקום מעצרם, אך עד כה לא נמצא כל קשר בינם לבין רצח הצעירה.

(מתוך ידיעה על חקירת הרצחה של עירית יעקובי ממעגן מיכאל)
ידיעות אחרונות, 12.11.75

הארץ

— ממישנתו של מישהו —

לא איכות החיים היא הקובעת — כי אם כמות החיים!
ד"ר מ. זוארץ
(בכנס התנועה לשיפור כמות החיים)

מה אומר הנוער על הציונות

במיסגרת מדורנו הקבוע לשעות קשות „מה אומר הנוער", נפגשנו איתם הפעם לשיחה על הציונות.

השתתפו, כרגיל, עמי ותמי הנפלאים והמבריקים, בועז הנועז, פזית — הילדה הפיקחית וציון — שהוא הפרענק הטוב. ארז, שהוא בחור כארז ונתן לנו בעבר המון תשובות יפות, לא יכול היה להופיע הפעם.

פתחתי בשאלה המתבקשת.

אני: (בחרדה) אתם ציונים?

עמי ותמי: (בתיאום מופלא) כן.

בועז: (בהעזה) כן.

פזית: (מיישרת מבטה) כן.

ציון: (מחוספס, אבל כן) כן.

אני: (תוקף מהאגף) מה זה בשבילכם ציונות?

עמי ותמי: (כאיש אחד) ציונות זה משורש ציון, כמו שתיינות משורש שתיה.

בועז: (החלטי) ציוני זה מי שמשרת בצבא־הקבע.

פזית: (מוסיפה) טייסים זה ציונים, וגם קצינים של צנחנים.

ציון: (בשיקול הדעת) ציוני זה מי שלא עושה שביתות.

בועז: (מבריק) בצבא אין שביתות. שם כולם ציונים.

עמי ותמי: (מסכמים) וגם שיהיה יהודי.

אני: (שאלה פרובוקטיבית) אתם מסכימים עם החלטת האו"ם שהציונות היא גזענית?

עמי ותמי: (בתיאום מופלא) לא.

בועז: (בהעזה) לא.

פזית: (מיישרת מבטה) לא.

ציון (מחוספס, אבל כן) לא.

אני: (ממשיך בפרובוקציה) אז אם כך — למה? מדוע החליט האו"ם כפי שהחליט?

עמי ותמי: (לאחר מחשבה) אנטישמיות.

בועז: (בגאווה) נאצים.

פזית: (מקמטת מיצחה) נפט.

ציון: (מגרד פדחתו) הסברה.

אני: (לסיכום) לסיכום, מה צריך עכשיו לעשות?

עמי ותמי: (מפשילים שרוולים) עכשיו צריך לעשות.

בועז: (במצח נחושה) להתגייס לצבא־הקבע, להרוג כמה שיותר ערבים וכך להראות לעולם שאנחנו לא אנטישמים.

פזית: (מגרדת פדחתה) למצוא נפט.

ציון: (מקמט מיצחו) להגביר את ההסברה.

עמי ותמי ובועז ופזית וציון: (בפסקנות, אך בצינעה. קוראים תגר על עולם המבוגרים, אך ללא שחצנות) וגם יותר לעשות, הרבה יותר, מה שיותר לעשות, אז אם נעשה, העולם יראה שיותר לעשות, ופחות לדאוג, ולהראות לעולם שלא איכפת לנו מה הם, זה הרבה יותר טוב לעשות, וזה יוכיח גם שלעשות זה יותר טוב, וזה יוציא אותנו, ונראה להם שאנחנו עושים יותר אז הרבה יותר לעשות מאשר לא כלום, ויפה שעה אחת קודם.

אני: (בוכה מאושר) תודה רבה, נוער נפלא, תודה רבה.

גנב טוב - הכל טוב

וייצמן וצ'ידה העידו במשפט פרידמן
לדבריהם, אירגן את הפקת הנפט וגם את הברחת ספינות שרבורג

לתמים כמוני שחשב שמוטי פרידמן גנב בסך־הכל פעם אחת קצת כסף מהמדינה, נכונה הפתעה גדולה.

סניגורו של מר פרידמן הלך והביא לדוכן העדים 1 רב-אלוף ו-1 אלוף שנשבעו והעידו שמוטי פרידמן הוא גנב מושלם — באופיו, בנפשו ובמקצועו.

האלוף המבריק סיפר שמוטי פרידמן היה הראשון שהציע לגנוב נפט מהמצרים.

הרב-אלוף השקול סיפר שמוטי פרידמן הוא שתיכנן את גניבת ספינות שרבורג.

נכון, אומר הסניגור, מוטי פרידמן הוא גנב באבו-אבוהו, אבל הוא גנב טוב, גנב מותק, גנב בובה.

ויש הבדל גדול בין גנב כזה נפלא (שגם יש לו מישפחה נפלאה), ובין גנב עלוב ומלוכלך (שגם יש לו מישפחה מלוכלכת).

בשם העם אני מתנצל בפניך, מוטי פרידמן סליחה.

ליהודים בארץ ישראל:
תשובתנו לאו"ם:
עליה

יטול כל איש ואישה וטף מן העדה דף מחברת־שיטין שבעים הגרמים נטול־עצין ויכתוב בה בהכתב העברי התם אלף פעם ופעמיים את המילה „עליה" ואף ישאיר שוליים להבודק ואחר ינטול הדפים ויקפלם לרבעין וידחפם במעטפת וילקק לשונו ויחבר הבול וישלח מעטפת הדפים אצל האו"ם באמריקא ושברנום טוטאל והעברנום מן הארץ כי בעליה כוחנו.

ובא לציון גואל
וגם הכן רכבך לחורף

לבני העדה הדרוזית

עם העלייה בדרגה,
ביטול המינהל המיוחד
שטיפל בענייניכם
ושילובכם במסגרת הזכויות
והחובות של האזרחים
היהודים

עליה מהירה
בסולם הדרגות

מאחלים
שאר המיעוטים

להרולד סונדרס

עם העלייה בדרגה
דווקא עכשיו
מסמרטוט קטן
וחסר־חשיבות
לראש מחלקת ביון ומחקר
במישרד החוץ

ירידה מהירה
בסולם הדרגות

מאחלים
עורכי העיתונים היומיים

דבר המערכת

לא ינום ולא יישן שומר ישראל

שוב הזדעזע הציבור היהודי בארץ לשמע תביעתם השחצנית של אותם נערים ערבים החובשים ספסלי קמפוסינו אשר פתחו בימים אלה במיתקפה רבתי, וטענתם המרושעת היא כי יש ברצונם לשמור על מעונותיהם מחשש למעשי חבלה.

הצטרפו אותם „סטודנטים" למקהלת משנאינו ומנסים לטעון על „אפלייה" כביכול בינם לבין הסטודנטים היהודים אשר זכו והגיעו למלא מצוות־שמירה.

האם גמרו אותם מתפרעים קורס בשמירה? או שמא סיימו הללו שלוש שנות שירות מפרכות בצבאנו — שבאים המה ותובעים רשות לאחוז בנשק. ופליאה נוספת: הנוכל לבטוח בערבי העומד על המשמר, בעוד אחיו המחבל חורש מזימות כנגד סטודנטינו התמימים, הנמים שנתם הזכה?

ייטיבו־עשות אותם פרובוקציונרים אם ינשקו יד האוניברסיטה על הכנסת האורחים הנאה שנוהגת היא בם, למרות מוצאם. ואף מעונות מעניקה להם ביד רחבה — דבר שספק אם היה עושה בעל־בית שפוי בדעתו.

אם לא ננקוט ביד חזקה, יהא עלינו לשאת בתוצאות ובל נתפלא אם יבואו אלה בעתיד ויתבעו לגייסם לשורות צבאנו ר"ל, ואולי אף לחתום קבע.

פ"מ. ציאורדצ

פיפון השבוע:

למה רנו 5?

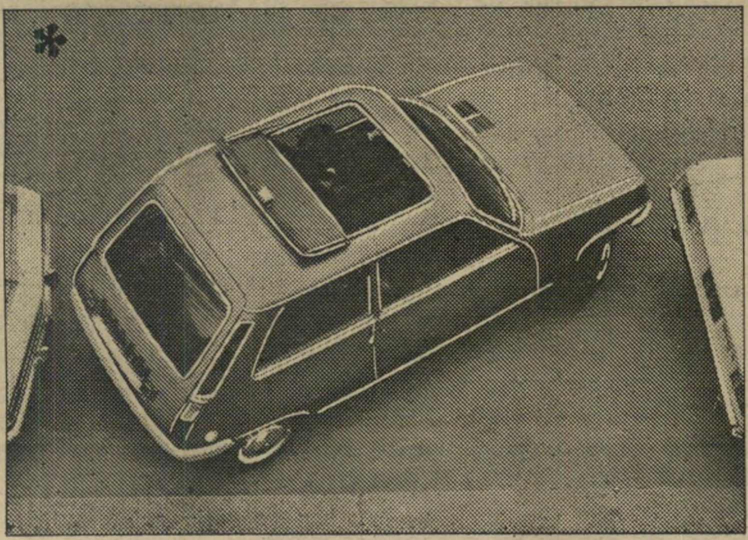

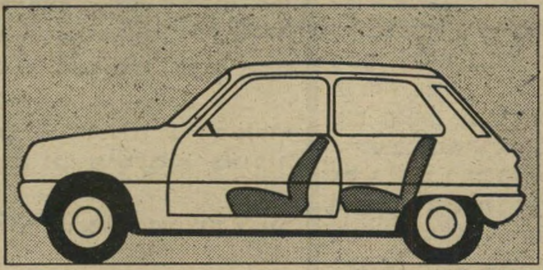

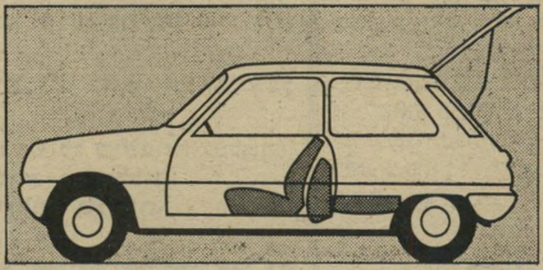

מפני ש...

ב״רנו 5״ אתה רואה את יופיה המיוחד, את נוחותה, את 5 דלתותיה, את האפשרות להפכה למכונית סטיישן.

מה אינך רואה וחשוב שתדע:

״רנו 5״ היא המכונית הנדרשת והנמכרת ביותר באירופה (בסוגה).

ל״רנו 5״ מנוע בעל עוצמה, אמצעי בטיחות משוכללים, תצפית היקפית מצוינת, יציבות מופתית תודות למבנה המיוחד שלה ולהנעה הקדמית.

״רנו 5״, המכונית החסכונית ביותר, האמינה ביותר, הנוחה ביותר והחסכונית ביותר.

״רנו 5״ המכונית האנושית

*גג נפתח לפי הזמנה מיוחדת

רנו בחסכון ראשון! רנו 5 RENAULT

רנו - היצרן הגדול בעולם של מכוניות עם הנע קדמי

בני משה קרסו תל־אביב: רח׳ ריב״ל 26 טל. 33241
ירושלים: רח׳ הס 3 טל. 226491

מדוע עבר ביניהם החתול השחור

משהו קורה בין יצחק רבין ויהושע רבינוביץ.

על מערכת־היחסים בין השניים מעידות ארבע פרשות, שאירעו לאחרונה. הן מגלות, כמובן, רק טפח מן המתרחש מתחת לפני השטח.

פרשה מס׳ 1:

ברעש של פירסומת, בטכסים חגיגיים, הגיש נשיא התאחדות התעשיינים „תוכנית כלכלית" לממשלה.

הנשיא, אברהם („בומה") שביט רחב־המידות, הגיש את התוכנית אישית, ל־ראש־הממשלה יצחק רבין. ואילו מנכ"ל ההתאחדות, פלג תמיר, מסר את התוכנית, לאחר מכן, לשר־האוצר.

כימעט איש לא שם לב לכך שתוכנית כלכלית מוגשת קודם כל לראש־הממשלה, ורק אחר כך לשר־האוצר. כימעט איש לא שם גם לב לכך כי נשיא התעשיינים מוסר אותה לראש־הממשלה, ואילו המנכ"ל בילבד מוסרה לשר־האוצר. כימעט איש, מילבד ראש־הממשלה ושר־האוצר ומקורביהם.

פרשה מס׳ 2:

אחרי הודעת שר־האוצר על תוכנית־הרפורמה שלו במיסוי, הופיע ראש־הממשלה יצחק רבין בישיבת הוועד־הפועל של ה־הסתדרות, הוסכם עימו כי תקום ועדה משותפת לאוצר ולהסתדרות, להכנת תוכנית כלכלית כוללת למשק.

מאז ועד היום לא קמה הוועדה.

מדוע? מזכיר ההסתדרות, ירוחם משל, תובע כי חברי הוועדה יהיו מצד אחד נציגי האוצר בראשות יהושע רבינוביץ, ומצד שני נציגי ההסתדרות, בראשות יהושע וושצ׳ינה. אם הוועדה לא תגיע להסכמה, יכריעו ראש־הממשלה ומזכיר־ההסתדרות.

להצעה זו אין רבינוביץ מסכים, והוועדה לא קמה.

פרשה מס׳ 3:

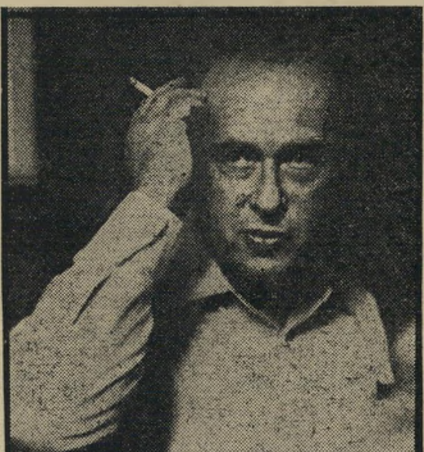

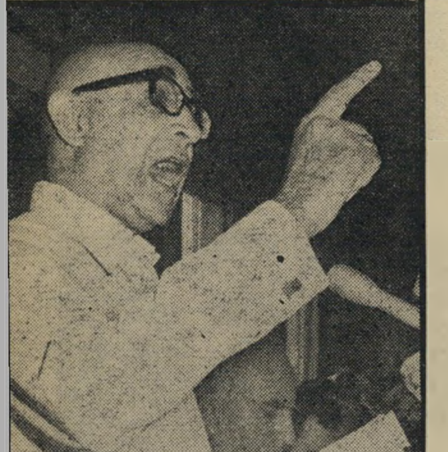

לפני כעשרה ימים נקבעה ישיבה של הוועדה הכלכלית של המערך, בה היה צריך הפותח לחיות שר־האוצר. מזכיר ההסתדרות, ירוחם משל, לא השתתף ב־ישיבה, כיוון שהיו לו „התחייבויות קודמות."

התחייבויות אלה לא מנעו ממנו ללכת לראש־הממשלה ולטעון נגד שר־האוצר ו־דרכי ניתול המדיניות הכלכלית על ידו.

פרשה מס׳ 4:

לפני כשבועיים הכריז לפתע ראש־ה־ממשלה כי הוא דרש משר־האוצר להכין לו תוכנית כלכלית לטווח ארוך.

רבינוביץ לא השיב ישירות, אולם ב־ראיונות שונים בעיתונים טען, כי מאז התמנה לתפקידו קיבל שורה ארוכה של החלטות, המצטרפות יחד לתוכנית כלכלית מקיפה.

ארבע פרשיות אלה מלמדות על תהליך שקט של התערבות גוברת והולכת של ראש־הממשלה בכלכלה.

כבר עתה ברור כי בוויכוח הקרוב בממשלה על הקיצוצים בתקציבים למישרדים השונים, יצטרך רבין להחליט בכל מיקרה, דבר המבטל למעשה את סמכות שר־האוצר ומעביר אותה לראש־הממשלה. איש לא חלם על פיחות כזה במעמדו של שר־האוצר בתקופת לוי אשכול או פינחס ספיר.

התנהגותו של רבין כלפי רבינוביץ, שהגיעה לשיאה בפרשת הנת"ד, מלמדת כי בשימחה היה רואה מישהו אחר במקומו.

ההתערבות הגוברת של רבין בענייני־הכלכלה יזומה גם על־ידי יועציו. רבין מוקף עתה בחבורת יועצים, חלקם רשמיים וחלקם לא. מילבד אריק שרון, רחבעם זאבי ודן פתיר, משפיעים עליו אנשים כפירסומאי אליעזר ז׳ורבין, העסקן מ־באר־שבע יעקב חלפון ודני רקנאטי, איש דיסקונט.

הללו טוענים באוזניו כי עליו לקחת את ענייני־הכלכלה לידיים, אחרת נתון שילטונו בסכנה.

אריק שרון עצמו סיפר בימים אלה, כי הוא דחק ברבין שיופיע לפני האומה עם תוכנית כלכלית מגובשת. כאשר השיב רבין כי לרבינוביץ אין דבר כזה, שיכנעו שרון שידרוש מרבינוביץ להגיש לו תוכנית כזאת — דבר שרבין עשה אותו.

מאחרי התערבותו של רבין בענייני־ה־משק יש שני גורמים יסודיים.

האחד: הוא מבין כי הצלחות במדיניות־החוץ לא יעזרו לו, אם המשק ידרדר והמצב הכלכלי יחמיר. ממשלתו תפסיד ב־בחירות גם בגלל מדיניות־הפנים.

הגורם השני נסתר יותר. רבין יודע עתה כי יהיה עליו לעמוד מול לחץ אמריקאי כבד למען נסיגות נוספות והכרה באש"ף. רבין, המוקף יועצים ניציים, מסרב לקבל את ההשקפה האמריקאית. אך הוא יודע כי במצב הנוכחי של תלות הכלכלית באמריקה, אין לחלום על התנגדות ללחץ אמריקאי. מכאן הגיע למסקנה כי אם תצטרך ישראל לסרב לאמריקאים, עליה להיות מסוגלת להתקיים זמן מה בתנאי לחץ כלכלי אמריקאי. לשם כך על ישראל לשנות את המצב הכלכלי.

רבין השתכנע כי יהושע רבינוביץ אינו האיש המתאים לכך.

הוא איכזב אותו לא רק בחוסר תכונות המנהיגות, הדרושות למי שבא לדרוש קורבנות מעמו, אלא גם בתפקיד השני של כל שר־האוצר בישראל: להיות ה־גבאי של העם היהודי.

מאז ומתמיד היה מתפקידו של שר־ה־אוצר לגבות כסף מהיהודים, בצורת מגביות ובונדס. מקור־כוחו העיקרי של פינחס ספיר היה בכך. אחרי מילחמה היה ספיר יוצא למסע גיוס־כספים, כדי למלא מחדש את קופת־האוצר.

רבינוביץ אינו מסוגל למלא תפקיד זה. הוא מהווה כישלון טוטאלי בתחום חיוני זה, וראשי המגביות מסרבים להיעזר בו.

כאשר שר־האוצר נכשל במילוי תפקידו כגבאי, ועושה שגיאות בתפקיד שר־האוצר, כמו בפרשת הנת"ד, היה ניתן לקוות ממנו לפחות כי ידאג לתיפקוד נכון של האוצר. אולם רבינוביץ נכשל לחלוטין גם בכך. אחד מראשי האוצר אמר השבוע כי סיבת הפעילות הרבה של ה־אוצר נעוצה דווקא בחולשתו של השר, ולא בחוזקו. אצל ספיר לא נעשה דבר בלי אישור. עתה עושה כל אחד כרצונו, בלי לשאול את רבינוביץ. בין היתר יודעים הכל כי רבינוביץ פוחד להחליט, מושך כל החלטה שבועות רבים.

מזכיר ההסתדרות, ירוחם משל, אמר לרבין לא פעם כי לא ניתן יהיה להמשיך במצב הקיים בו רק השכירים נושאים בעול. משל הצליח להשתיק את ה־שכירים מול שורה ארוכה של פגיעות בהם, הביא לממשלה כל פעם הסתדרות צייתנית ונוחה. כך היה במדיניות־הריסון של יולי 1974, בפיחות הגדול של נובמבר 1974, ברפורמה הגדולה במיסוי. השכירים שילמו ונפגעו, העצמאיים והחברות יצאו נשכרים.

יורשי רבינוביץ

לפני מקורביו יכול רבין רק להיאנח ולומר שאילו רק היה רבינוביץ פורש, היה מוצא מחליף מתאים.

המועמד של רבין הוא, כפי הנראה, איש מיקצוע, כמו דני רקנאטי או דוד גולן. רבין רוצה במיקצוען לא־מיפלגתי לתפקיד זה, שהוא רואה אותו קודם כל תפקיד אירגוני־טכני. אולם אם יצטרך ל־התחשב בתביעות חטיבת מפא"י, הוא יקח בלית ברירה את אשר ידלין או אברהם עופר.

האיש המוזכר עתה לעיתים קרובות כ־מחליפו של רבינוביץ, יעקב לוינסון, חסר כל סיכויים. פירוש מינויו של לוינסון הוא שינוי כל המדיניות הכלכלית, מישטר־חירום כלכלי, הורדה דראסטית של רמת־החיים של המנהלים והעצמאיים, שכן בלי שוויון בנשיאה בעול לא יסכימו ה־שכירים לקרבנות.

האם תיתן שיכבת המנהלים, החולבת את המדינה, שאדם כזה יקבל את תיק ה־אוצר? לוינסון יכול לקבל תיק זה רק אם תקרה שואה כלכלית, כמו הפסקת כל סיוע אמריקאי. כמו שארל דה־גול, יש לו סיכויים רק במצב־חירום נואש.

אולם רבין לא יכול לפטר את רבינוביץ. הוא אינו די חזק, ורבינוביץ מגלה עור עבה כשל פיל ואינו מתפטר מרצונו.

במדינה

העם

סערה בכוס הממשלה

האם יוליד ההר של רבין עכבר קואליציוני עלוב?

כנאה לרמטכ"ל-לשעבר, היה התיכנון הטקטי של ראש-הממשלה, יצחק רבין, מז-היר. הוא שלף ממגירה את ההצעות לשי-נוי מיבנה הממשלה שאותן הגיש לפני כ-שנה השר-בלי-תיק גידעון האוזנר. רבין העלה אותן בבהילות על שולחן הדיונים של שרי מיפלגת-העבודה, וכעבור ימים מיספר על שולחן הממשלה כולה.

חישובו של רבין היה פשוט. אם תתקבל הצעתו, הוא יזכה באהדה נרחבת בציבור, אשר יברך אותו על ייעול וצימצום ב-תוך הממשלה עצמה. אם הצעתו תיפול, יהיה הדבר ברוב זעום, בעיקר של המפ-ד"ל וכמה משרי מפא"י הוותיקה. בעיני הציבור תיווצר התמונה כאילו שרים מסו-יימים שומרים על כיסאותיהם ומטרפדים את מגמות החידוש והייעול של רבין עצמו.

אך התגובה להצעותיו של רבין בתוך הממשלה היתה חריפה הרבה יותר מכפי שציפה. כל שרי מיפלגתו התנגדו לה בחריפות רבה, כשהם ניצבים שכם אחד כנגד התוכנית העלולה לפגוע באחדים מ-הם. תגובה זו של שרי מיפלגת-העבודה, עם ההודעה האולטימטיבית של המפד"ל על פרישה מהקואליציה, אם אמנם יתבצעו השינויים, אף איימה על המשך שילטונה של ממשלת רבין.

אבות ובנים. הנפגע העיקרי במיפ-לגת-העבודה מהתוכנית ליצור מישרד-לענייני-רווחה היה צריך להיות שר-הע-בודה, משה ברעם. על ברעם חשב רבין להתגבר בקלות רבה. פעמים מיספר הוא התבטא בפני המקורבים אליו: „חבל שאין רוטציה בין אבות לבנים בממשלה," כאשר הוא דיבר על ברעם ורמז לעובדה שבנו של השר, עוזי ברעם, הוא ממקורביו ו-מידידיו.

נפגע אחר היה צריך להיות השר בן-

השר ברעם
— אחרון

השבועיים, זבולון המר. רבין הציע כי המר יקבל במקום תיק-הסעד את תיק-הבריאות אשר יתפנה, בהתאם לתוכנית השינויים, עם מינויו של ויקטור שם-טוב לשר הרווחה.

רבין עשה חישוב כי הקרע הכימעט-ניצחי בין המר לבין שני שרי-המפד"ל האחרים, יוסף בורג ויצחק רפאל, יביא לו את תמיכתם של האחרונים. שיחה בארבע עיניים, שאותה ערך עם רפאל, חיזקה הר-גשה זו שלו. רפאל הבטיח לו כי יתמוך בהצעתו לשינוי. אולם רבין שכח גורם אחד: מישרד-הסעד הוא בין המישרדים האופייניים, שבהם אפשר לחלק כספים וטובות הנאה ביד רחבה — נתונים אשר המפד"ל אינה יכולה לוותר עליהם.

אצל בורג לא יכול היה רבין לבדוק את הדופק, משום ששר-הפנים שוהה שוב בחו"ל בימים אלה. רק כאשר הביאה ה-צעת-השינויים לסערה פוליטית, ולאחר ש-בורג שלח מיברק לרבין בו דרש לדחות את ההכרעה, הבין רפאל כי עשה מישגה, הצטרף להמר ואיים בשם המפד"ל בפירוק הקואליציה.

„הוא עושה שרירים". אולם את ה-מהלומה הכבדה ביותר ספג רבין משר-המישפטים, חיים צדוק. צדוק ידוע במשך שנים רבות כשר שאינו מתחייב, וכמי ש-יודע להלך בין הטיפות, לא לנקוט עמדה בכל נושא אשר עלול לסכסך אותו עם מערך פוליטי זה או אחר.

בדרך כלל מצליח צדוק להביע דברים הנעימים לאוזנו של מי ששומע אותם, בעיקר כאשר השומע הוא ראש-הממשלה. רק פעם אחת, מאז שקמה ממשלת רבין, עשה צדוק צעד שנראה היה כהתנגדות לרבין. כאשר רצה רבין למנות את ראש עיריית-חיפה, יוסף אלמוגי, כשר בממש-לה, הגיש צדוק חוות-דעת מישפטית, אשר התנגדה למינוי הכפול של אלמוגי כראש-עיר וכשר. חוות-דעת זו הוסברה אחר-כך כתרגיל משותף עם רבין, שרצה אמנם לקרב את אלמוגי אליו, על-ידי הצעת ה-כהונה, אך לאמיתו של דבר רצה שהעניין יישאר בגדר הצעה.

הסבר דומה לעמדתו של צדוק לא יכול היה להתקבל השבוע. „הוא עושה שרי-רים", לחש שר אחד, בעת שמיעת דבריו של צדוק בישיבת הממשלה, שנערכה ב-יום הראשון האחרון. ואמנם, צדוק יצא להגנת ברעם ונגד השינויים, שלדעתו „אי-נם בשלים עדיין." רבין, שעשה במהירות הערכת-מצב, ניסה לסגת בכבוד. הוא הציע לדון רק בצד העינייני של התוכנית, מבלי להיכנס לאיוש ולנקיבה בשמות של

השר שם-טוב
— מי שרוקד —

השרים אשר יעמדו בראשות המישרדים.

„מחול השדים". אולם צדוק המשיך לדחוק את רבין לפינה. הוא התנגד ל-הצעת ראש-הממשלה, טען כי אי-אפשר להפריד בין שני הנושאים. „העניין הוא פוליטי באותה מידה שהוא עניין של ייעול ושל תוכנית חדשה," קבע.

לדברי צדוק אי-אפשר עדיין להכריע בנושא, וצריך להביאו בפני פורומים של המיפלגות השונות. אולם כדי לקיים דיו-נים כאלה, דרוש שהתוכנית תהיה מבו-ססת על שמות השרים, שיאיישו את ה-מישרדים.

המתח בישיבת הממשלה הגיע לשיא גבוה עוד יותר כאשר השרים שם-טוב והמר החליפו ביניהם קריאות אשר לא נשמעו כדוגמתן בחריפותן בשנים האח-רונות. לשרים היה ברור כי יוקרתו של רבין, אשר דרש החלטה כללית ומעור-פלת, עומדת אל מול יוזמתו המפתיעה של צדוק, אשר דרש כי ראש-הממשלה יביא לממשלה תוכנית „עם שמות".

צדוק אף לא נתן לרבין להחליק את הנושא ללא הצבעה. הוא דרש להצביע, עוד לפני ההצבעה המסכמת, על הצעתו לעומת הצעתו של ראש-הממשלה.

בעד ראש-הממשלה הצביעו שלושה, כא-שר ראש-הממשלה עצמו אינו משתתף ב-הצבעה: שני שרי ל"ע, גידעון האוזנר ומשה קול, הרואים עצמם אפוטרופוסים ל-הצעת האוזנר, ושר הבריאות, ויקטור שם-טוב המוצע לשר-לענייני-רווחה. נגדה הצ-ביעו שמונה שרים ממיפלגת העבודה ומ-המפד"ל. כל יתר השרים, שלא לקחו חלק בוויכוח, נמנעו מהצבעה.

צדוק המשיך ללחוץ. הוא דרש כי ראש הממשלה יביא לישיבתה הקרובה של ה-ממשלה את הצעותיו המפורטות, כדי „ל-הפסיק את מחול-השדים", וכדי למנוע את הריבים האישיים בין השרים שצמחו ב-עיקבות הצעות המיבנה החדש. ואמנם, רבין נאלץ להבטיח להביא לישיבה, ש-תתקיים ביום הראשון הבא, את הצעותיו, אם אמנם הוא יעמוד עליהן עדיין.

הפגנת כוח. הפגנת-כוח זו של צדוק

השר צדוק
— צוחק

עוררה הדים וניחושים רבים במיפלגת העבודה ובמיפלגות אחרות. אין ספק כי צדוק החליט לעמוד לצד מיפלגתו, מפא"י לשעבר, אשר בה עוררו הצעותיו של רבין והרעיון כי שר מפ"ם יבוכר על-פני שר מפא"י את יצר הקיום של הגוף המפרפר. בהזדמנות זו אף שלח צדוק קריצה לעבר שני שרי רפ"י — שימעון פרס וגד יעקו-בי — שעימם הוא שמר תמיד על יחסים קרובים.

הניחושים, כאילו בצעד זה הציג עצמו צדוק כמועמד נגדי לרבין, לתפקיד ראש-הממשלה, אמנם נשמעו בקול רם, אך אי-נם ריאליים. ברור כי מעמדו של רבין בציבור הוא איתן, כשם שמעמד מי שנח-שבו עד כה כבוחשים בקלחת מאחרי הקלעים של מיפלגתו, מעורער. גם כל מי שמכיר את צדוק יודע כי הוא מעולם לא יעשה צעד כזה, מבלי שיהיה בטוח קודם לכן בהצלחתו.

אך מההתפתחויות האחרונות משתמע רמז ברור מאוד של צדוק: „אם וכאשר תחפש מיפלגת-העבודה אי-פעם מועמד אחר במקומו של רבין — אני המועמד."

תפקיד ריק מתוכן. דבר אחד ברור: בפרשה זו עומדים 99.9% של הציבור לצד הצעתו של רבין, אף שהציבור לא הכיר את הפרטים.

תפקיד שר-העבודה הוא ריק מתוכן ממשי. הוא שולט על הביטוח הלאומי, גוף עצמאי ומיקצועי, שאינו מקבל הוראות מהשר, והשייך באופן טבעי למישרד-הסעד. מע"ץ, הסוללת את הכבישים, מת-נהלת אף היא באופן עצמאי ומיקצועי, ושייכת באופן טבעי למישרד-התחבורה האחראי לנעשה בכבישים. נותר, למעשה, רק שרות-התעסוקה, שפעולתו בימי תע-סוקה-מלאה היא מינימלית. ואם יהיה, חלילה, משבר, משה ברעם הוא בוודאי האיש האחרון שיוכל להתמודד עימו. כי הוא עסקן-מיפלגתי מיקצועי, שמומחיותו היא בשטח הקנוניות המיפלגתיות.

אבל כל זה לא ישפיע על הקואליציה, הפועלת בלי כל קשר עם צרכי המדינה.

בכל מחיר. בעיקבות ההתפתחויות הבלתי-צפויות האלה בקרב השרים של מיפלגתו שלו, עומד רבין בפני תשבץ, שאותו יוכל לפתור רק בלוליינות חדה ביותר. תוכניתו למנות את שם-טוב ה-מפ"מי לשר-לענייני-רווחה, שיהיה אחד המישרדים החזקים ביותר, לא תוכל ל-היתבצע, משום ההתנגדות המוחלטת לה במיפלגתו שלו והקואליציה החדשה בין יריבי המפד"ל לבין עצמם.

מאידך, אין רבין יכול לסגת מהצהרו-תיו, שהשינויים חייבים להיערך „בכל מחיר."

את המוצא המכובד העניק שר-המיש-טרה, שלמה הילל. הילל הציע לייצור מישרד לענייני-רווחה, אשר יכלול בתוכו את מישרד-הבריאות ומחלקות שונות ה-פזורות במישרדי הממשלה השונים, כולל מישרד ראש-הממשלה עצמו, וזאת מבלי לפגוע במישרדים הקיימים ובשרים העומ-דים בראשם.

אם אמנם ייאלץ רבין לקבל הצעה זו, הוא יהיה זקוק למסע-הסברה גדול, כדי להסביר לציבור, הצמא להידוק החגורה דווקא בממשלה עצמה, כיצד קרה שההר הוליד עכבר.

האם כולנו שווים לפני החוק?

נשבר לו!

הנה **תרגיל קטן** לבחינת כוח־הדמיון.
מי אמר השבוע את הדברים הבאים:

„פעם קראו לי ,הנביא ירמיהו', כאשר חזיתי כל מיני תופעות, שתרמו בעקיפין להידרדרות הביטחונית, החברתית והכלכלית במדינה — עד למילחמת יום־הכיפורים ואחריה.

„על מה שקורה עכשיו במדינה, בכל התחומים, ובתחום החברתי־הכלכלי בפרט, אני יכול להגיד רק דבר אחד: נשבר לי."

אחת־שתיים־שלוש. לא ניחשת. כדי להקל עליך, אביא עוד פסוק של אותו איש הוגה־דעות:

„אינני איש־חזון ולא נביא־זעם. אני לא מתקן־עולם ולא הולך לבריקדות לעשות מהפכות. אני חושב שיש מה לתקן בחברה הישראלית. אבל הדרך לתקן בעיני זה להיות פראקטי, לעבוד, לתרום, להציב אתגרים ולממש אותם, לשרת את המדינה שלך בחום, בלהט, במסירות."

דברים נהדרים. כל מילה זהב טהור. מי אמר זאת?

חייל־צה"ל שזכה בעיטור הגבורה? מנהיג אחת מתנועות־המחאה?

לא.

גם בדמיון הפרוע ביותר שלך לא תגלה את הפיתרון:

מ ו ט י פ ר י ד מ ן.

ולא לפני עשר שנים, או חמש שנים. אלא השבוע.

א ח ר י שהורשע ב־10 סעיפי־אישום של מירמה בנסיבות מחמירות והעלמות־הכנסה.

בדיחה? לא, זו לא בדיחה.

■ ■ ■

אני **שמח** לאידו של מוטי פרידמן. העולם הזה זרק את האבן הראשונה, שהביאה למפולת אשר קברה תחתיה את האימפריה הפרטית שלו. עשינו את חובתנו, כשם שעשה דויד ניב, הגיאולוג האמיץ שהכריח את הממשלה לחקור את המתרחש בחברת נתיבי נפט.

איני שמח כאשר אדם — כל אדם — הולך לבית־הסוהר. בית־הסוהר ביכלל, ובית־הסוהר הישראלי בפרט, נראה לי כאנאכרוניזם מחריד, משפיל ואכזרי, שריד מימי־הביניים בעידן המתיימר להיות נאור ומתקדם.

אולם אני דוגל בשלוש מלים נשכחות, שהתרוקנו מכל תוכן בחברה הישראלית:

השיוויון לפני החוק.

מוטי פרידמן נמצא אשם בהעלמת 2.4 מיליון ל"י ממס־ההכנסה לפני עשר שנים. כיום שווה סכום זה ל־20 מיליון לירות.

השופט קבע בפסק־דינו כי יש צורך בפסק־דין לדוגמה במישפטים מסוג זה, כדי להרתיע את מעלימי־המס. ואחרי־כן גזר לו השופט המלומד שנה וחצי מאסר בפועל, בתוספת מאסר־על־תנאי וקנס של 900 אלף לירות.

פסק־דין זה עורר בלבי, עם כל הכבוד לכס־המישפט, תמיהה רבה.

■ ■ ■

העלמת־מס **היא גניבה.** גניבה ממדינת־ישראל. גניבה מכל משלם־מס במדינה. גניבה מכל שכיר מיסכן שהמס הקטלני מנוכה משכרו. גניבה מכל מקבל־סעד מרוד, שאין למדינה די כסף כדי להבטיח לו קיום הוגן.

במדינה הזאת נשלחים גנבים קטנים למאסר של שנים רבות. מי שגונב חבילה ממחסן ממשלתי, עלול למצוא את עצמו בכלא במשך חמש שנים. מי שהוציא כמה לירות במירמה מאזרחים פשוטים, עלול לשבת כמה שנים טובות.

על רקע ז ה מתמיה גזר־דין זה. אין לו ערך חינוכי חיובי.

אפשר לקבל את הרושם כי יש בארץ שני סוגים של אזרחים — אזרחים סתם, שזרוע החוק יורדת עליהם במלוא כוחה המוחץ כאשר הם נתפסים בקלקלתם, ואזרחים מסוג מיוחד, אשר לגביהם קיימת אמת־מידה מיוחדת.

■ ■ ■

האם **נמדד** למוטי פרידמן עונש מיוחד, בשל זכויותיו המפליגות למען המדינה?

התעמקתי במשך השנים בתולדותיו של איש זה, והתקשיתי למצוא בהן סיבה כלשהי להקים לו אנדרטה במרכז ירושלים.

הוא נולד לאב עשיר ומבוסס. זה ברור.

ב־1947 זכה לנסוע ללימודים בחו"ל, דבר שאך מתי־מיספר יכלו אף לחלום עליו ביישוב העני של אז.

נאמר כי במילחמת־העצמאות „חזר ארצה והתגייס לצה"ל". אך משום־מה אין איש אומר מ ת י בדיוק חזר ארצה, ומה עשה בצה"ל במילחמה. נראה כי חזר קצת באיחור, החמיץ את הקרבות המרים ביותר בהם נפלו מיטב בני־גילו, ושרת בתפקיד בלתי־קרבי.

את המשך לימודיו כבר עשה בחו"ל על־חשבון צה"ל, כאיש צבא־קבע. לאחר מכן נשכר על־ידי חברות־נפט זרות לתפקידים שונים בארץ. מאז הפך מנהל, ועצמאי, ובעל־בעמיו.

בקיצור: זוהי הדרך האופיינית לשיכבה מסויימת של בני־טובים, שידעו להסתדר היטב במדינה הזאת מאז יומה הראשון. הם רואים בה את אחוזתם הפרטית, והם בזים לחוקים שנחקקו למען העם הפשוט.

■ ■ ■

אומרים **שיש** למוטי פרידמן הרבה זכויות במדינה. לי נדמה שהיתה לו בעיקר זכות גדולה אחת:

לעשות כסף.

גם עדויות־האופי של כמה מגדולי המדינה לא לימדו אותי אחרת.

הנה, למשל, חלקו של מוטי פרידמן בפרשת ספינות־

מוטי פרידמן אחרי ההרשעה

שרבור. מסתבר כי העמיד לרשות המיבצע את קשריו עם חברה נורבגית, בעזרתה הוא עשה קודם לכן הרבה כסף. זה באמת יפה מצידו.

אך האם זוהי זכות גדולה יותר מזו של גנב קטן משכונת־עוני, שלא עשה שום דבר בשביל המדינה חוץ מאשר לסכן למענה את עורו בכמה מילחמות?

האם הטובות שעשה מוטי פרידמן למדינה, בנצלו את מעמדו כאיל־כספים בינלאומי, עולות על הטובה הפשוטה שעושה למדינה כל צעיר ביחידת חי"ר?

נכון, צעיר כזה אינו יכול להביא לבית־המישפט רב־אלוף בדימוס, המנהל מערכות כלכליות אדירות, ולא אלוף־מיל, ששמו הולך לפניו (או טס מעליו).

אולם אני כופר בהחלט בזכותו של אדם לייחס מיוחד על ספסל־הנאשמים, כשל חעובדה שיש לו ידידים רמי־מעלה ועתירי־השפעה. ברור שלא זה השפיע על כבוד השופט — אבל כך עלול הדבר להתקבל בציבור.

■ ■ ■

הייתי **מהסס** להעלות את העניין הזה. האיש הורשע, נשפט, ואיני מאחל גם לאויבי הקיצוני ביותר שנה וחצי בכלא. הייתי מניח ברצון למוטי פרידמן, אילו ניתן לומר עליו את שלוש המילים הנהדרות: „מודה ועוזב — ירוחם."

אולם איני יכול להניח למוטי פרידמן, בִּיגלל החוצפה התהומית אשר בפסוקים שהבאתי בראש הדברים.

עולה מתוכם בבירור כי מוטי פרידמן רואה בעצמו את אחד מל"ו הצדיקים, והוא מטיף מוסר לכולנו.

הוא מבכה את ההידרדרות הביטחונית, החברתית והכלכלית של המדינה. לא הוא ושכמותו חלילה אשמים בה. לא איש כמוהו, שהעלים מיליונים ממס־ההכנסה. לא השיכבה שהוא שייך אליה, שהעלימה משילטונות־המס מיליארדים, ושבנתה במדינה כלכלה שחורה כבירה.

אם כן, מי גורם להידרדרות? על מי הוא מרמז, כאשר הוא מדבר על „כל מיני תופעות"?

אפשר לנחש. כי חבריו ושותפיו של מוטי פרידמן אומרים זאת בכל יום, בפה מלא: אשמים הפועלים, התובעים עוד כמה לירות למשכורתם. אשמים השכירים, המתמרמרים על עול־המיסים המונע חינוך מילדיהם. אשמים העובדים, המעזים לצעוק כאשר באים לעקר את תוספת־היוקר שלהם.

מוסר־העבודה אינו בסדר. פועלים־מונופוליסטים מחזיקים את המדינה בגרגרת. הם הורסים את ביטחון המדינה ועוזרים לאוייב.

כאשר נאמרים הדברים על־ידי ספסרי־מיליונים שלא נתפסו עדיין בקלקלתם, באמצעות העיתונות המשועבדת להם, זה מרגיז. אבל כאשר אומר זאת אדם שהורשע זה עתה בהעלמה של מיליונים ממס־ההכנסה — הרי זאת עזות־מצח העוברת כל גבול.

עזות־מצח המוצאת את ביטוייה העליון בשתי מילות־הסיכום של צדיק־הדור:

„נשבר לי!"

■ ■ ■

אילו **היתה** פרשת מוטי פרידמן מייוחדת־במינה ויוצאת־דופן, אפשר היה להניח לה.

מותר למערכת־המישפט לגזור דין חריג, מתוך אמונה שנסיבות חריגות מצדיקות זאת.

אבל הוששני שאין כאן חריג.

שורה ארוכה של דברים אירעו בימים האחרונים, אשר לכולם מכנה משותף אחד:

אין שיוויון לפני החוק.

המעמד הטפילי שהתבצר בצמרת המדינה — מעמד הספסרים, אילי ההון השחור, משתמטי־המס בהיתר חוקי ושותפיהם בדרגות העליונות של הביורוקראטיה — נהנה מייחס מייוחד כאשר הוא עומד מול פני החוק.

לרוב אין הדבר מתבטא דווקא באולם בית־המישפט. כי בני המעמד הזה אינם מגיעים, בדרך כלל, אל בית־המישפט.

בפרשת מוטי פרידמן מעורב גם רואה־חשבון מכובד בשם אליעזר גולדשמיט. הוא הורשע בשני סעיפי־אישום. אולם השופט ראה לנכון לגזור לו רק מאסר־על־תנאי.

רואה־חשבון הוא, במידה רבה, נאמן הציבור. אמת־המידה המישפטית כלפיו צריכה היתה להיות חמורה יותר מאשר כלפי אזרח רגיל. אולם כאן פועל הגיון הפוך.

בגליון זה מגלה העולם הזה כי מנכ"ל אחת החברות החשובות ביותר במדינה, שיכון עובדים, הואשם לפני חצי שנה בעבירות־מירמה ושוחרר בערבות. אולם האיש לא הושעה מתפקידו הרם, הוא ממשיך לשלוט בהון הציבור, הוא מוסיף לכהן כאילו לא קרה דבר.

מבקר־המדינה פירסם השבוע דו"ח, שממנו עולה כי המישטרה לא ניהלה כראוי את החקירה נגד ראשי חברה ציבורית ענקית אחרת, עמידר. גם שם יש חשדות חמורים ביותר כלפי בכירים שונים — והמישטרה לא מצאה זמן לחקור אותם כראוי — למרות שהעולם הזה, שחשף את הפרשה לראשונה, הצביע עליהם כבר לפני חודשים רבים.

והעובדה שהיא גולת־הכותרת, שיא־שיאי הציניות: פרקליטות המדינה גנזה תביעות נגד 1262 עבריייני־מס, שהיו צריכים להכניס לקופת־המדינה כמיליארד לירות על־חשבון הפרשי־פיחות.

לטענת הפרקליטות, אין כוח־האדם הדרוש כדי למצות את הדין לגביהם.

יש כוח־אדם כדי לרדוף זונות מיסכנות ברחובות, לרשום דו"חות־חניה, לגרור לפני כס־השופט הרם נדכאים וחלכאים שונים. לאילי־ההון ולספסרים אין כוח־אדם.

■ ■ ■

אין **כל טעם** להעמיד פנים כאילו קיים שוויון כלשהו לפני החוק.

דין אחד ל„בכירים", דין שונה לכל האחרים.

„הבכירים" עושים במדינה כבתוך שלהם. מגיע להם. וכאשר הם נתפסים בכלכלתם, מתייחסים אליהם בצער וברחמים.

אך מי שקלקלתו אינה נמדדת במיליונים, אלא בלירות סתם — אוי ואבוי לו.

מאת אורי אבנרי

מערכות
HI-FI STEREO, QUADRO
רשמי־קול וטלוויזיות
דגמי 76' מהקונצרן הגדול באירופה

איכות ושרות
של גרונדיג
טל. 612282

דרוש בחנויות המובחרות.
מכירה גם לעולים חדשים ופטורי מס.

סוכנות גרונדיג:
נחלת בנימין 70
ת"א, טל. 54666

GRUNDIG

מה אומרים על:

תחביב 75
בבית הבימה

אנשים אלמונים היוצרים דברים כל־כך מופלאים — ראויים לברכה.
שלמה בר־שביט
שחקן

כרטיסים במשרדי הכרטיסים ובקופת תיאטרון „הבימה". הנחות לקבוצות מאורגנות.

חשבץ 1995

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור כפל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

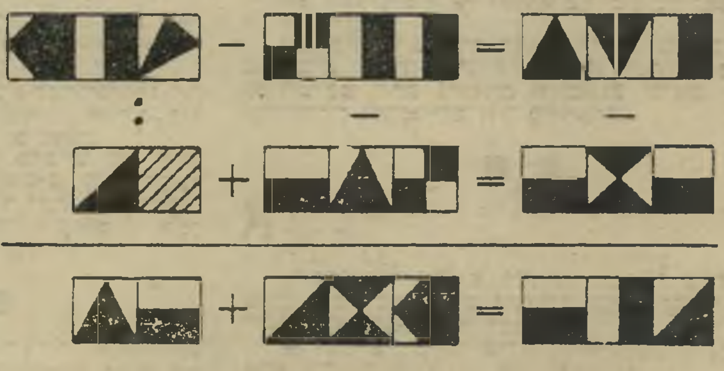

במדינה

הכנסת

1:5 לשימעון פרס

ישיבת סיעת המערך עם שימעון פרס בוטלה כיוון שחברי־הכנסת ביכרו על פניה ארוחת־ערב חגיגית

המתח לקראת ישיבת סיעת המערך ב־כנסת ביום השלישי האחרון היה גדול. מזה תקופה ארוכה לא ערכו חברי־הכנסת מהסיעה דיון בענייני־ביטחון, ועתה הב־טיח להם שר־הביטחון שימעון פרס להופיע בפניהם ו„לענות על כל שאלה."

בשעה שמונה וחצי בערב, כאשר נכנס יושב־ראש הסיעה, משה ורטמן, לאולם הישיבות בקומת־הוועדות של מישכן הכנ־סת, הוא גילה להפתעתו אולם כימעט ריק.

ורטמן התמה עלה במהירות למיזנון חברי־הכנסת, ושם גילה את הסיבה להי־עדרות. באותה שעה ערך שר־החקלאות אהרון אוזן במיזנון הכנסת ארוחת־ערב לכבוד עמיתו, שר־החקלאות האמריקאי ארל בץ. להפעתו של אוזן, הופיעו למסיבה מעט מאוד אורחים למרות שהובטחו למוז־מנים סופגניות חמות כקינות.

כל מיני חקלאים. כדי להציל את יוקרת מישרד־החקלאות, ניצב אוזן במיס־דרון הכנסת וחטף ממש כל חבר־כנסת מסיעתו לבוא ולהשתתף במסיבה — כדי ששר־החקלאות האמריקאי לא ייעלב.

אך מי שנעלבו באמת היו אותם חברי־כנסת שהופיעו לדיון עם שמעון פרס. „מדוע אוזן לא הזמין גם אותי לאכול?" שאלה ח"כ נוזהת קצב.

„אני חושב שאני בכל זאת אלך לארו־חה!" אמר יושב־ראש ועדת־הכספים, יש־ראל קרגמן. „מגיע לי. פעם, כשגרתי ב־קריית־חיים, נחשב המקום לאזור חקלאי."

ח"כ אורה נמיר נזכרת כי היתה פעם בת־מושב, ולכן מגיע לה ללא ספק לאכול במסיבה של שרי־החקלאות, ואילו ח"כ ז'אק אמיר גילה, להפתעת הנוכחים, כי היה פעם חבר קיבוץ.

„מה אתה רוצה?" כעסו של ורטמן עלה והתגבר. כל אותה עת המתין שימעון פרס לייד המעליות, בקומה השלישית של מישכן הכנסת, כשהוא מצפה להודעה מוורטמן כי הוא יכול לרדת לאולם־הישי־בות. כשהבין ורטמן כי הישיבה לא תוכל להתכנס, בגלל חוסר משתתפים, וכי גם הנוכחים הספורים עומדים לנטוש אותו ולהצטרף לארוחת־הערב, הוא הורה ליועצו הכלכלי, חיים קימחי, לעלות אל שר־הביטחון ולהודיע לו על ביטול הישיבה.

„לא נעים לי! איך אני אגיד את זה לפרס?" ייבב קימחי, „מה אתה רוצה שאני אגיד לו? שלחברים שלו חשובים הפונ־צ'יקס יותר ממנו?" ורטמן איבד את סב־לנותו וצעק על קימחי: „מה אתה רוצה? שאני אגיד לו את זה? תעלה אליו מיד!"

קימחי יצא בראש שפוף כדי להודיע את הבשורה לפרס. למזלו הוא נתקל ב־מיסדרון במזכירת סיעת המערך, דליה גורן, שעמדה להיכנס באותו רגע לאולם. „ורטמן מבקש שתודיעי לפרס כי הישיבה איתו מבוטלת." אמר לה קימחי.

כשניסתה דליה לסרב, הוא צעק עליה: „מה את רוצה? שאני אגיד לו את זה? תעלי אליו מיד."

הילל או אוזן - מי שיקר?

שאילתה זהה, שנשלחה לשני שרים, זכתה לשתי תשובות שונות לגמרי. למי להאמין?

שעור מאלף בפרלמנטריזם הישראלי נת־נו השבוע השרים אהרון אוזן ושלמה הילל. הח"כ החיפאי ויושב ראש המועצה הישראלית לצרכנות, משה שחל, הגיש ל־שני שרים אלה שאילתא זהה בעניין ה־רמפיסטים בשוק הסיטונאי של תל־אביב.

שאל שחל: „אבקש את כבוד השר להשיב לי — האם קיימים רמפיסטים בשוק הסיטונאי של תל־אביב? ואם כן — מה בדעת השר לעשות, כדי לבטל נגע זה ושיטה זו, הגורמים לביזבוז ולהעלמת כספים הפוגעים הן ביצרן והן בצרכן?"

תשובת שר־המישטרה שלמה הילל: „האנשים המכונים רמפיסטים פועלים בשוק הסיטונאי בתל־אביב מזה שנים רבות, באמצעותם מתבצעות מכירות של תוצרת חקלאית בכמויות גדולות. עניין הרמ־פיסטים חורג מתחום פעילויות המישטרה או סמכויותיה."

תשובת שר־החקלאות אהרון אוזן: „תי־אור פעולות הרמפיסטים, כאילו כביכול משתלטים על התוצרת המגיעה לשוק ומ־כוונים אותה לסיטונאים, הינו חסר כל בסיס. קיימת פעילות מצומצמת של סי־טונאי־מישנה, המכונים רמפיסטים, בעיקר בזמן של מחסור."

לח"כ שחל נותר רק לשאול מי משני השרים אינו יודע על מה הוא מדבר. לעקרת־הבית נותר לשאול מדוע הירקות, שאותם היא קונה, הם כל־כך יקרים.

ח"כ ורטמן
הסופגניות ניצחו

חברת קיבוץ נחטפה על־ידי כושי בתחתית בניו־יורק

ירושלים

שימחה בעיר־יה

היחסים הטובים בין טדי קולק למנהלת קרן ירושלים השתבשו בִיגלל הסגן הצעיר של המנהלת

שיתוף־הפעולה בין ראש עיריית ירושלים טדי קולק לבין מנהלת קרן ירושלים, רות חשין, היה משך שנים רבות מבורך והדוק. גדולתו של קולק כראש־עיר היא בעיקר בכספים, שאותם הוא מצליח לשגורר עבור ירושלים ממאות ואלפי ידידיו האמריקאיים. את הכספים האלה הוא היה מזרים לקרן ירושלים, אשר תפקידה לממן את כל המיבצעים שביקרם חפץ ראש־העיר, בעיקר את מיבצעי־הראווה שלו, אשר קופת העיריה אינה יכולה לעמוד בהם, או שמישרד־הפנים אינו מוכן לאשרם.

מצב זה חייב יחסים הדוקים ביותר בין ראש־העירייה למנהלת הקרן. ואמנם, השניים פיתחו ביניהם ידידות עמוקה, אשר תרמה רבות לשיתוף־הפעולה בין העירייה לקרן ירושלים. ראש־העירייה בן ה־65 והמנהלת בת ה־34 היו צוות מצויין לניהול ענייניה הכספיים של ירושלים.

אך לפתע חל קרע בין השניים.

כדי לייעל את עבודת הקרן מצאה לה חשין סגן, בדמותו של יוסי פישר, בנו של שגריר ישראל המנוח ברומא, מוריס פישר, ואחיו של אחד מעוצרי מוזיאון ישראל, יונה פישר. למרות שיוסי בא ממשפחה טובה, או בגלל עובדה זו, לא מצא הסגן חן בעיני קולק.

משולש זמני. בשיחה אישית עם חשין דרש קולק ממנה להיפטר מן הסגן, אך חשין סירבה. קולק זעם, רתח, השתולל. אך חשין, למרות ידידותה הרבה לקולק, סירבה להיכנע לזעמו של ראש־העיר ו־נתנה לו להבין כי היא מוכנה להקריב את ידידותה איתו למען ידידותה עם פישר.

אנשי העיריה צופים עתה בסקרנות רבה לראות את התפתחות היחסים במשולש ש־נוצר בין העירייה לקרן ירושלים. הם תוהים אם תבין חשין כי ידידותה עם פישר ה־צעיר תחבל ביחסי־העבודה שלה עם ראש־העיר, או שטדי קולק, בקסם האישי הרב שלו, יצליח להחזיר לו את ידידותה של חשין, ולהכריח אותה להיפטר מפישר ו־להחזיר את היחסים הטובים בין העירייה לקרן.

אחרי הכל, שיתוף הפעולה בין שני מוסדות אלה חשוב יותר.

הידיעה שהגיעה לאחד הקיבוצים ב־גליל המערבי זיעזעה את כל חברי ה־משק. נאמר בה כי אחת מבנות ה־קיבוץ, שיצאה לטיול בארצות־הברית, נעלמה ועקבותיה אבדו.

המדובר היה בצעירה בת 22, תמירה ונאה, בת אחת הקיבוצים המבוססים ביותר שבגליל המערבי. בתום שירותה הצבאי היא יצאה לביקור קרובים בניו־יורק ושם נעלמה כאילו בלעה אותה האדמה.

האיש האחרון שראה אותה בחיים היה דודה, אותו ביקרה באחד הרובעים של ניו־יורק. הוא ליווה אותה לתחנת הרכבת־התחתית במקום מגוריו, כדי שזו תסיעה למקום מגוריה בעיר. הדוד סיפר כי ראה את הנערה עולה לרכבת־התחתית, שנעלמה בחשיכה במינהרה התת־קרקעית. מאז לא שמע עליה איש.

אנשי הקיבוץ הגלילי מיהרו להפעיל את קשריהם בארצות־הברית, ניסו לגייס חברת בלשים, שתנסה לאתר את בת־הקיבוץ האובדת. אולם עוד בטרם הספיקו הבלשים להיכנס לפעולה, הופיעה הקיבוצניקית הצעירה במקום שהייתה בניו־יורק. היה זה יותר משלושה ימים אחרי שנעלמה והיא היתה נתונה כולה בהלם. הסיפור שהיה בפיה היכה בהלם גם את שומעיה. אנשי הקונסוליה הישראלית בניו־יורק הוזעקו מיד. באמצעותם מסרה הנערה עדות במישטרת ניו־יורק, על מה שאירע לה, ונשלחה במהירות ובחשאי חזרה לארץ. מבלי שינתן לסיפורה כל פירסום.

מסתבר כי הקיבוצניקית הצעירה נחטפה, לדבריה, בעת נסיעתה ב־רכבת־התחתית בניו־יורק. היא הועלתה על־ידי דודה לקרון ריק למחצת בשעת לילה מאוחרת. אחרי תחנה או שתיים היא נשארה בקרון בחברתו של כושי, ששלף לפתע אקדח, ואילץ אותה באיומים לרדת מהקרון ולהתלוות אליו.

הנערה סברה תחילה כי היא נחטפה על־ידי פדאי ערבי, העומד להחזיק בה כבת־ערובה ולתבוע תמורת שיחרורה תביעות פוליטיות מישראל. אולם תוך זמן קצר הסתברה לה טעותה. היא לא נחטפה בידי טרוריסט פלסטיני אלא בידי פושע־מין כושי.

האיש הוביל אותה לדירה נטושה, שם הפשיט אותה ובמשך שלושה ימים רצופים אילץ אותה, באיומי רצח, למלא את רצונותיו, כשהוא מחזיק בה עירומה. הצעירה היתה כה נפחדת עד שלדבריה לא העזה להימלט מהדירה, גם כאשר עזב אותה הכושי לבדה שם. היא חששה פן הוא או חבריו אורבים לה וירצחו אותה אם תנסה לברוח.

רק ביום השלישי לחטיפתה התחוללה תפנית. מסתבר כי ביום בו חטף אותה, הצליחה להשליך את ארנקה אל מחוץ לדירה בה החזיק אותה. נראה שהארנק, בו נמצאו תעודותיה, נמצא על־ידי מישהו שמסר אותו למישטרה. במישטרת ניו־יורק כבר התקבלה תלונה מצד ידידיה של הקיבוצניקית על היעלמה. המישטרה החלה לחפש אחריה, אחרי מציאת הארנק, באיזור בו הוחזקה על ידי חוטפה. כאשר הרגיש החוטף במישמרות ה־מישטרה המסיירים באיזור, החליט להיפטר מקורבנו. הוא הכניס אותה למונית שהסיעה אותה, לדבריה, לכתובת שנתנה לנהג.

פרשת החטיפה נשמרה עד כה בסוד כמוס, ושימשה נושא לשיחות נפחדות בחוגי הקונסוליה הישראלית בניו־יורק. הצעירה עצמה, שחזרה לקיבוצה, מסרבת לספר על מה שאירע לה או לשחזר את סיפור החטיפה, גם כאשר הגיעה אליה לאחרונה הזמנה ממישטרת ניו־יורק לחזור לארצות־הברית, כדי לסייע למישטרה בחקירתה ובאיתור החוטף, היא סירבה להיענות להזמנה.

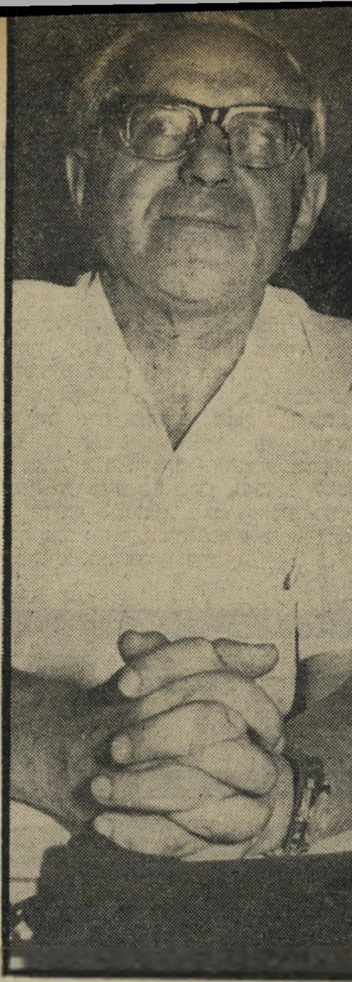

ח"כ וילנר
אדוק כופר

מיפלגות

הבעייה של זנב התמור

לראשונה בתולדות רק"ח תוקף מנהיגה תופעות סובייטיות

פעם פרצו חסידיו של המנהיג הקומוניסטי האיטלקי המנוח, אלמירו טולייטי, אל לישכתו בבהלה. „אסון!" הם קראו.

לשאלתו של המנהיג הם ענו כי ניקיטה כרושצ'וב הכריז זה עתה במוסקבה שה־ציור המודרני נראה כאילו צוייר בזנב של חמור. „האיטלקים הם חובבי אמנות!" זעקו העסקנים, „זה יעלה לנו במיליון קולות בבחירות הבאות!"

„להיפך!" הרגיעם טולייטי, „המיפלגה הקומוניסטית האיטלקית תסתייג רשמית מהצהרה זו, וזה יוסיף לנו מיליון קולות!"

קו אדוק. פיקחות זו רחוקה מאוד מן המיפלגה הקומוניסטית הישראלית, רק"ח. אין מיפלגה קומוניסטית בעולם הצמודה כמוה, באדיקות כה טוטאלית, לקו הסובייטי, בכל פרט ופרט.

לכן נדהם מי שעיין בחוברת האחרונה של ערכים (מספר 5), המהדורה העברית של הביטאון הבינלאומי בעיות השלום והסוציאליזם, היוצא בתוכן זהה מטעם כל המיפלגות הקומוניסטיות בעולם.

החוברת כוללת מאמר של מנהיג רק"ח, מאיר וילנר, הקרוי „לשאלות המאבק נגד האידיאולוגיה והפרקטיקה הציוניות". רובו של המאמר היה חזרה על עמדותיה הידועות של רק"ח, כי הציונות אינה תנועת־שיחרור לאומית, וכי מדיניות ה־ציונות מסכנת את מדינת־ישראל וקיומה. אולם חלק נכבד של המאמר מוקדש להתקפה עזה, שלא היתה כמוה בחריפותה, על פירסומים בברית־המועצות. טען וילנר:

„המאבק האידיאולוגי נגד הציונות משתלב באופן אורגני עם המאבק נגד האנטישמיות, עם מתיחת קו מבדיל חד ועקרוני בין המושגים ציונות ועם ישראל, ציונות ועם יהודי. מאבק עקרוני נגד הציונות אינו יכול שלא להיות מלווה בדאגה כנה לגורלו של עם ישראל, לגורלם של המוני־העם היהודיים, כחלק מהדאגה הכללית ל־עניין השלום, חרות העמים והסוציאליזם."

„שרידי הקפיטליזם". עד כאן הכל שיגרתי. ההפתעה היא בהמשך:

„על כן יש להצטער על פירסומים מסויימים בחוץ־לארץ, ובכלל זה בברית־המועצות, אשר אינם מונחים על־ידי ניתוח מעמדי ובאמת־מידה לנינית. פירסומים כאלה, כמו ה,מאמר' (המרכאות במקור) של ד. ז'וקוב באוגוניוק, לא רק שאינם משרתים את המאבק הרעיוני והפוליטי נגד הציונות, כי אם מביאים לו נזק... לכן יש להדוף בכל תוקף את התעמולה האימפריאליסטית וגרוריה, המעזים לתאר את המדיניות הסובייטית כמדיניות אנטישמית או אנטי־ישראלית. אלה אך שמחים לכל פירסום לא־נכון בעיתון סובייטי, או בחוברת היוצאת בברית־המועצות."

מישפטים אלה של וילנר מהווים דבר יוצא דופן ביותר. הוא קובע, למעשה, כי בברית־המועצות הופיעו פירסומים ש־„אינם מונחים על־ידי ניתוח מעמדי ובאמת־מידה לנינית". במושגים סובייטיים, זוהי האשמה חמורה ביותר.

וילנר גם מאשר כי יש פירסומים „לא־נכונים" בברית־המועצות.

אולם המשך דבריו עולה אף על כך. הוא מנסה לנתח מניין צצו פירסומים כאלה, וקובע: „הקפיטליזם הוא שהוליד ומוליד גזענות, אפלייה ודיכוי לאומי, ובכלל זה אנטי־שמיות... תופעות חריגות ישנן גם בארצות סוציאליסטיות, אך אלה הם שיירי האידיאולוגיה של הקפיטליזם, המנוגד לעצם טיבעו של המישטר הסוציאליסטי, אשר נלחם בהן ועוקר אותן."

צה"ל

מקום בצמרת

הקאריירה המזהירה של מזכירו של שר־הביטחון

מצביאים זוכים לתהילה. כשהם עולים בדרגה, מספרים על מעלליהם, מפרטים את הביוגראפיות שלהם. אבל רק מעטים שמים לב לקאריירה המזהירה שעושים אנשי־צבא אפורים, שלא בשדה־הקרב.

אחד מאלה הוא אלוף־מישנה אריה ברון, מזכירו הצבאי של שר־הביטחון שימעון פרס.

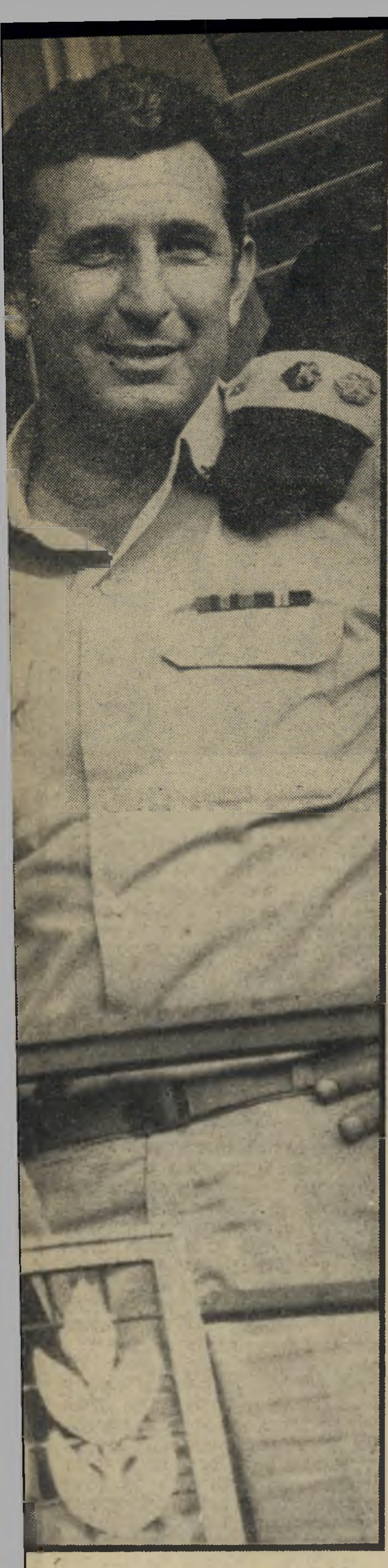

תת־אלוף אריה בראון
השר הלך — המזכיר נשאר

בראון, יליד חיפה, התגייס לצה"ל רק בשנת 1953. הוא שירת בחיל־חימוש, ו־כעבור שלוש שנים כבר סיים קורס־קצינים. במילחמת ששת־הימים הוא טיפס ל־דרגת סגן מפקד גדוד של חיל־ההנדסה. זמן קצר אחר־כך כיהן בראון כקצין־השלישות של מיפקדת צה"ל ברצועת־עזה.

במילחמת ההתשה הועבר בראון לחיל־השיריון, שימש כקצין־אפסנאות וכקצין־שלישות באחת מחטיבות השיריון בדרום. מתפקיד זה נלקח בחודש מאי 1969 לשמש בתפקיד שלישו של שר־הביטחון, משה דיין. הוא היה אז בן 34 ובדרגת רס"ן.

לפני שנתיים, אחרי שהועלה בתפקיד, והפך משלישו של שר־הביטחון למזכירו, הועלה אריה בראון גם בדרגה, וקיבל דרגת אלוף־מישנה. דיין הלך, אבל המזכיר נשאר, והוא ממשיך לכהן כמזכירו של שר־הביטחון עד עצם היום הזה.

המישטרה מאשימה: הפקיד הבכיר במישרד־השיכון ביים

נשואין לבתו כדי להשיג במירמה דירה - בעזרת מנכ״ל

חב׳ „שיכון עובדים״ - והבת הדיחה את „החתן״ לעדות שקר

קשר המירמה

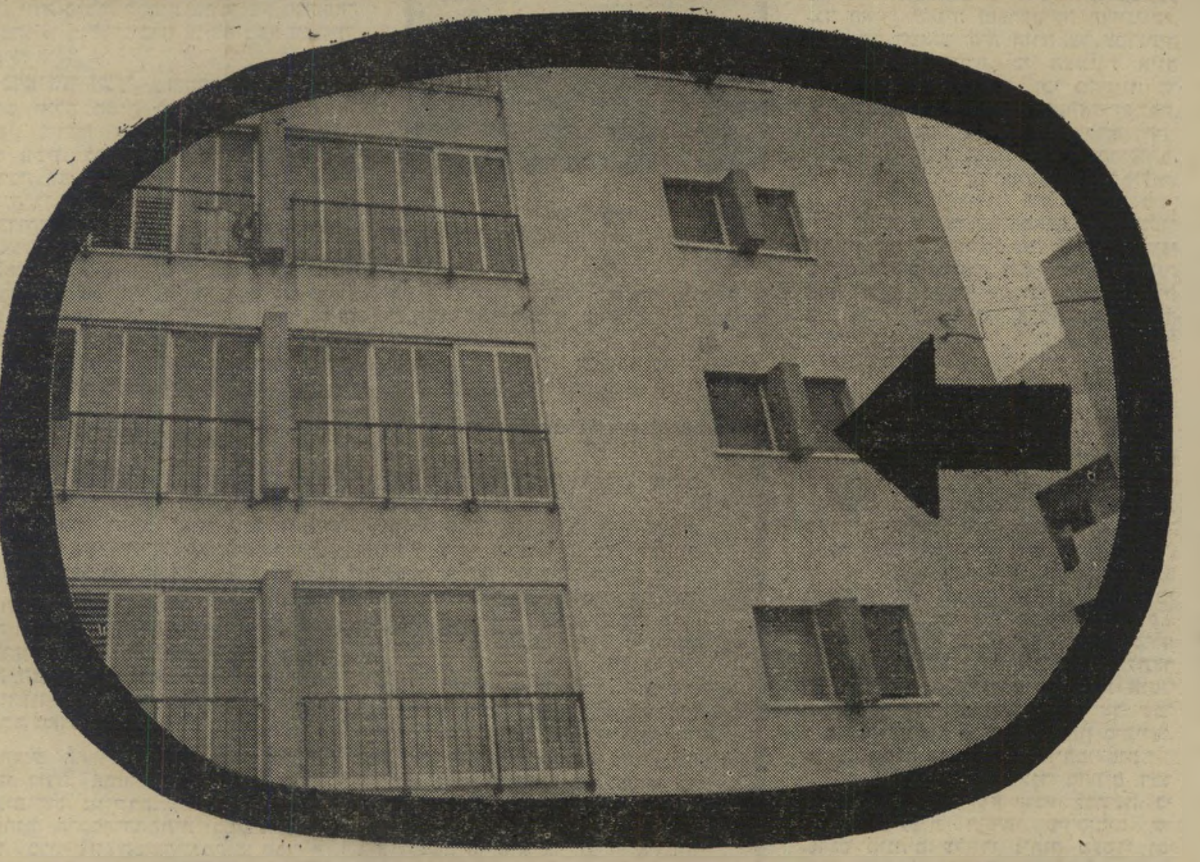

בשיכון עובדים

מאת

יוסי ינאי

נאשם מס׳ 1: פאר

הטלוויזיה שהוזמנה לחגוג עם המישטרה ופרקליטות המדינה את מעצרם של מיכאל צור, מוטי פרידמן, צבי רכטר, זאב קריב ואפילו של פוקה הירש, נעדרה. הכתבים הפליליים, עיתונאי בית־המישפט בתל־אביב והכתבים הנישלחים לבניין זה כתיגבורת, כאשר עומדת להיעצר או להישפט אישיות רמת דרג, אף הם נעדרו.

היו לצוותי הטלוויזיה ולעיתונאים הזריזים בדרך־כלל, שתי הזדמנויות פז להוכיח את חריצותם. בפעם הראשונה כאשר נעצר באפריל השנה מנכ״ל חברת הבניה הגדולה בארץ, שיכון עובדים, מנחם הלר, באשמת קבלת דבר במירמה וקשירת קשר לשם רמאות, ובפעם השניה, בתחילת שבוע זה, כאשר הוגש נגדו כתב אישום.

אולם כאשר נעצר הלר, לפני שמונה חודשים, לא הופיעה על כך מילה אחת בעיתונים, ואילו כאשר הוגש נגדו כתב אישום, הובלע הדבר בסוף ידיעה קטנה שהועברה על ידי סוכנות עיתי״ם, אשר עיקרה והכותרת שלה היו מעצרם של מהנדס במישרד השיכון, משה פאר ובתו שולמית.

כדי להבין את חומרת המעצר וההאשמות וכדי לתמוה על קשר השתיקה סביב הפרשה, יש לזכור כי חברת שיכון עובדים היא חברת הבניה הגדולה והוותיקה בארץ. ממשרדיו בבניין המפואר ברחוב ליאונרדו דה וינצ׳י בתל־אביב שולט מנחם הלר על מחזור שנתי של כ־600 מיליון לירות בשנה ועל אלפי יחידות דיור המיועדות בעיקר לעולים חדשים, זוגות צעירים, אנשי צבא קבע וחברי הסתדרות. שר השיכון אברהם עופר זינק למישרתו בממשלה לאחר שצבר כוח עצום כמנהל שיכון עובדים, תפקידו לפני שמונה לשר.

הצהרת נישואים כוזבת

מעצרו והאשמתו של מנחם הלר (61), אחד הדמויות הציבוריות הידועות ביותר בארץ, אשר בנוסף לתפקידו כמנכ״ל שיכון עובדים כיהן עד לפני חודשים מיספר כיושב ראש ההתאחדות לכדורגל, קשור בפרשת מירמה בה מעורבים המהנדס הראשי למים וביוב של מישרד השיכון משה פאר, בתו בת ה־23 שולמית וגיזבר שיכון עובדים יהודה בן־חורין.

כתב האישום נגד הארבעה הוא תסריט מוכר וידוע של נסיון להשיג טובות הנאה על ידי שימוש בקשרים בין המעוניינים בדבר, אישי מדינה בכירים.

הפרקליטות, המיוצגת בתיק זה על ידי סגן בכיר ראשון לפרקליט מחוז תל־אביב, עורך הדין אמנון רודה, טוענת כי לפני ארבע שנים פנו פאר ובתו לשיכון עובדים, הגישו בקשה להלוואה לרכישת דירה במסגרת מיפעל לזוגות צעירים וחתמו לשם כך על הצהרה כוזבת כי שולמית עומדת להינשא.

באותה עת פנו השניים לשיכון עובדים בבקשה נוספת: לרכוש דירה במיסגרת מיפעל לזוגות צעירים בכביש הטייסים בתל־אביב במחיר הזול, המיוחד לזוגות צעירים, של 47 אלף לירות. בקשתם לוותה בהצהרה כי שולמית עומדת להינשא לצעיר חיפאי, קרוב רחוק שלה בשם אהרון דויד.

בד בבד עם פעולות אלה, כך טוענת הפרקליטות, פנו פאר ושולמית לאהרון דויד ושידלו אותו להשתתף בקשר ולחתום על יפוי כוח לאביה של שולמית בו הצהיר דויד כי הוא עומד לשאת את שולמית. כל זאת במטרה אחת בלבד: לרכוש את הדירה בתנאים הנוחים ובמחיר הזול. לדברי התביעה, ולדברי עדותו של דויד במישטרה, לא התכוון דויד אף פעם לשאת את שולמית לאשה.

בגלל מילחמת יום הכיפורים

שנתיים אחר כך, מיד אחרי מילחמת יום הכיפורים, כתב פאר מיכתב לשיכון עובדים בו הודיע כי בגלל המילחמה אין בתו יכולה להינשא בינתיים ולכן הוא מבקש לקבל את הדירה עבורה ועבור דויד עוד לפני נישואיהם. כתב האישום טוען כי „פאר ידע כי אין אמת במיכתב האמור וניצל את תקופת מילחמת יום הכיפורים לשם קבלת הדירה.״

לאחר חילופי מיכתבים הורו, לדברי כתב האישום, הלר, שהיה אז מנהל אגף משתכנים וקניות בשיכון עובדים, האגף המטפל בנושאים אלה, וגיזבר החברה בן־חורין לסניף תל־אביב של שיכון עובדים, למסור את הדירה לשולמית פאר ולאביה ולקבל מהם כתב ויתור מהחתן שהיה מיועד לשאת אותה לאשתו, אהרון דויד.

מנחם הלר, למרות שלא היה אז מנכ״ל שיכון עובדים, חתם על הסכם בין החברה שלו לבין מישרד השיכון לפיו התחייב מישרד השיכון להעמיד סכום בן 24 מיליוני לירות כמימון בתנאים נוחים לזוגות צעירים, ואילו שיכון עובדים התחייבה למכור את הדירות רק לזוגות צעירים. רק אם תשארנה דירות בלתי מכורות, רשאית היתה שיכון עובדים, על פי הסכם זה, למכור את הדירות לאחרים, על פי אישור מוקדם של מישרד השיכון לכל דירה ודירה בניפרד.

הפרקליטות טוענת, כי מעולם לא קרה שבאיזור תל־אביב נותרו דירות המיועדות לזוגות צעירים בלתי מכורות ובמקרה של דירת שולמית פאר בכביש הטייסים לא נתבקש ולא ניתן אישור כזה.

כתב התביעה טוען, כי הלר ובן־חורין, כפקידים בכירים של שיכון עובדים ופאר כמהנדס בכיר של מישרד השיכון ידעו על הסכם זה, פעלו בניגוד לו תוך גרימת הפסד למדינה וקיפוח זכותם של זוגות צעירים באמת לקבל דירה.

פרשת הלר, כמי שהיא משתקפת בכתב האישום, היא גילוי של ניצול ציני של עמדות כוח של אישים בכירים, המחלקים טובות הנאה זה לזה בכוח תפקידיהם הציבוריים, על חשבון כספי המדינה, ושומרים על הנוהג המקודש־כמעט בקרב סוג מסויים של עובדי ציבור: „שמור לי ואשמור לך״.

שמור לי ואשמור לך

מנחם הלר עצמו ממשיך לנהל את שיכון עובדים. „לא הישעו אותי, למרות שהוגש כתב אישום ויש לי תמיכה גדולה בקרב מועצת המנהלים שלי כנגד אלה שמנסים להכשיל אותי.״ הלר, בעל שיער ג׳ינג׳י, נמוך קומה וכרסתני, אינו להתייחס לפרשה. „אני לא רוצ־ עדיין את הקלפים שלי, אני למישפט.״ ממה שהוא כן היה מיסתבר כי לדעתו הוא נהג לפ

מנכ"ל „שיכון עובדים" נעצר בעוון קשירת קשר למירמה -

אך צמרת ההסתדרות לא השעתה אותו מתפקידו

נאשם מס' 3: מנכ"ל מנחם הלר

והתקנות של שיכון עובדים ולא העניק שום טובות הנאה לפאר.

„אני כמעט ולא מכיר את פאר. ניפגשתי איתו מיספר פעמים בישיבות משותפות, אבל כל היחסים שלנו מסתכמים ב,שלום' בלבד. את בתו של פאר אני לא ראיתי בחיים שלי," טען השבוע הלר.

לעומתו, פאר הוא אדם שבור ורצוץ. הוא מושעה מעבודתו הבכירה במישרד השיכון ומיסתגר בביתו המרווח בשדרות הטייס ברמת־גן. „כל העניין הוא דגם לדבר אחד: ,איך להרוס מישפחה בלי להתאמץ,'" אמר השבוע פאר. בתו של פאר, שולמית, עזבה את תל־אביב ו„ירדה למחתרת". „היא לא מסוגלת לעמוד בפרשה הזאת, ולכן נעלמה. היא רוצה לנסוע לחוצלארץ עד המישפט," סיפר השבוע האב.

טרנזיסטור לחדר השירותים

התבכותו של המהנדס הבכיר של מישרד השיכון אינה ההסתבכות הרא־שונה שלו. לפני מספר חודשים הוא זוכה בבית המישפט המחוזי מההאשמה שלפני 10 שנים היה שותף לקבלנים שגנבו צי־נורות ביוב. פאר הואשם אז כי תמורת משקאות ורדיו טרנזיסטור לחדר השירותים בביתו היה שותף לגניבה שכונתה אז

צריכה לעניין את לישכת עורכי הדין.

לעומת היסוסיו של הלר בתגובה על הפרשה, מוכנים היו משה פאר ופרקליטו, עורך הדין יהודה עצמון, להגיב על הפרשה ביתר פירוט.

החתן הפך לעד מדינה

לדברי פאר, אשר לאחר מעצרו בן עשרת הימים בחודש אפריל לקה בהתקף לב, מתנהל נגדו ציד מכשפות על ידי קצין הביטחון של מישרד השיכון, אליהו פיינגנבלט, וזאת על רקע אישי. „פיינגנבלט היה זה שבישל לי את העניין עם הצינורות, ממנו יצאתי זכאי. כאשר היה ברור לו שאני עומד לצאת זכאי הוא התבטא בנוכחות מיספר עורכי דין: ,אין דבר, גם אם ייצא זכאי בתיק זה, נכין לו תיקים נוספים,'" טען השבוע פאר.

פאר טוען כי במיכתב, הנמצא כיום בידי המישטרה, הוא הודיע לשיכון עובדים על ביטול כוונת נישואיה של בתו וויתר על הדירה.

מיד לאחר מכן הודיע הלר לפאר, ועובדה זו מצויינת גם בכתב האישום, כי בתנאים אלה הוא לא יוכל לקבל את הדירה, ומיכתב ברוח זו נישלח על ידי שיכון עובדים לפאר לפני כשנתיים.

רק אחרי משא ומתן ממושך, אשר

בעיתונות „גניבת קבלני הדרום". בפסק הדין שזיכה אותו נזף בית המישפט המחוזי בפרקליטות על שהעמידה כלל את פאר לדין.

לפני שמונה חודשים נעצר פאר בהאשמה הנוכחית ובהאשמה נוספת: קבלת טובות הנאה בסך 400 לירות מחברת הגאז אמישר־גאז כדי לקדם את ענייני חברה זו במישרד השיכון. מישפט זה, כמו המישפט הקשור בשיכון עובדים, עדיין לא התקיים.

אין ספק כי התנהגות המישטרה והפרק־ליטות בפרשת הלר־פאר מנוסח ברשלנות. הלר מואשם כי „קיבל דבר במירמה בנסי־[illegible]ית מחמירות", סעיף אשר יכול להתאים [illegible] אך אין לו כל ביסוס [illegible]די הלר. גם העובדה [illegible]האישום מיספר [illegible]ם בעיתו־ [illegible] האישום

בעיקבותיו החזיר פאר, לדברי עצמו, את ההלוואה שניתנה במסגרת התוכנית לזוגות צעירים והפך קונה רגיל מן השורה, ללא כל הטבות, הסכים שיכון עובדים למכור לו את הדירה.

אחד מעדי המפתח של התביעה הוא החתן־לא־חתן אהרון דויד. דויד, צעיר הנימצא עתה בקורס בטחוני בתל־אביב, העיד בתחילה במישטרה כי הוא ושולמית אמנם עמדו להינשא וכי הוא עצמו שילם עבור הדירה מכיסו 6000 לירות.

לאחר מאמצי שיכנוע שנימשכו יומיים הצליחה המישטרה לקבל מדויד הודאה כי שיקר בעדותו הראשונה. רק לאחר שהובטח לדויד כי יהיה עד המדינה ולא יאונה לו כל רע, הוא סיפר כי שולמית התקשרה אליו, ביום בו נעצר אביה, וביקשה ממנו שכשייחקר במישטרה ימסור הודעת שקר, לפיה עמדו היא והוא להתחתן. בטלפון נוסף שנערך באותו יום ביקשה שולמית

ממנו, לדבריו, כי יספר במישטרה שקרים נוספים: שהזוג נירשם ברבנות לנישואין וכי הוא שילם 6000 לירות מכיסו עבור הדירה.

הודאה זו של דויד סיבכה את שולמית בסעיפי אשמה נוספים על שידול והדחה לעדות שקר. מערכת היחסים בין שולמית תוארה על ידי הוריה כרומן בין שני צעירים, בו היתה בתם מעוניינת בקשר רומנטי עם קרוב מישפחתה, אולם הלה נסוג ברגע האחרון. לדברי הוריה של שולמית אמנם עמדו השניים להינשא אבל „דויד הוא בחור לא רציני."

מישפט ראווה לדג השמן

בפרקליטות מחוז תל־אביב קיימת מגמה להפוך את מישפטו של מנחם הלר למישפט חשוב. מזה זמן מה לא נפל ברשתה של הפרקליטות דג כה שמן, כמו הלר. לדעת פרקליטי המחוז חומר הראיות שבידיהם ועדותו של עד המדינה, החתן הפיקטיבי, מבטיח להם הרשעה קלה ו־מהירה.

לא כן חושב מנחם הלר עצמו. הלר בטוח לחלוטין כי במישפט יצליח להוכיח את חפותו ויושרו ואף להצביע על אלה שניסו לגולל עליו את ההאשמות ועל מניעיהם הניסתרים.

בינתיים אין בפי הלר אפילו רמז קל לגבי מניעים אלה. מי במישטרה או ב־פרקליטות יכול להיות מעוניין בביום אשמה פלילית נגד איש־מפתח בצמרת המדינה? מי יעז לפברק חומר־ראיות נגד מנכ"ל של חברה כה חשובה?

גם העובדה שנעשה הכל כדי להעלים, בשעתו, את מעצרו של הלר, והפירסום הצנוע שניתן לו השבוע, אינם מצבי־עים בכיוון זה.

מצב רוחו המשופר של הלר אינו דומה לזה של פאר. פאר הסתגר בביתו, ממעט לצאת וידידיו מספרים כי הוא ניראה כיום כצל של עצמו.

המישטרה, אשר תוקף הערבות של ארבעה הנאשמים אשר בידיה פג לפני חודשיים, עומדת לעצור אותם בימים הקרובים בשנית, ולבקש מבית המישפט לשחררם רק תמורת ערבות בטוחה וגבוהה. בקשתה של שולמית פאר לצאת לחו"ל, כדי להתאוורר עד למישפט, ומידע שנימסר לפרקליטות כאילו מתכוון גם פאר עצמו לנסוע לחו"ל, הביאו לכך שהפרקליטות תידרוש גם את הפקדת דרכוניהם של הנאשמים במישטרה, כדי שלא יוכלו להי־מלט מהארץ.

השתיקה הרועמת של ההסתדרות

מוזרה בכל הפרשה התנהגותה של צמרת ההסתדרות. גם כאן בולטת פעו־לת העיקרון „שמור לי ואשמור לך."

כאשר חשף העולם הזה את עסקותיו המוזרות של צבי רכטר, מנכ"ל סולל בונה, בממלכת־הספסרות של סיבור רו־זנבוים, היה דרוש לחץ ציבורי חזק מאוד כדי להביא להחלטה להשעות את רכטר זמנית עד לבירור מישפטו. בינתיים מוש־עה רכטר. (השבוע נעשו מאמצים גדו־לים כדי לשכנעו להופיע בפני ועדת־הבי־קורת של ההסתדרות.)

והנה, כאשר נעצר הלר — ההסתדרות לא הגיבה כלל. חברת העובדים היא גורם מרכזי בממלכה הכלכלית של ההסתדרות. מעצרו של מנכ"ל החברה באשמה של קשירת קשר למירמה אינו עניין של מה־בכך, גם כשמצליחים להשתיק את העניין בכלי־התיקשורת.

אך ההסתדרות לא עשתה דבר. הלר לא הושעה מתפקידו. הוא ממשיך בו כאילו לא קרה דבר, ממשיך לשלוט במאות ה־מיליונים של חברי־ההסתדרות.

גם השבוע, אחרי שכתב־האישום כבר הוגש רשמית לבית־המישפט, לא השתנה מצב זה *. ברור כי צמרת ההסתדרות מת־כוונת להעניק לו גיבוי מלא.

---

* השבוע הגיש אורי אבנרי שאילתה על כך לירוחם משל.

מישפט

מלכודת לעורך־הדין

עורך־דין, בעלה של שופטת, חשוד בקשר להונאה

ריבקה חוברה נפגעה בתאונת־עבודה. כיוון שהיתה מבוטחת בחברת הסנה, ורופא החברה שבדק אותה קבע לה 36% אחוזי־נכות, היא הגישה תביעת פיצויים נגד ה־חברה באמצעות עורך־הדין משה אליעש.

באחד הימים הוזמן אליעש אל עורך־הדין התל־אביבי דויד אחיטוב. מזה חמש שנים עבד אחיטוב בשירות חברת־חקירות, שמתפקידה היה לבדוק תביעות שהוגשו נגד חברות־ביטוח, לנהל מישא־ומתן עם התובעים ולהגיע עימם להסכמי־פשרה על גובה הפיצויים.

כאשר נפגשו שני עורכי־הדין, היתה בפיו של אחיטוב, לדברי אליעש, הצעה מפתה. הוא טען כי חברת הסנה מוכנה לשלם לרבקה חוברה סכום של 50 אלף ל"י בילבד. אבל בכוחו לגרום לכך שהיא תקבל פיצויים מוגדלים, בסכום של 80 אלף ל"י. כל מה שהוא רוצה תמורת זאת הוא סכום של 5000 ל"י, לא בשבילו חלי־לה, אלא עבור עובדי חברת הסנה, הצרי־כים לאשר את התשלום.

אחיטוב היה מוכר לאליעש כעורך־דין מכובד, וכבעלה של שופטת. אשתו, הדסה אחיטוב, מכהנת כשופטת־שלום בבית־המישפט בתל־אביב. אליעש הסכים להצעתו של אחיטוב.

היועץ אישר. בחודש אפריל השנה קיבלה חברת הסנה מיכתב מאחיטוב, בו הוא מודיע לה כי עשה מאמצים ניכרים כדי לנטרל את פרקליטיה של רבקה חוב־רה, וכי הסנה תצטרך לשלם לה פיצויים בסכום של 80 אלף ל"י. ואומנם, כעבור שבועות מיספר, קיבל עורך־דין אליעש את הצ'ק מחברת הסנה עבור שולחתו. הוא נטל 5000 ל"י במזומן ובא עימם למישרדו של אחיטוב. אבל הוא לא היה שם לבד.

ברגע בו יצא אליעש מהמישרד נכנסו לשם שלושה בלשים. הם ניגשו ישר אל המעטפה שהיתה מונחת על שולחנו של אחיטוב. השטרות שהיו בתוכה היו מסומ־נים על ידם. דויד אחיטוב נפל במלכודת.

מסקנות החקירה של מחלקת־הרמאויות במישטרת תל־אביב הועברו לפרקליטות־המחוז. אנשי הפרקליטות, בראשותו של אמנון רודה, סגן פרקליט המחוז, הכינו את כתב־האישום נגד עורך־הדין אחיטוב. אבל למרות שכתב־האישום היה מוכן מזה חוד־שיים, הוא לא הוגש לבית־המישפט. בשל היותו של אחיטוב עורך־דין הייבת היתה התביעה לקבל אישור להגשת כתב־האישום מהיועץ־המישפטי לממשלה. מאחרי־הקל־עים נעשו מאמצים למנוע את הבאת הפר־שה אל בית־המישפט, ולברר אותה ב־וועדת־האתיקה של לישכת עורכי־הדין.

אולם השבוע הורה היועץ המישפטי ל־ממשלה לאנשי הפרקליטות להגיש את כתב־האישום נגד אחיטוב, בו הואשם בניסיון לקבל דבר במירמה בנסיבות מחמי־רות ובקשירת קשר להונות.

יהיה זה, לכל הדיעות, מחזה בלתי־שיגרתי כאשר עורך־הדין אחיטוב ישב על ספסל הנאשמים, כשבאולם סמוך תשב אשתו על כס השופט.

מישטרה

איך לבצע שוד מבלי להיתפס?

ככל שהפשע פרימיטיבי יותר — כך מתקשה המישטרה לגלות את מבצעיו

במשך שמונה חודשים הצליחה כנופיית פאנטומאס מהרצליה לבצע 13 מעשי שוד מזויין, ועוד גניבות רבות באיזור הרצליה, מבלי שהמישטרה תצליח לגלות את חבריה או ללכוד אותם. כאשר נתפסה הכנופיה לבסוף, ותשעת חבריה הובאו לדין, ציפו הכל לגלות חבורת־פושעים פיקחים, ש־

(המשך בעמוד 28)

הרבה מאד נסים ושש חתיכות מחזיקים את „גלי צה"ל" באוויר - למ

חתיכות על הגלים

גם המהפכנים הבודדים שישנם בוודאי חשבו לתפוס את תחנת הטלוויזיה, או ל־כל היותר את אוניית השלום של אייבי נתן.

אך זה אינו המזל היחיד של התחנה. כשנמצאים באולפני גלי צה"ל, אי־אפשר שלא להבין שיש לתחנה אלוהים פרטי משלו, השומר על כך שלמרות התנאים החיצוניים, חוסר־הסדר וההבלגאן הנוראי, תמשיך התחנה לשדר: „גלי צה"ל משד־רים 24 שעות ביממה."

שוקו וחתיכות

בניין ישן בן שלוש קומות, אשר אף חברה מיסחרית הגונה לא היתה מו־כנה לקבל אותו כמחסניה. התמונה השכי־חה ביותר: טכנאי בקומה התחתונה עו־רך שיחה עם חיילת בקומה העליונה, ב־קולי קולות, כשהוא מנסה להתחרות ב־צעקות עם שיחה אחרת, הנערכת בין מפיק לעוזרת־ההפקה שלו בין שני חלקי הקומה השניה.

לתחנה ארבעה אולפנים. אולפן א׳, האולפן הגדול של התחנה, משרת בדרך

כלל את הלהקות הצבאיות המקליטות בו ומנסה, באמצעים לא־אמצעים, להתחרות, לעיתים קרובות בהצלחה, שוב בגלל המזל, באולפני־ההקלטה הפרטיים של החברות המיסחריות.

אולפן ב׳ הוא האולפן בו נערכות מרבית תוכניות־המלל, בתנאי שלא משתתפים בהן יותר משלושה אנשים. פשוט אין מקום. אולפן ג׳ הוא סמל ושיא לחסכנות, ובוודאי יכול לשמש דוגמה לכל תחנת־שידור ב־עולם. הוא כה קטן, שיכול להיכנס אליו רק אדם אחד.

אולפן ד׳ הוא האולפן החם ביותר. ממנו משדרים כימעט 24 שעות ביממה. גם ב־אולפן זה אפשר למצוא שלושה כסאות, ואם הקהל גדול יותר, הוא יושב על הריצפה — בדרך־כלל, בין השדרן לבין הטכנאי.

יש בתחנה שני מוקדים עיקריים. הראשון הוא המכונה האוטומטית, אשר תמזרת

הוותיקה פנינה בת־צבי בת ה־23 היא אחת ה־קריינויות הוותיקות בתחנה, ומהמעולות שבהן. פנינה מגישה בילעדית של תוכנית.

תחנות שידור ברחבי העולם הם אחד המקומות השמורים ביותר. כל מהפכן מתחיל יודע כי הצעד הראשון עם פרוץ ההפיכה הוא תפיסת תחנת השידור.

המזל של גלי צה"ל הוא שאיש אינו רוצה, בינתיים, לעשות הפיכה בארץ, וכי

הארוכה יעל דן, הגבוהה ו־הארוכה בין הקר־יינות, היא בעלת הקול הערב ביותר והגוף החטוב ביותר בכל **גלי צה"ל.**

המטלפנת מיכל רמות, באולפן בגלי **צה"ל**. מיכל שהיא מסירה את האוזניות ומסיימת את ה נמצא צביקה, הלוא הוא החבר הקבוע שלה,

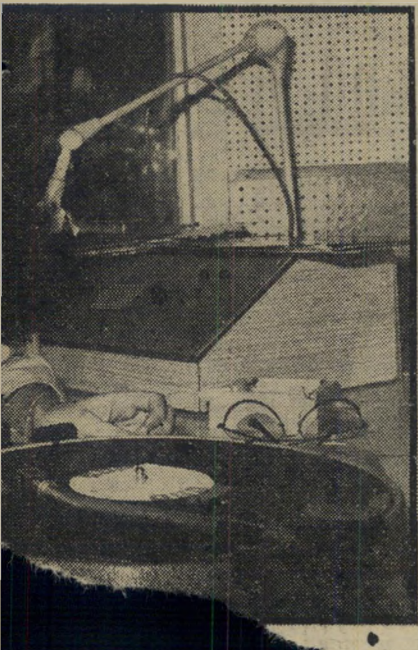

המנהלת שרה דורון, מי שהיתה היפה מבין קריינויות הטלוויזיה, מונתה לאחראית על קרייני **גלי צה"ל**. כאשר שרה מתפקדת כאחראית, היא חובשת את מישקפיה (תמונה משמאל, למעלה) כדי להוסיף רצינות לארשת. כאשר היא נמצאת לבדה באולפן, רק עם המיקרופון והמאזינים, היא מסירה את המשקפיים.

ת הבלגאן הפנטסטי השורר בתחנה

מטבע של לירה מוציאה מקרביה כוס פלס־טיק ובה קפה שחור או שוקו חם. המוקד השני הוא שש הקריינויות הצעירות של התחנה.

שוק על ירך

התחרות של גלי צה"ל בשלושת הגלים, א', ב' וה' של שידורי ישראל, ולאחרונה גם בקול השלום של אייבי נתן, אינה מובנת כלל. לעומת התקציב המנופח של רשות־השידור העלה מחקר, שנערך דווקא על ידי רשות־השידור, כי מחיר הפקת תוכנית או שעת־שידור בגלי צה"ל מגיע לכדי שישית עד רבע מהסכום המוצא בשידורי ישראל. למרות זאת, ההאזנה לגלי צה"ל עולה בהרבה על ההאזנה לרשת א', לגל הקל ולרשת ה', ולאחר ההתלהבות הראשונית מאייבי נתן, היא עולה גם על ההאזנה לגל הפרטי שלו.

מילבד האלוהים הפרטי של גלי צה"ל, אפשר לתלות זאת אף ברוח הנעורים שבתחנה. הטמפרמנט הצעיר והנלהב בא לידי ביטוי בבחירת התקליטים, בהגשתם, בבחירת נושאי יומן צה"ל, לעומת יומני החדשות בתחנה המתחרה, ואפילו בתוכניות המלל הכבדות יותר.

„אילו היינו רק מצליחים להיפטר מבעלי פינות שונים, אשר שידור השיחות שלהם הוא תשלום של גלי צה"ל למימסד, היינו זוכים להצלחה הרבה יותר גדולה," אמר השבוע אחד מהעורכים הוותיקים של התחנה.

הסמל לרוח הצעירה הוא בעיקר בשש המגישות הקבועות של התחנה. אילו היה גלי צה"ל תחנת טלוויזיה, הוא היה מכה, ללא ספק, שוק על ירך את המגישות של הטלוויזיה, לפחות ביופיין.

דיאטה רצחנית

מיספר אחת בין הקריינויות היא שרה דורון. שרה, הנחשבת כבר זקנה בגלי צה"ל, למרות שהיא בת 26 בילבד, היתה במשך תקופה ארוכה הקריינית היפה ביותר בטלוויזיה. „הציעו לי לחזור לגלי צה"ל. כאן, בעצם, התחלתי כאשר הייתי חיילת, ומייד הסכמתי."

הוותק שלה, והעובדה שהיא האחראית

(המשך בעמוד 28)

החתיכה אורלי יניב, הצעירה מבין קריינויות **גלי צה"ל** והחתיכה שבי־ניהן, נבחרה לאחר מיון חפדני מבין 900 צעירים וצעירות, אשר ביקשו ערב גיוסם להיות קריינים בתחנה הצבאית. לפני שהתגייסה נכנסה אורלי לדיאטה חריפה, ואף הסתפרה לתיסרוקת אופנתית, כאילו היתה מצטרפת לתחנת טלוויזיה.

המאחרת פנינה בת־צבי נו־הגת לאחר, בדרך כלל, למישמרת, אך סולחים לה על כך, הן משום יופיה, והן משום כישרונה.

למעלה) ולייד תיקיה (משמאל) משרתת כבר כשנה ה מתפעלת מההווי והאווירה בתחנה. מייד לאחר שמרת, היא ממהרת להתקשר לקיבוץ נען, שם ותו הכירה לפני כמה חודשים במיסגרת עבודתה.

יא הרצינית בחבורת הקריינויות. אורית מתייחסת מרגשת מכל שגיאה. כאשר נערך מיבחן בדיק־א היתה מרוצה, פרצה בבכי ונרגעה בקושי.

(המשך מעמוד 25)
באמצעים מתוחכמים הצליחה להערים על המישטרה.

אולם כאשר נחשפו מעללי הכנופיה בבית־המישפט (העולם הזה 1994) קשה היה להאמין כי מבצעיהם הסתובבו חופשיים תקופה כה ארוכה. הם דמו יותר לגיבורי אגדית חכמי־חלם מאשר למבצעי־שוד נועזים. מסיפורי אנשי הכנופיה ומעדויות חבריהם, שהפכו עדי־המדינה, נתגלתה עובדה מדהימה: ככל שהפשע פרימיטיבי יותר, כך מתקשה המישטרה לגלות את מבצעיו.

שוד בלי תיכנון. סיפר עד־המדינה אריה חיימי: „כמעט כל יום יצאנו לעשות איזה שוד. אבל לא כל יום הצלחנו. זה היה כימעט דבר רגיל אצלנו, שהיינו יוצאים לעשות שוד, פעם ביומיים בערך. היינו עושים ניסיון, בלי תיכנון. ניסינו ללמוד על המקום. היו ימים שהיינו יוצאים עם כל הציוד, כולל נשק, מסיכות וכפפות, ובסוף לא מבצעים דבר.”

יום אחד, כך מסתבר, החליטה הכנופיה הנועזת לשדוד את סניף סוכנות־הדואר ברמת־אביב. הם יצאו למקום, אבל לא ביצעו את השוד. הסיבה: הם לא לקחו בחשבון את מועדי הסגירה של סניף־הדואר. כשהגיעו למקום, היה הסניף כבר סגור.

גם עלילות אחרות של הכנופיה נראות כאילו נלקחו מפארודיה על סרטי שודדים וגנבים. באחד הימים, סיפר אריה חיימי, הם יצאו למקום בו הוחבאו כלי־הנשק שלהם בתוך שקית. את השקית החביאו בתוך המכונית.

„נסענו דרך הפרדסים, עד שהגענו למחסום של מישטרה בצומת כפר־בתיה. הייתי ביחד עם רפאל ססי וגבריאל בוזגלו במכונית רנו 5 שכורה. שוטר ניגש לבדוק את הרישיונות שלי. לא היה לי רשיון־נהיגה, וגם לא תעודת־זהות. השוטר מיהר להזעיק את סמל־המישטרה שבמחסום. זה היה הסמל סמי נקש. שאני מכיר ממישטרת כפר־סבא. גם רפי מכיר אותו. הוא ירד מהמכונית ודיבר עם הסמל.”

שודד חיימי
שודדים לא משקרים

סמל המישטרה הניח לאנשי־הכנופיה להמשיך בדרכם, למרות שלא היו מצויידים בתעודות. הוא הכיר אותם אישית. הם המשיכו בדרכם לשוד.

יש אימון בבני־אדם. במקרה אחר הצליחה המישטרה לשים ידיה על השודדים מייד אהרי שביצעו מעשה שוד. הם ישבו במעצר 48 שעות, אבל שוחררו. איך שוחררו?

סיפר אריה חיימי: „בשעה ארבע לפנות בוקר באו השוטרים ועצרו אותי בביתי, באשמת שוד במיסעדת אנטוניו. אמרתי לשוטרים שלא אני ביצעתי את השוד, וכי ביליתי בלילה בקפה לאס־ואגאס. הם שיחררו אותי.”

מי אמר שלמישטרת־ישראל אין אימון בבני־אדם? הנה, הם קיבלו את דיברתו של אריה חיימי שלא השתתף בשוד, ושיחררו אותו. סוף־סוף, לשודדים יש כבוד עצמי. הם יכולים אולי לשדוד, אבל לא לשקר.

(המשך מעמוד 27)
על הקריינים בתחנה הצבאית, מאפשרת לשרה, הנשואה לעובד מרכז־ההסברה ואם לילד, שלא להשתתף בעבודת המישמרות המעייפת ולחזור מדי ערב לביתה שבהרצליה.

כאשר שרה מתפקדת כ„בוסית” של הקריינות, היא מכסה את פניה בזוג משקפיים גדולים ועבים, המעניקים לה סבר של רצינות. כאשר היא יושבת לבד ליד המיקרופון ומתפקדת כקריינית, כשהיא לבדה עם מאזיניה, מסירה שרה את המשקפיים המכערות והמבגרות, פותחת את שערה הבלונדי ונותנת לו לגלוש, ושוב היא אותה יפהפיה, הידועה מהטלוויזיה של אז.

מתחרה בשרה ביופיה דווקא הצעירה שבין הקרייניות, אורלי צוקרמן אשר החליפה שמה ליניב. אורלי, בת למישפחת מיסעדנים בתל־אביב, מודה כי היא חלמה שנים רבות להיות קריינית בתחנה. יש לה גם תקדים במישפחה: אחותה דורית נשואה לדובי לנץ, האחראי על תוכניות־המוסיקה בתחנה.

אך פרוטקציה זו לא עזרה לאורלי להתקבל לתחנה. היא היתה צריכה להתחרות עם 900 מועמדים אחרים, ישרצו להצטרף לקורס־הקריינים האחרון, כולם ערב השרות הצבאי שלהם.

לאחר שנודע לה כי התקבלה, שכחה אורלי כי גלי צה״ל אינו טלוויזיה. היא ערכה דייאטה מהירה ורצחנית, סיפרה את שערה הבלונדי הגולש לשער מתולתל ואופנתי, והפכה החתיכה של התחנה.

„אני כימעט ולא מדברת, בינתיים, ברדיו,” מספרת אורלי, „אבל האווירה כאן היא נהדרת. כולם צעירים, והמוסיקה שלהם היא בדיוק המוסיקה שאני אוהבת.”

דמעות ודיקדוק

מיכל ואורית הן כבר ותיקות יחסית. שתיהן חיילות המגוייסות לתחנה כבר כשנה. הצעד הראשון של השתיים היה לשנות את שמות־המישפחה שלהן „שיישמעו יותר יפה ברדיו.” מיכל וול הפכה מיכל רמות, ואורית רוזנטל הפכה אורית טל.

מיכל, נמוכת־קומה, בעלת שיער שחור המכסה בדרך כלל את פניה, אינה מעורה כל־כך בחיים החברתיים של התחנה. צעיר מקיבוץ נען, שנזדמן לשם באקראי לפני כמה חודשים, הפך „לחבר הקבוע שלי,” ומאז היא מקדישה כל דקה פנוייה משידורים לתחינות נואשות בפני חברי מזכירות נען „לקרוא לצביקה לטלפון.”

אורית, גבוהה, שער קצוץ ועיניים בורקות, בת סביון, אוהבת את הצד המיקצועי של העבודה. „לשבת מול המיקרופון ולדעת שכולם שומעים אותך, ושאסור להיכשל אפילו במילה אחת, זה מה שמעניין בעבודה שלנו.” ואמנם, בשבוע שעבר נערכה בחינה בדיקדוק־עברי לעובדי התחנה. למרות שאורית הצליחה בבחינה, היה נדמה לה כי לא עשתה די. היא פרצה מחדר־הבחינה ורצה לה, שטופת דמעות, להתבודד באחד החדרים־הכוכים שבתחנה, עד ששיכנעו אותה כי „את מקריינת יפה וגם הדיקדוק שלך הוא בסדר.”

העוזרות של אלוהים

שתי האזרחיות שבין הקרייניות הן פנינה בת־צבי ויעל דן. המחלה של פנינה, בחורה שמנמונת, בעלת פנים יפים, היא האיחורים. כימעט אין פעם שפנינה אינה מאחרת למישמרת שלה, למרות שהיא מתגוררת ליד הבימה בתל־אביב.

„אין מה לעשות. היא כל־כך טובה, והמאזינים אוהבים אותה, כך שצריך להעלים עין מהאיחורים וחוסר־האחריות שלה,” הסבירה שרה דורון, האחראית עליה. הן לפנינה והן ליעל, צעירה בלונדית גבוהה וחטובת־גוף, יש תוכניות משלהן, אותן הן מגישות — הפרס הרם ביותר שאותו יכולה להעניק תחנה לקריינים שלה.

לאחר שרואים את הקרייניות של גלי צה״ל ברור גם כיצד, למרות כל המיכשלות הטכניות והתקציביות של התחנה, היא עדיין מצליחה לשדר, כימעט ללא תקלות: כאשר יש לאלוהים שש עוזרות כאלה, שום דבר לא יכול לעמוד נגדם — אפילו לא גלי צה״ל.

ספורט טוטו
השבוע
מינימום הפרס הראשון
חצי מיליון ל״י
* * *
מינימום כלל הפרסים
מיליון ל״י
* * *
יום ה׳ — המועד האחרון
למסירת הטפסים.
עשה לך מנהג קבוע — מלא טוטו בכל שבוע!
המועצה להסדר ההימורים בספורט

ברזיל טרופיקל
להקת הי׳צוג של הפולקלור הברזילאי בתכניתה
„ברזיליה קרניבל”

היכל הספורט תל־אביב
בחג החנוכה מופע לכל המשפחה
2 הופעות לערב ב־6 וב־9
כרטיסים: הפצה ראשית במשרד „רוקוקו” רח׳ דיזנגוף 93 תל־אביב, טל׳: 223663, 248824. וביתר משרדי הכרטיסים באיזור ת״א. למוסדות וארגונים כרטיסי הנחה ב„רוקוקו” ולחיילים אצל קצין העיר.. הפתעה! בין הצופים יוגרלו תקליטי „ברזיליה קרניבל” של „סי.בי.אס.”
WM 74
הלהקה שייצגה את ברזיל בגביע העולמי במינכן!
טוב לי עם קפה עלית.

לפני כמה חודשים עמד תת־אלוף חיים ירון במרכז הסערה הציבורית סביב פרשת השוחד במישרד־הביטחון ★ השבוע הוא הסתבך באסון נוסף: הוא דרס למוות ילדה בת 8 ולא לקח אותה אל ביה״ח ★ עכשיו פורחות סביבו השמועות וההאשמות

מזה שבועיים ימים אין השמועות ב־ אחד מאזורי־המגורים האופנתיים ב־ יותר בתל־אביב, תוכנית ל׳, חדלות מלהת־ סיס את אנשי השכונה. הוויכוחים סביב נסיבות תאונת־הדרכים, בה נהרגה הדס סלע בת ה־8, נשמעים בקרב הנשים בחנות המכולת, בין הבעלים במיגרשי־החניה, בין הילדים בבית־סיפרה של הדס, ואפילו מ־ עבר לשכונה, בצמרת צה״ל והמישטרה.

„היא ברח מהמקום מיד אחרי התאונה!” „הוא לא לקח את הדס לבית־החולים!” „המישטרה מחפה על כל העניין, כיוון ש־ הוא תת־אלוף!” „אם היא היתה מובאת מייד לבית־החולים, היא היתה ניצלת!”

ה„הוא” בהאשמות מחרידות אלה הוא הנהג אשר דרס למוות את הדס סלע — תת־אלוף (מיל.) חיים ירון, אחד ממפקדיו הבכירים־לשעבר של חיל־האוויר, וכיום מנהל חברת האחים מילצ׳ן בתל־אביב.

לפני מיספר חודשים עלה שמו של תת־אלוף ירון לכותרות. הוא נעצר, הוח־ שד על־ידי המישטרה ושוחרר בערבות על־ידי בית־המישפט באחת מפרשות־השו־ חד, שהסעירו את המדינה, בעיקבות גי־ לויי העולם הזה — **פרשת השוחד במישרד הביטחון.**

מישפטו של ירון בפרשת השוחד עדיין לא נערך, ורושם המעצר והידיעות בעי־ תונות עליו עדיין מטיל צילו על חיי ירון ובני מישפחתו. והנה שוב היכה הגורל את התת־אלוף.

★ „חיפשתי את המישפחה”

ביום שני, ה־10 בחודש, בשעה אר־ בע אחר־הצהריים, דרס ירון במכוניתו את הדס סלע. הדס, בתם של תלמה ואלוף־מישנה חיים סלע, נפצעה אנושות והועברה לבית־החולים איכילוב.

לחוקרי ענף־התנועה של מישטרת תל־ אביב היה עניין מייוחד בתאונה זו. הם ידעו כי הדס סלע אינה רק בתו של איש חשוב, אלוף־מישנה בצבא, אלא אף נכ־ דתו של מי שהיה המפקח הכללי של המישטרה, אהרון („אהרונצ׳יק”) סלע ה־ בניח.

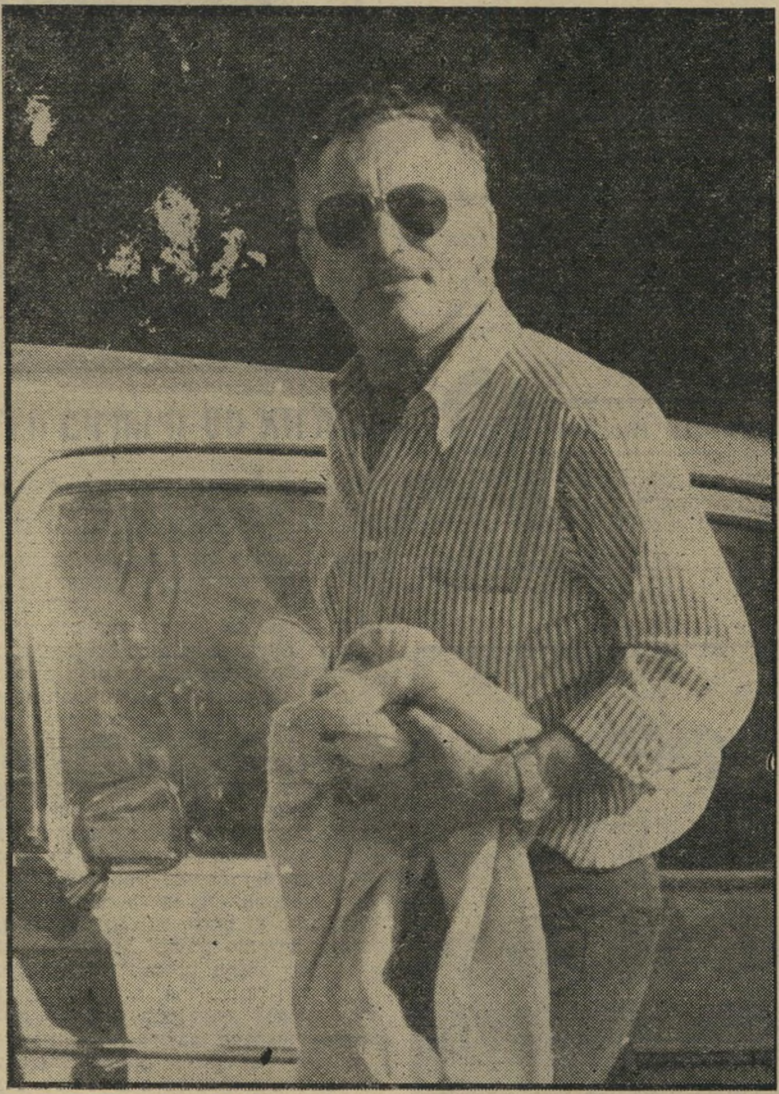

עורב בתאונה קטלנית, מעוררת שאלות עליהן אין המישטרה — או חיים ירון — מסוגלים לתת תשובות.

★ החוקרים היו עסוקים

המישטרה הטילה איפול מוחלט על ה־ חקירה. בדרך כלל ממהרים קציני ענף־ התנועה לפרסם כל פרט אפשרי על תאו־ נות־דרכים קטלניות, גם כדי להרתיע, בעצם הפירסום המזעזע, נהגים מלנהוג ב־ רשלנוות או בחוסר זהירות וגם כדי לזכות בפירסום.

הפעם הטילה המישטרה איפול מוחלט על התאונה. הדובר החדש של מישטרת מחוז תל־אביב, פקד אבינועם כהני, מוכן היה למסור בתגובה על שאלות כתב העולם הזה רק את הפרטים הבאים: „הדס סלע נפגעה ביום השני, ונפטרה ביום ה־ חמישי. כפי שנהוג, נעצר הנהג והובא לבית־מישפט ביום הראשון שאחרי זה.”

כאשר התבקש פקד כהני להסביר את פשר העיכוב הבלתי־סביר במעצרו של התת־אלוף ירון, הוא השיב תשובה עוד יותר בלתי־סבירה מעצם העיכוב: „חוק־ רי ענף־התנועה של מחוז תל־אביב היו עסוקים באותם ימים בעניין התאונה בין מונית למשאית, בה נשרפו שני אנשים.”

לגבי השמועות על כי התאונה הייתה תאונת פגע־וברח קבע כהני, כמו תת־ אלון ירון: „זו לא היתה תאונת פגע־וברח.”

אין ספק כי השמועות כאילו היה ירון מעורב בתאונת פגע־וברח הן חמורות ב־ יותר. ייתכן כי הן נפוצו בגלל העובדה שלא ירון היה זה שלקח את הדס לבית־ החולים, כפי שנוהג בדרך כלל כל נהג הנקלע לאסון מסוג זה, אלא שוטט, כפי שהוא אומר, בתוכנית ל׳ כדי למצוא את מישפחתה של הדס, ולכן לא ראו אותו העוברים ושבים, שהצטופפו במקום ה־ תאונה.

העובדה שאנשי השכונה ידעו כי הדורס הוא תת־אלוף ירון, וכי הנדרסת היא בתו של אלוף־מישנה ונכדתו של מפכ״ל ה־ מישטרה, ובעת ובעונה אחת ידעו כי ב־ משך ימים מיספר הוא לא נעצר כלל —

ילדה על הכביש

שלושה ימים מאוחר יותר נפטרה הדס סלע מפצעיה. רק שלושה ימים אחר כך, כימעט שבוע אחרי התאונה עצמה, נעצר הנהג הדורס, תת־אלוף ירון, הובא בפני שופט ושוחרר בערבות בת 2500 לירות.

אולם חרושת השמועות סביב נסיבות המיקרה החלה כבר מיד אחרי התאונה. שכנים, ובעיקר ילדי השכנים שהיו עם הדס כאשר קרתה התאונה, טענו כי לא ראו כלל את הנהג שדרס, וכי הוא הס־ תלק מהמקום.

תת־אלוף ירון עצמו מכחיש טענה זו. „אני יודע שזה מה שמספרים,” הוא אמר השבוע לכתב העולם הזה. „שמעתי גם כי בבית־הספר אמרה המורה לתלמידים כי הנהג שדרס את הילדה ברח מהמקום. הדבר הוא שקר מוחלט. אנשים אוהבים לספר סיפורים על אנשים אחרים. מאז שהתפרסם העניין שלי עם מישרד־הביטחון, יש הרבה אנשים ששמחים לאידי. כל מי שמכיר אותי יודע שזה לא יכול להיות שברחתי מהמקום, ושזו האשמה חמורה ביותר.”

אל נסיבות התאונה עצמה לא היה מוכן תת־אלוף ירון להתייחס. „העניין נמצא בטיפול של המישטרה, ואני לא מוכן לו־ מר על־כך מילה. גם המישטרה אינה מדברת על זה. אם הילדה לא היתה הנכ־ דה של המפכ״ל, איש לא היה יודע ש־ החיים ירון, שדרס, הוא אותו תת־אלוף חיים ירון. אבל כיוון שהיא היתה הנכדה של המפכ״ל, היה מישהו במישטרה ש־ דאג להדליף לעיתונים שזה אותו חיים ירון המפורסם.

„אני לא לקחתי את הילדה לבית החו־ לים, זה נכון. אבל אני לא ברחתי מהמקום. מה שעשיתי אחרי התאונה הוא להסתובב במקום ולשאול אנשים אם הם יודעים מי זו הילדה, כדי לגשת להורים שלה.”

אין ספק כי הנסיבות של התאונה המזע־ זעת וחקירתה על־ידי המישטרה מעוררות השתוממות רבה — אך בכיוון הפוך. העובדה שירון הובא אל בית־מישפט רק שלושה ימים אחרי שהדס נפטרה, למרות שחוק־ברזל הוא לעצור מייד כל נהג המ־ אף היא גרמה בוודאי לחרושת השמועות בשכונת־היוקרה, הגובלת עם נמל־התעו־ פה שדה־דב.

כאשר למצב זה מתווספות עובדות רקע כמו האיפול החמור והבלתי־מוסבר של המישטרה על הפרשה, והידיעה כי הנהג הדורס התפרסם בפרשת־שוחד לפני מיס־ פר חודשים — מצטיירת תמונה קודרת.

נוסף על המעמסה הכבדה המוטלת על שיכמו של התת־אלוף, להוכיח את חפותו בפרשת־השוחד במישרד־הביטחון, ולהיא־ בק עם סיוטי־לילה בגלל מותה של הדס סלע, הוא צריך עתה להתמודד עם ההא־ שמה האיומה שהגיע אליו ממקורות רבים: השמועה כאילו ברח ממקום־התאונה.

צ'יצ' גירש את העיתונאי שהעליב

נבחרי העיר תקפו את „החוצפן

אלה הם ארבעת האנשים העומדים במרכז הסערה בעירייה

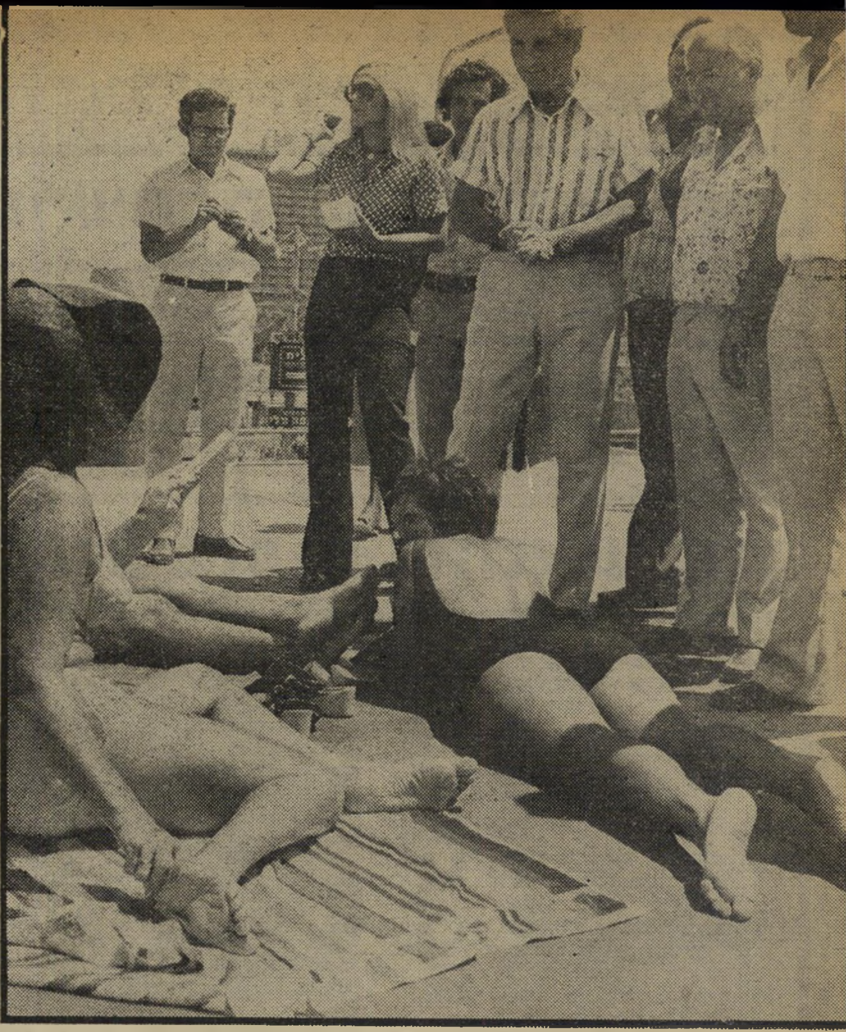

המייעץ: צ'יצ' כמועמד, בחולצה פירחונית עם אזרחים

רות ניר: דם קר במשברים

כבדרך פלא, נפתחה מילחמת־חורמה של העיתונות היומית נגד היועצים. העובדה המגוחכת בכל הפרשה היא שיוזם ההתקפות שנפתחו נגד ראש־העיר, ושפגעו בתדמיתו, היה דובר־העיריה, האדם שדאג עד כה לעיתונות טובה לראש־העיר.

עמיקם עצמו, בשיחה עם העולם הזה, מכחיש בכל תוקף שהיתה לו יד בהכשלת ראש־העיר בנושא זה. „עמדתי בעניין היועצים ברורה. את דעתי הבעתי בפני ראש־העיר. לא אביע דיעות בעיתונות.

„הטענה שכאילו עשיתי מסע בעיתונות נגד היועצים היא עלילה.”

מאת

זאב יפת

נתן ברון:

חולצות צבעוניות

הפגישה הראשונה בין צ'יצ' ובין נתן ברון, מי שעתיד היה להיות ראש מטה־הבחירות שלו, ולאחר־מכן יועצו הבכיר, היתה קצרה ומפתיעה.

צ'יצ' : „ובכן, ברצוני להסביר לך כיצד יש לנהל את מערכת־הבחירות.”

המייעץ: צ'יצ' כמועמד, בחולצה פירחונית עם אזרחים

„כשרבין מינה לעצמו יועצים, איש לא פצה פה וציפצף,” התאונן שלמה („צ'יצ'”) להט, ראש עיריית תל־אביב, באוזני עמיקם שפירא, דובר העיריה. „אבל כאשר אני מיניתי יועצים, תקפה אותי ה־עיתונות יום אחר יום!”

צ'יצ' התמים לא העלה על דעתו כי יוזם כתבות־הביקורת בעיתונות לא היה אלא עמיקם שפירא עצמו.

את הסיבות להתקוממות עמיקם שפירא נגד ראש־העירייה בעניין היועצים ניתן להבין על רקע התפתחות מערכת־היחסים האישיים בין השניים.

עמיקם שפירא:

עלילה

הפגישה הראשונה בין האלוף (מיל.) שלמה להט ובין עמיקם שפירא, (27, נשוי ואב לילד), התקיימה ב־12 בפברואר 1973, כאשר צ'יצ' הצטרף למיפלגה הליברלית, ואילו עמיקם, ששימש באותו זמן כדובר המיפלגה, קידם את הצטרפותו בברכה.

שבוע ימים לאחר אותה פגישה יצא צ'יצ' למסע לדרום־אמריקה, בשליחות מיפעל הבונדס. כשחזר, באמצע אפריל, החל מארגן את המטה שיהיה אחראי על ניהול מילחמת־הבחירות, מטעם גח"ל, לראשות עיריית תל־אביב.

צ'יצ' גילה, כי עסקני המיפלגה הליברלית תפרו עבורו צוות־עוזרים המורכב כולו מעסקנים ומפקידי־המיפלגה, שתיכננו לנהל את מערכת־הבחירות בצורה שיגרתית, דומה לזו שניהלו במערכות הבחירות הקודמות, בה הובסו על־ידי יריביהם.

להט, חסר הנסיון בנושאים אלה, לא הבין בתחילה מה קורה, אולם בחושיו הבריאים התחיל לפתע להבין כי למעשה הוא נכנס לתוך מלכודת.

הוא חש כי עליו לנהל מערכת בחירות שונה לחלוטין מזו שניהלו קודמיו, מרדכי שטרן ומנחם סבידור.

להט בדק ומצא כי עמיקם שפירא נחשב לדובר נמרץ ומוכשר, המתבזבז באפס־מעשה במיפלגה הליברלית. הוא הציע לו להצטרף למטה־הבחירות שלו, לשמש כדובר.

עמיקם הסכים. הוא לא איכזב את צפיותיו של צ'יצ' וביצע היטב את עבודתו המקצועית כדובר. כאשר נבחר צ'יצ' לראשות־העירייה, מינה את עמיקם כמנהל לישכת ראש־העיר, ולאחר כמה חודשים כדובר העירייה, במקומו של יוסף גולן, נאמנו של ראש־העיר הקודם, יהושע רבינוביץ.

עד מהרה מצא עצמו צ'יצ' נעזר יותר ויותר בעצותיו של דוברו עמיקם, שנעשה בפועל היועץ האישי הראשון של צ'יצ' ואיש סודו.

היו אלה ימיו הגדולים של עמיקם. מדובר אלמוני של המיפלגה הליברלית, בה היו עסקנים מליגה ב' מכתיבים לו קומוניקטים מפלגתיים יבשים, שהיו נזרקים ישירות לסל־הניירות במערכות העתונים, מצא עצמו לפתע בעמדת־כוח.

הוא החל מסנן את פניות האנשים שביקשו להיפגש עם ראש־העיר. כיוון שלו עצמו היתה גישה חופשית לצ'יצ', פנו אליו גורמים שונים בבקשות שיעזור לקדם את ענייניהם אצל ראש־העיר.

עד מהרה החל עמיקם רואה עצמו כיועצו וכדוברו האישי של ראש־העיר, ולא כדובר העיריה. מצב דברים זה קומם נגדו את נבחרי־העיר, שהירבו להתלונן בישיבות ההנהלה שעמיקם מתנהג עימם בתוקפנות ומבטלם. אחד מסגני ראש־העיר כינהו „החוצפן הממושקף”. נבחרים אחרים כינהו „ג'ון ארליכמן הישראלי”, משום שלטענתם, עמיקם, בדיוק כמו יועצו האישי לענייני־פנים של נשיא ארצות־הברית לשעבר ריצ'רד ניכסון, מטעה את הבוס שלו ומעביר לו מידע לא־מדוייק בהתאם לשיקוליו האישיים.

לפני כמה חודשים ספג עמיקם מהלומה קשה. היה זה כאשר צ'יצ' מינה לעצמו צוות של יועצים אישיים. עמיקם נפגע עד עומק נשמתו. ההתייעצויות התכופות שלו עם צ'יצ' פחתו. הוא שב למימדיו הטבעיים, נעשה דובר־עירייה, אם־כי דובר מוכשר וחרוץ במידה בלתי־רגילה.

עמיקם החליט להגיב על־כך בשטח התמחותו: העיתונות. כל העיתונאים המכסים מטעם העיתונים היומיים את העיריה הם ידידיו, משום שהוא עושה עבורם את מרבית העבודה.

כבעל־מיקצוע, הוא מגיש לכל עיתונאי חומר כתוב בסיגנון העיתון, בנושאים המעניינים את העתון. לא פעם מוסיף העיתונאי את שמו בילבד, ומוריד את החומר לדפוס.

למרות שעמיקם מעביר את מרבית החומר בנושא העירייה לעיתונאים, עוסקת כל כתבה בנושא שונה, ואיש אינו מעלה על דעתו שמקור המידע זהה.

בעניין יועצי ראש־העיר, החליט עמיקם להפעיל את ידידיו־העיתונאים לשירותו הפרטי, ולהילחם בעזרתם בראש־העיר, כדי לאלצו לוותר על שירותם.

נתן ברון: עבודה ללא קביעת משכורת

ברון : „חשבתי שאתה רוצה לשמוע הצעות. אם אתה כבר יודע מה יש לעשות, אז לי אין מה לעשות כאן.” (קם ויוצא.)

להט הגיע לברון בתיווכם של עזר וייצמן ואיש־סודו, דויד קוליץ, מי שהיה מנהל לישכתו של עזר כאשר שימש כשר־התחבורה, ולאחר־מכן שותפו בחברת אלול, ה־עוסקת במיסחר בנשק ובייצוא תוצרת חקלאית לחו"ל.

בפגישה השניה בין צ'יצ' לברון הציע ברון גישה חדשה לחלוטין, שהדהימה את אנשי־המיפלגה. הוא הציע להעזר בטכניקות אמריקאיות מודרניות, כדי ליצור מערכת־בחירות רעננה ומקורית, שתתלום את אופיו הנמרץ של להט.

צ'יצ' מינה את ברון כראש מטה־הבחירות והחל פועל לפי הוראותיו. הוא לבש חולצות ציבעוניות בולטות, לחץ את ידיהם של אזרחים על שפת־הים ובשכונות. קיים מדי ערב, במשך חודשים, חוגי בית. חבריו, אלופים מצה"ל, ליגלגו עליו.

„אתה מטורף, צ'יצ',” אמר לו האלוף (מיל.) רחבעם („גנדי”) זאבי בחיבה. „מה אתה מתרוצץ ברחובות ונואם כל ערב ? הרי תיפול מהרגליים !”

גם האלוף ישראל („טליק”) טל, ידידו הקרוב של צ'יצ', היה בטוח כי „צ'יצ' הולך לדפוק לו את הראש בקיר.”

מערכת הבחירות האישית, או „האמריקאית”, כפי שכינו אותה אנשי־המערך, הצליחה.

ברון (38, נשוי ואב לילד), עורך־דין על־פי השכלתו ועיתונאי בידיעות־אחרונות, שפרש מעיתונו כדי לנהל בית־ספר פרטי לעיתונות, לא עבר עם צ'יצ' לעירייה. הוא חזר לעסקיו הפרטיים, לחברה שבבעלותו,

את יועציו ★ הדובר של צ'יצ' הדליף את הסיפורים נגדו ★

הממושקף" ★ מנהלת בית־הסוהר עושה סדר ★ רעיון בבריכת־השחייה

כל אנשי צ'יצ'

העוסקת בייצוא תרגומי־מדע לארה"ב ול־מישרד־הנסיעות גלוב, בו הוא שותף.

בחודש יוני השנה פנה צ'יצ' לברון ו־ביקשו לשמש לו, לפרק זמן של שלושה חודשים, יועץ אישי, שיעזור לו בתיכנון סדרי קבלת־ההחלטות בעירייה.

ברון קיבל על עצמו את התפקיד ללא כל תמורה כספית. הסערה הציבורית העזה פרצה כעבור שלושה חודשים, כאשר השלים

הגדולה, הנמשכת עד היום.

עמיקם שפירא, דובר־העירייה, שראה עצמו נפגע ממינוי ברון, אליו צורפו יוע־צים נוספים, פתח במערכה עיתונאית נגד המינויים. גם נבחרי הציבור, חברי הקואלי־ציה העירונית, פתחו במערכה, משום שלא רצו ביועץ שראו בו מעין ראש־מטה, ש־יחצוץ בינם לבין ראש־העיר.

בהתייעצויות פנימיות בין הנבחרים הובע

עמיקם שפירא: התקוממות נגד הפטרון לשעבר

החשש — שעד היום לא זכה לכל פירסום עיתונאי — כי במשך הזמן ימנה צ'יצ' את ברון כמנכ"ל העירייה, כדי שיכניס שינויים גדולים במיבנה האגפים והמחלקות בעירייה. מישרה כזו לא קיימת בתל־אביב, אך היא קיימת בעיריית ירושלים. רוני פיינשטין, מנכ"ל עיריית ירושלים, עוסק בניהול השוטף של העירייה ואילו טדי קולק, מתפנה לטפל בנושאים מרכזיים.

צ'יצ' וברון מכחישים כל אפשרות כזו. אך הנבחרים, הרואים במחלקותיהם ובאג־פיהם אחוזות פרטיות, אינם מוכנים לכל שינוי, והם שואפים לסלק את ברון.

התנגדותם דומה מאד לזו של זבולון המר ומשה ברעם, שרי הסעד והעבודה, המתנגדים לתוכנית השינויים במישרדי־הממשלה, שהציע ראש־הממשלה.

בעיתונות החלו מופיעות ידיעות כאילו משכורתו החודשית של ברון נקבעה ל־7000—8000 ל"י לחודש. היתה זו הדלפה חסרת־שחר, אך היא עוררה, כמובן, סערה כה עזה, עד שגם השכר שהובטח — לפי דירוג־השכר העיתונאי המקובל, לא סוכם.

המצב בפועל הוא שברון ממשיך עד היום לעבוד בעירייה ללא שכר.

גרבינסקי: יש השקעות

ברון את תוכניתו והגישה לראש־העיר. תוכניתו היתה להקים ליד ראש־העיר מטה, שיעזור לצ'יצ' בתיכנון העבודה, במעקב אחר ביצוע החלטות, ובייעול דרך קבלת־ההחלטות.

ברגע שצ'יצ' ביקש מברון להמשיך ב־תפקידו, והפעם בדרך של מינוי קבע, לפי דרגת־משכורת עיתונאית, החלה המהומה

ישראל גרבינסקי:
אין ראיון

בעיצומו של ראיון טלוויזיה, ש־נערך עם להט לפני עשרה ימים ב־קשר לסיכסוך שפרץ בינו לבין ממלא־מקומו, יגאל גריפל, ובקשר לנושא היוע־צים, נכנס לחדר ישראל גרבינסקי, עוזר ראש־העיר לתפקידים מייוחדים.

כתב הטלוויזיה, ניסים מישעל, שרגז על ההפרעה וחשב שגם גרבינסקי הוא אחד מיועצי ראש־העיר, אמר: „צ'יצ', היועצים האלה עוד יהרגו אותך!"

צ'יצ', שהיה מחובר למיקרופון הקטן ה־מוצמד לדש הבגד, סילק את המיקרופון, קם ממקומו ואמר: „אין ראיון!" ויצא את החדר.

צוות הטלוויזיה הנדהם אסף את מכשי־ריו, וחזר כלעומת שבא.

ניסים מישעל, כתב הטלוויזיה, לא ידע כי התגובה החריפה של ראש־העיר באה משום שהעליב את אחד מעוזריו החבי־בים עליו במייוחד.

גרבינסקי (27, רווק), הכיר את צ'יצ' כאשר היה סטודנט למישפטים ועבד עבורו במטה־הבחירות. כאשר בא צ'יצ' לעירייה, לקח איתו את גרבינסקי, העמיד לרשותו חדר בתוך לישכת ראש־העיר. גרבינסקי מטפל בעיקר במשקיעים גדולים, המעוניי־נים להשקיע בתל־אביב.

לגרבינסקי תמיד דלת פתוחה אצל ראש־העיר, המעדיף לקבל דיווחים בנושא זה על פני כל נושא אחר.

כאשר התפוצצה בעיתונות פרשת צ'יצ'—גריפל, טען ראש־העיר שממלא־מקומו, יגאל גריפל, ראש מינהל ההנדסה, אינו ממלא כראוי את תפקידו, ודרש להחליפו.

אחד התפקידים המרכזיים של גריפל הוא הטיפול ב„פרוייקטים גדולים", וזה ל־מעשה התפקיד שהועבר, בשקט ובאופן מעשי, בלי שדווח על כך לעיתונות, מ־גריפל לגרבינסקי כבר לפני חודשים אח־דים.

בשבועות האחרונים הצליח גרבינסקי ל־שכנע את המיליונר שלמה אליהו, בעל סוכנות־הביטוח הגדולה, יליד שכונת־התקווה, להשקיע בשכונה סכומי־כסף גדו־לים בהקמת שורת בניינים, כדי לחדש את פני השכונה ולעזור בפינוי מישכנות־העוני.

יגאל גריפל, שמצא עצמו מתגונן בפני האשמות ראש־העיר, שאינו מתאים לתפ־קידו, קפץ על עגלת שלמה אליהו, כעל מוצא שלל רב. בעיתונות היומית נזקף מעשה זה לזכותו של גריפל. אך לאמיתו של דבר, לא היה לו כל חלק במיבצע זה, שהחל בפגישה מיקרית בין גרבינסקי לבין אליהו בבריכת־השחייה גורדון בתל־אביב. באותה פגישה נזרק הרעיון שנראה פגע בנקודה רגישה אצל אליהו, ועד מהרה החליט זה להירתם במרץ למימושו.

השבוע המריא גרבינסקי לביקור של שלושה שבועות בארצות־הברית, כדי ל־מצוא קשר עם אנשי־עסקים שם, שיסכימו להשקיע מכספם בכמה מיפעלי־פיתוח בתל־אביב.

רות ניר:
סיגנון פיקודי

רות ניר, מנהלת לישכת ראש־העיר, לשעבר חברת קיבוץ נירים בנגב, היתה מפקדת כלא־הנשים נווה תירצה, ושודכה לצ'יצ' על־ידי רעייתו, המכונה מאחרי גבה בשם „צ'יצ'ילה".

עברה הפיקודי ניכר היטב בדיבורה. ביטויים כמו „לסגור עניין," „אני רוצה לרשת אותך," „הנושא פרץ," „העניין הוא ת.פ. (תחת פיקוד) שלך," מרבים להשתלב בשיחתה.

רות מנהלת את יומן־הפגישות היומי של צ'יצ'. לבד מאותם מקורבים, היכולים להכנס לצ'יצ' בכל עת, חייבים כל האחרים לתאם מועדי־פגישות עם מנהלת הלישכה.

כיוון שסדר־יומו של ראש־העיר עמוס, יש פגישות הנקבעות לעוד כמה שבועות. מכאן חשיבות התפקיד של מנהלת־הלישכה, העוסקת בניקוז הפגישות ובקביעת מועדן.

לרות אוזן קשבת אצל ראש־העיר. היא אומרת לו בגלוי דברים המציקים לעובדי־העירייה, דברים שעובדי העירייה עצמם אינם מעזים לומר ישירות לראש־העיר.

תפקיד אחר, לא פחות חשוב, מוגדר כ„תפקיד סגירת עניין." כיוון שלכל אורך

שעות עבודתו בעירייה נמצא ראש־העיר במגע שוטף עם מנהלת־הלישכה שלו, הוא מעביר לה נושאים רבים לתיאום, להשל־מה ולבדיקה, אם אכן בוצעו בפועל, כפי שדווח על־ידי נבחרי־העיר, או על־ידי הפקידות הבכירה המטפלת בנושא.

ניר זוכה להערכה רבה בזכות קור־רוחה. כאשר ישיבות הנהלת העיר מתחמ־מות, ואחדים מהנבחרים מגיעים לסף היסט־ריה, יודעת ניר להרגיעם ולצנן את ה־אווירה.

קור־רוח דומה היא מפגינה כאשר נער־כות בלישכת ראש־העיר מהומות והתפרעו־יות, חלקן מוצדקות וחלקן מבויימות על־ידי טיפוסים פליליים.

עוזרותיה הוכו בהלם כאשר אחד ה־אזרחים ניסה להתאבד בלישכה, וחתך את בטנו בסכין גילוח. בעוד הן יושבות באפס מעשה, הזעיקה ניר אמבולנס ואירגנה את העניינים.

מאז ימי ראש־העיר מאיר דיזנגוף, רות ניר היא האשה הראשונה המשמשת בתפ־קיד של מנהלת־לישכה, והיא עולה על כל הגברים שקדמו לה בתפקיד.

צ'יצ' והצ'יצ'ילה

(המשך מעמוד 12)

בינתיים הלך אש"ף מחיל אל חיל בזירה הפוליטית. בוועידת־הפיסגה הערבית בריבאט נחל ניצחון מזהיר, כאשר נתקבלה פה־אחד ההחלטה להכיר בו כבנציג הבילעדי של העם הפלסטיני, אף שאיש מבין שליטי־ערב לא רצה בכך. לאחר מכן הוזמן יאסר עראפאת לשאת את דברו באו"ם וזכה בקבלת־פנים דרמאתית.

אולם ראשו של סעיד חמאמי בלונדון לא הסתחרר מן ההצלחות. הוא נשאר מפוכח. „אם מאה מדינות יכירו בנו, וישראל לא תכיר בנו — אין לזה כל ערך," אמר פעם לידיד בריטי.

„מיסמך חמאמי"

התאריך הגדול הבא בחייו של חמאמי היה ה־20 במארס 1975. אך בניגוד לתאריכים הקודמים, יצר הוא הפעם עצמו את המאורע שהעניק ליום את חשיבותו.

באותו יום נפתח במועדון הליברלי־הלאומי בלונדון סמינר שנמשך שלושה ימים, בהשתתפות אישים שונים, ביניהם איש שהערבים חשבוהו (בטעות) לישראלי*. בפני הפורום הזה נאם סעיד חמאמי נאום היסטורי, המכונה מאז „מיסמך חמאמי".

חלומות בלילה: ביתה של מישפחת חמאמי בשדרות ירושלים ביפו

מעטים ידעו איך נולד מיסמך זה, שאינו למעשה „מיסמך חמאמי", אלא „מיסמך עראפאת". תחילה נועד לפירסום בטיימס, אך מסיבות שונות הוחלט לאחר־מכן להביאו בפני הסמינר.

המיסמך הוכן בקפדנות, במשך שבועות ארוכים, תוך התייעצויות בין חמאמי וראשי התנועה בביירות. כל מילה בו נשקלה שוב ושוב, כי בעליו ראו בו אקט מדיני ממדרגה ראשונה.

המיסמך פותח בביקורת חריפה על תולדות הציונות ותהליך הקמת ישראל. אך המסקנה המעשית היא שאין לעם הפלסטיני ברירה אלא לחיות לצד המדינה הציונית, שהיא עובדה קיימת. תוך כדי כך השמיע חמאמי כמה רעיונות מהפכניים. בין השאר:

- **הפסקת המאבק המזויין, אם ישותף אש"ף במשא־ומתן לשלום.**
- **הקמת מדינה פלסטינית בשטחים שיוחזרו על־ידי ישראל, כתוצאה מהסדר שלום.**
- **גבולות פתוחים בין מדינת־ישראל ומדינת־פלסטין, כדי „לעודד" השפעת־גומלין תרבותית וכלכלית.**
- **מתן היתר ליהודים ישראליים לחיות בפלסטין, תמורת ההיתר למיספר מתאים של ערבים פלסטיניים לחזור לישראל.**
- **ערובות־ביטחון למדינה הפלסטינית ולמדינת־ישראל.**
- **נסיגת ישראל לגבולות ה־4 ביוני 1967, כחלק מהסדר־השלום.**
- **פתיחת דו־שיח בין שוחרי־שלום ישראליים ופלסטיניים, שבו יביעו שני הצדדים באופן חופשי את דיעותיהם, אלה באוזני אלה.**
- **שאיפה לאיחוד־מחדש של הארץ, תוך הסכם בין שני העמים, ברבות הימים, „אולי לא בימי חיינו," בצורת פדרציה או תבנית אחרת.**

הדברים הושמעו ופורסמו בבריטניה. הכתבים של העיתונים הישראליים דיווחו עליהם בכמה שורות לעיתוניהם. חמאמי, ושולחיו בביירות, המתינו לתוצאות.

הם היו משוכנעים כי אקט מהפכני זה, הפותח נתיב חדש לשלום, יביא לתגובה כלשהי מצד ממשלת ישראל. הם היו מוכנים לכך שהתגובה תהיה זהירה ומסוייגת. אולם הם נדהמו מן התגובה שבאה: חוסר־תגובה מוחלט. המימסד הישראלי פשוט התעלם מן העניין כולו.

התוצאה היחידה היתה הקמתה של המועצה הישראלית למען שלום ישראל־פלסטין, שמייסדיה* הסתמכו בפירוש על הצהרת חמאמי, וקבעו 13 עקרונות ישראליים התואמים במידה רבה את עקרונות „מיסמך חמאמי".

ההתעלמות הרועמת

ההתעלמות הרועמת של ממשלת־ישראל החלישה את תנופת יוזמתו של חמאמי, אך לא הפסיקה אותה. הראיון שנתן לפני כמה שבועות לעיתון ההולנדי, שפורסם השבוע בישראל, חוזר על אותם העקרונות בצורה מפורשת וחד־משמעית. יש להניח כי בעיקבותיו יבואו יוזמות חשובות עוד יותר.

אין עוד ספק כי קו זה נהנה עתה מתמיכתם של יאסר עראפאת ושאר האישים המרכזיים של אש"ף ופתח.

הסביר זאת חמאמי, לא מכבר, באוזני אישיות אירופית: „עראפאת אומר כי הערבים יכולים לנצח את ישראל. זוהי רק שאלה של זמן ומאמץ. אבל ניצחון כזה יהפוך את הארץ כולה לבית־קברות. עראפאת אינו רוצה בניצחון כזה!"

לא פעם נשאל חמאמי מדוע מניח לו עראפאת להשמיע את ההצהרות, במקום להשמיע אותן בעצמו. הרי אותם הדברים, אילו באו במישרין מפיו של ראש אש"ף, היו משפיעים הרבה יותר.

על־כך משיב חמאמי, כמו מנהיגים פלסטיניים אחרים, בנימוק פשוט והגיוני: „מה יש לנו, לפלסטינים, להציע, כשנבוא אל שולחן־הדיונים עם ממשלת־ישראל?

„ישראל מחזיקה בכל ארצנו, ובחלק גדול של עמנו. בידיה כל הקלפים המעשיים. בידינו יש רק קלף אחד ויחידי: ההכרה של העם הפלסטיני בקיומה של מדינת־ישראל. הכרה זו תשים קץ למילחמת־הדורות בין ישראל והעולם הערבי כולו.

„אם נשים את הקלף הזה על השולחן לפני פתיחת המשא־והמתן — מה יישאר בידינו לניהול המשא־ומתן עצמו?"

כיום נחשב חמאמי למומחה מס' 1 לענייני ישראל בקרב אש"ף**. בפגישות עם עיתונאים הוא מגלה בקיאות רבה בענייני ישראל, מכיר את הכוחות והאישים הפעילים בה, ומביע בהרחבה את השקפתו על בעיות העם היהודי. תוך כדי כך הוא מגלה התנגדות חריפה ביותר לאנטי־שמיות, שבה הוא רואה בעלת־ברית טבעית לציונות.

בין שאר דברי־הביקורת המרים שהוא משמיע כלפי המדינות הערביות, בולטת טענתו שהם רדפו את היהודים והביאו להגירתם. „רוב היהודים האלה באו לישראל וחיזקו את המדינה הלוחמת נגדנו. אבל לממשלות הערביות זה לא היה איכפת."

בקרב הדיפלומטים והמומחים בעולם, אין עוד לאיש ספק כי חמאמי מדבר בשם עראפאת. הם בטוחים כי בקרוב, כאשר יורכב מחדש הוועד־הפועל הפלסטיני — שהוא הממשלה־בדרך — יתמנה חמאמי כחבר המוסד הזה. כאשר תקום הממשלה הפלסטינית, יהיה הוא אחד מאנשיה החשובים.

חלום

אולם נושא חלומותיו של הגבר עדין־ההליכות מג'בליה אינו מישרה רמה במדינה שתקום. יש לו חלום המציק לו יותר: לבוא ליפו ולראות את הבית שבו נולד ושבו בילה את שבע השנים המאושרות הראשונות — והאחרונות — בחייו. ידידיו מעידים שנוסטלגיה זו מבצבצת בכל שיחותיו. הוא מתלונן על הקור של לונדון, על הערפל והגשם, ומתגעגע לארץ. אשתו הירושלמית ושני ילדיו הקטנים שותפים לגעגועים אלה.

אולם חמאמי יודע שאם תקום המדינה הפלסטינית, לצד ישראל, הוא לא יחיה ביפו, אלא בה. הוא יבקר את ביתו בג'בליה, אך יקים את ביתו תחת דגל פלסטיני.

אם יתגשם חלום זה בדרכי־שלום, ללא מרחץ־דמים נוסף, יהיה לסעיד חמאמי חלק גדול בכך.

---

* היה זה דן גילון, עיתונאי יהודי־בריטי. גילון אמנם נולד בארץ, אך עזב אותה בילדותו ואינו דובר כימעט עברית. בשעתו ירש את מקומו של ג'ון קימחי כעורך כתב־עת ציוני בלונדון.

* על מינשר־היסוד, ב־10 ביוני 1975, חתמו יוסי אמיתי, עמוס קינן ואורי אבנרי.

** מומחה אחר, אך במישור העיוני, הוא סברי ג'רייס, עורך־דין צעיר שגדל בחיפה ולמד באוניברסיטה העברית, והנו מקורב לקבוצת אל־ארד. הוא נדרש לצאת מן הארץ, עבר לביירות ונמנה שם עם ראשי המרכז לעיונים פלסטיניים.

תמרורים

נישאו • בבית־חולים בפאריס, בו הוא מאושפז מזה חודשים אחדים, חתן פרס נובל ומחבר האמנה הבינלאומית לזכויות־האדם **רנה קאסן** (88) וידידתו מזה 35 שנים, **גיפלן ברי** (75), בטקס קצר, בנוכחות שני עדים בילבד.

מונה • כנשיא השישי של מכון וייצמן למדע, הפרופסור **מיכאל סלע** (52), ב־מקומו של פרופ׳ **ישראל דוסטרובסקי**. יליד פולין, גדל ברומניה ועלה ארצה ב־1941. למד כימיה באוניברסיטה העברית, קיבל תואר מ״א, נסע לז׳נבה, שם למד בבית־הספר הגבוה לכימיה. היה פעיל בענייני עלייה, ועם קום המדינה הצטרף למישרד־החוץ, עבד במחלקה הכלכלית של צירות ישראל בפראג. ב־1950 התקבל ל־מכון וייצמן. ב־1963 מונה כפרופסור מן המניין וכראש המחלקה לאימונולוגיה כימית במכון. נבחר לחבר הנאמנים של המוסד, ובשנת 1970 נבחר לכהונת סגן־הנשיא. גרוש ואב לשתי בנות.

נפטר • מהתקף־לב, בביתו שבנתניה, **שרגא אלופי** (67) מי שהיה מזכיר מיפלגת־העבודה בעיר. חניך גורדוניה, עלה מגליציה ב־1935. היה פעיל בהגנה. מפקד העיר נתניה במילחמת־העצמאות, השתחרר מצה״ל בדרגת רב־סרן.

נפטרה • מהתקף־לב, בבית־אבות בירושלים, **שמחה נחמיאס** (72), אלמנת רפאל נחמיאס, שהיה מראשי העדה הספרדית בעיר. ילידת העיר העתיקה, עבדה בביתו של הנציב העליון הבריטי **הרברט סמואל**. במילחמת־העולם הראשונה עבדה בהתנדבות במירפאות שהוקמו כדי להתגבר על המחלות והעוני, ששררו בסימטאות הרובע היהודי ובכפר השילוח. השאירה שלוש בנות, נכדים ונינים.

נפטר • תחת איזמל הניתוחים בבית־החולים מאיר בכפר־סבא, הצייר **דויד דווידוב** (86), אבי וזקן התיאטרון העברי המיקצועי בארץ. שיחק בתיאטרון ובשורה של סרטים מראשית הקולנוע הארצישראלי, עד שהתרחק בשנות ה־30 מהתיאטרון והתמסר לציור. דווידוב, יליד לודז׳ שב־

דויד דווידוב (אוטו־פורטרט)
עד סין וסיביר

פולין, רכש את השכלתו בלייפציג שבגרמניה, שיחק בגרמניה ובבריטניה. סייר עם התיאטרון האידישי ברוסיה, הגיע עימו עד לסין ולסיביר.

נפטרה • בבית־חולים איכילוב בתל־אביב, **שושנה בלובשטיין** (86), אחותה של המשוררת רחל. עלתה מרוסיה ב־1909, היתה מראשונות חוות־כינרת, ומוותיקי העליה השניה. רווקה, מורה למוסיקה, היתה פעילה בקליטת עולי תימן.

נהרגה • בתאונת־דרכים בשווייץ, שם שהתה לרגל חופשה, **חיה קליר** אשתו של מנהל מיפעלי ארגמן **שימעון קליר**, בנו של מייסד המיפעל **אברהם קליר** ואחיו של **צבי קליר**, מחללי מילחמת־העצמאות, שעל שמו נקרא בית־צבי ברמת־גן. התאונה אירעה כאשר מכוניתה של חיה קליר התנגשה במשאית, סמוך לסן־מוריץ. הניחה שלושה בנים.

ספורט

הטוטו

ההר הוליד עכבר

„זוזו! הצידה! יש לי שלוש־עשרה!" צעק הגבר הקרח וכבד־הגוף, שהצליח לפרוץ אל מישרדי הספורטוטו ברחוב ה־ארבעה בתל־אביב, בעיצומה של בדיקת טפסי־הניחושים.

800 בודקי הטפסים באולם המרכזי הרימו לרגע את ראשיהם מעל הטפסים שלפניהם, והתבוננו בגבר שדמעות של גיל זלגו מעיניו. קבוצת שוטרים, שהוזעקה למקום, הצליחה אחרי מאבק עיקש להוציאו מ־האולם, כשהוא ממרר בבכי מאושר. בדרכו החוצה פלט לעברו מישהו מעובדי הטוטו: „מה אתה בוכה? עוד מעט תבכה באמת!"

השמן הקרח, שומר־סף בכמה מועדוני לילה בתל־אביב, לא היה היחידי שבכה השבוע. כמוהו יכלו לבכות כמאתיים מהמרים בניחושי תוצאות משחקי הכדורגל, ש־למשך כמה שעות הפכו בעיני עצמם ל־מיליונרים.

מיליונרים לכמה שעות. כמה מאות אלפי אזרחים ישראליים, ששלחו יותר מ־מיליון טפסי־ניחושים, בפאניקת ההימורים הגדולה ביותר שפקדה אי־פעם את המדינה, יכלו לחלום במשך כמה ימים על ה־סיכוי לזכות בזכייה הגדולה — פרס של קרוב לארבעה מיליון ל״י, שצריך היה ליפול בחלקו של זה, שיצליח לנחש תוצאות 13 ממישחקי השבת במיגרשי הכדורגל.

אבל חלומם היה כאין וכאפס לעומת אלה שיצאו מכליהם ומעורם כאשר נודעו תוצאות המישחקים, והסתבר להם כי הצליחו לנחש 13 ניחושים. אלה יכלו כבר לתכנן תוכניות מה לעשות במיליונים שיגרפו. אבל עדיין המתינו להם הרבה שעות של מתח, כדי לדעת עם עוד כמה מהמרים יצטרכו להתחלק בפרס הגדול.

ככל שחלפו השעות, כן הלך הפרס ה־גדול והצטמק. אם במוצאי־שבת האחרונה דיברו על כך שהפרס הגדול יחולק בין 13 מנחשים, שכל אחד מהם יזכה בשלוש מאות אלף ל״י, הרי למחרת בבוקר כבר עמד מיספר המנחשים נכונה על שלושים. ביום הראשון בלילה כבר הגיע מיספר השותפים לפרס הראשון ל־109 וביום שני בערב עבר מיספרם את המאתיים, כשלכל אחד מהם מצפות כ־20 אלף ל״י בילבד, במקום ארבעה מיליונים. קשה לתאר אכזבה גדולה מזו של אנשים, שהזהב כבר ניצנץ מול עיניהם, והם לא הצליחו לגעת בו.

הזוכים האמיתיים. בבוקר היום ה־ראשון השבוע כבר התגהל מסביב לתחנת ניחושי הטוטו שברחוב מיקווה־ישראל ב־תל־אביב מישחק של מכירת ניחושים. בעלי טפסים של 13 ניחושים נכונים ניסו להציע את זכיותיהם למכירה. איש לא ידע עוד בכמה יסתכם הפרס הגדול, שיפול בחלקו של כל מנחש.

גבר בגיל־העמידה, הגראה כמי שחי כל ימיו על יגיע כפיו, הציע את טופס־הניחושים שלו למכירה. הוא תבע תמורתו 70 אלף ל״י. בשעה זו זאת נראתה עדיין עיסקה טובה. אבל הסכום הגבוה ביותר שהיו מוכנים להציע לו היה 40 אלף לירות. הוא היה מוכן להתפשר על 65 אלף. העיסקה לא נעשתה, והוא יכול היה רק להצטער על כך.

כמוהו הצטערו ודאי עוד כמה עשרות מהמרים, שהיו משוכנעים השבוע כי זוהי ההזדמנות של חייהם, השקיעו את כל חסכונותיהם בהימור על הפרס הנדיר. בעל מונית אחד בתל־אביב אפילו מכר את מוניתו, והימר בכל הסכום שקיבל עבורה.

קשה לשער מה היה מתחולל בארץ, לוא היה הפרס הגדול נופל בחלקו של זוכה אחד או שניים. ייתכן והדבר היה מסכן את עצם קיומו של מוסד הספורטוטו, ש־הכניס השבוע 13 וחצי מיליון ל״י לקופתו. למזלה של מועצת־ההימורים, המפעילה את המוסד, חולק הפרס הגדול בין מאות זוכים, הפרס השני בין אלפי זוכים, ושארית הפרסים בין רבבות, שקיבלו לירות בודדות בילבד.

אלילת־המזל שיחקה הפעם כנגד ה־מהמרים. מתוך 13 התוצאות של מישחקי הניחושים השבת הסתיימו 8 מישחקים ב־תוצאת תיקו. כיוון שמרבית המנחשים ניחשו בטפסי ניחושים של כפולים ומשולשים, הימרו רובם על תוצאות התיקו. כ־תוצאה מכך הצליחו כה רבים לנחש שיעור כה גבוה של תוצאות.

הזוכים האמיתיים היו בעלי חברת גשר, המתפעלת את הספורטוטו עבור מועצת־ההימורים. לפי חשבון שנעשה השבוע הם הרוויחו, אחרי ניכוי כל ההוצאות, סכום נקי של כ־800 אלף ל״י, חלקם ברווחים.

מהמרי הטוטו מתווכחים על התוצאות
מכירה פומבית של זכויות

כדורגל

עונג־שבת בלוד

„ראיתי אנשים מזנקים אלי עם סכיני־גילוח שלופים בידיהם. שלושה כלבי־זאב גדולים הסתערו לעברנו, כשהאנשים משסים אותם בנו. מישהו נופף בידו בשרשרת־ברזל, והיא פגעה בי תוך כדי סיבוב בגבי. ראיתי אנשים רצים עם שרשרות־ברזל בידיהם לעבר חברי. הכלבים רצו והשתוללו, כאילו לא אכלו עשרה ימים. האנשים שלנו התחילו לבכות. פשוט לבכות. שמעתי כמה מהחברים שלי צועקים: ‚אנחנו הולכים למות!'"

קטע זה אינו לקוח מעדותו של שבוי במחנה־שבויים יפאני. גם לא מסטאלאג אחר. הוא נמצא בתוך עדותו של כדורגלן ישראלי, המתאר את ההתרחשויות על מיגרש הכדורגל בו שיחקה קבוצתו. עדותו של ציון יעקב.

יעקב, 23, שזה עתה השתחרר מצה״ל, הוא כוכב קבוצת הפועל עליה כפר־סבא, המשחקת בליגה ב׳, שם היא נמנית עם קבוצות־הצמרת במחוזה. לפני שבועיים יצאה הקבוצה ללוד כדי להתמודד עם בית״ר לוד, שנמצאה אותה שבת בתחתית הטבלה האיזורית, ללא אף נקודה אחת לזכותה.

„לפני המישחק," מספר יעקב ג׳מילי, 44, חבר הנהלת הפועל עליה, „ידענו ש־אנחנו הולכים לשחק נגד קבוצה שמתחשמלת מהר מאוד. ביציעים בלוד היו יותר מאלף איש — קהל גדול יחסית ב־מישחקי ליגה ב׳. במיגרש לא היו שוטרים או סדרנים מטעם ההתאחדות לכדורגל.

„כשהתחיל המישחק שיחקו שחקני בית״ר בהתלהבות לא־נורמלית. כמו מתאבדים. הם הובילו 0:2, והיה שקט. אבל כאשר בדקה ה־88 הצלחנו להשוות את התוצאה ל־2:2, התחיל הפוגרום.

„הם אפילו לא באו בטענות אל השופט על אישור השער המשווה. אוהדיהם פשוט התנפלו על כוכב הקבוצה שלנו, ציון יעקב. זה לא ייאמן, זה היה כמו בסרטים. הם שיחררו כלבי־זאב, שיסתערו עליו, ו־התנפלו עליו כשבידיהם שרשראות מתנופפות. ציון יעקב התעלף על הדשא. אוהדי בית״ר חמומי־המוח המשיכו להכותו בפניו ובכל אברי גופו."

„רוצחים את בעלי!" „קבוצות קבוצות של אוהדים מקומיים," משחזר ציון יעקב את מה שאירע, „תפסו שחקנים שלנו, כל אחד בנפרד, והחלו להכות אותם במקלות, באבנים ובכל מה שבא ליד. ניסיתי לקום מהדשא, ומישהו קפץ עלי בשתי רגליו. בקושי גררו אותי לתחנת העזרה ראשונה בלוד. הטיפול שנתנו לי שם לא הספיק לי. נאלצתי לקבל טיפול בבית־החולים בכפר־סבא, עד 11 בלילה."

גורלו של שופט־המישחק לא היה טוב יותר מזה של שחקני הקבוצה הכפר־סבאית. „בתוך כל המהומה," מספר יעקב ג׳מילי, „שמענו צעקות של אשה: ‚הצילו! רוצחים את בעלי!' זאת היתה אשתו של איתן ורדי, שופט המישחק, שבאה כנראה לראות את בעלה בפעולה. היא המשיכה לצרוח: ‚חיות! בהמות! מה הוא עשה לכם? אתם תהרגו אותו בסוף!'

„היא נכנסה להיסטריה ורצה לעבר ה־כביש. השופט עצמו רץ לאותו כיוון כאילו עומדים לירות בו מאחור. הם נכנסו ל־מכונית כדי להימלט מהמקום. ניסיתי לעצור אותו כדי להגיד לו מילה, והוא קרא לעברי, ובצדק: ‚אתה לא רואה שהולכים להרוג אותי?'"

„באנו למישחק בלוד עם הנשים שלנו," סיפר ציון יעקב, „רצינו שהן תיהגינה ממישחק יפה. עכשיו אשתי לא תרשה לי יותר לשחק כדורגל בחיי."

סיכם יעקב ג׳מילי: „שירתתי בחטיבת יפתח בפלמ״ח. השתתפתי בקרב על חולי־קאת, שם התנפלו עלינו חיילים סודאניים בנשיקות. זה היה כלום לעומת מה שעשו לנו בלוד. איזה טעם יש להמשיך ולשחק כדורגל במצב הזה?"

בית״ר לוד תועמד לדין בפני ועדת־המישמעת של ההתאחדות לכדורגל. ייתכן שהיא אפילו תורשע, ויוטל עליה עונש של מישחק או שניים ללא קהל. לגבי שחקני הפועל־עליה, ספק אם יהיה בכך כדי למחוק את סיוטי כלבי־הזאב, שרשרות הברזל וסכיני־הגילוח, שילוו אותם מעתה בכל מישחק.

פקידת הטוטו ממיינת טפסים
אלילת־המזל לעגה

במדינה

רפואה

מזור למחזור

צוות חוקרים
ב„מכון וייצמן" גילה
תרופה סנסציונית
לכאבי הווסת

את סימני המחזור החודשי הראשון מק־בלת האשה המערבית בגיל 12 לערך (שתים־עשרה שנה ותשעה חודשים בדיוק, על פי הסטאטיסטיקה). לגבי רוב הנשים זוהי תופעה טבעית, שאינה גורמת להן שום בעיות מילבד היגיינה.

אולם אצל עשרה אחוז מהנשים, בקי־רוב, הווסת כמוה כמחלה. היא מלווה ב־תופעות הגורמות אצלן סבל רב: מיחושי־ראש, בחילות, דיכאונות, ובעיקר כאבים חזקים בחלק התחתון של הבטן. במיקרים קיצוניים ידוע על נשים שהגיעו למצבים של ייאוש והתאבדות, או שנזקקו להת־ערבות ניתוחית, כדי להקל עליהן את הכאבים.

אנשי המדע ורופאי־הנשים היו משוכ־נעים, עד כה, שהסיבה העיקרית למכאובים ותופעות־הלוואי של הווסת נעוצה בכך שבזמן המחזור מפרישות השחלות כמות פחותה מדי של הורמון נשי מסויים. ה־טיפול המקובל, כדי להקל על הסבל בת־קופת המחזור החודשי, היה באמצעות תרופות הורמונליות, שנועדו להחזיר לדם את הכמות הטבעית של ההורמון החסר.

הצלחת טיפול זה היתה חלקית בילבד. לנשים רבות, שסבלו כל חייהן מכאבי־ווסת נוראים, שכמה מהן הישוו אותם ל־צירי־לידה, לא עזרו התרופות ההורמו־נליות כלל.

תגלית שנעשתה במכון וייצמן ברחובות עשויה עתה להביא מזור לכל כאבי ה־מחזור.

השפעה במשק. צוות, בראשותו של הפרופסור הארי לינדנר, ערך מחקרים ממושכים על הסיבות הגורמות לכאבי־הווסת. מספר הד"ר אריה שוורץ, רופא־הנשים שבצוות: „המחקר התבסס על תי־אוריה של הד"ר פיקלס, מומחה להור־מונים, שגילה עוד בשנות ה־60 כי בת־קופת המחזור החודשי עולה תכולת ה־הורמון פרוסטגלנדין בדמה של האשה יותר מפי שניים. אנחנו משוכנעים כי כמו־יות גדולות של הורמון זה בדם הן הגור־מות לכאבים בחלק הגוף התחתון, להר־גשות בחילה ולכאבי־ראש בימים הקרי־טיים."

חוקרי מכון וייצמן הצליחו לפתח חומר אנטי־הורמונלי, שינטרל את הש־פעת ההורמון המזיק. הם מצאו אותו ב־חומצת פלופנאמיד, שהיא בלתי־מזיקה, ואין לה תופעות־לוואי. ניסויים וטיפולים שנערכו בעזרת חומצה זו בנשים שסבלו מכאבי־וסת חזקים — בארץ, באירופה ובארצות־הברית — נתנו עד כה תוצאות מבטיחות.

כשמונים אחוז מהנשים המטופלות העי־דו כי כל כאביהן ומיחושיהן בתקופת־הווסת נעלמו כליל. 12% סיפרו על שי־פור ניכר. רק אצל כ־8% לא חלו כל שינויים.

כאשר תופיע בשוק התרופה, המבוססת על התגלית שנעשתה במכון וייצמן, ב־צורה מיסחרית, תהיה לא רק השפעה מב־ריאה על רבבות נשים. היא תהיה גם בעלת חשיבות רבה למשק. מדי שנה אבדו בארצות־הברית בילבד, 120 מיליון ימי־עבודה של נשים, שנעדרו מעבודתן בשל כאבי־וסת. בישראל לא נערכה סטאטיס־טיקה בנושא זה. אבל אם תחסוך התרופה החדשה אפילו מיליון ימי עבודה בארץ, כבר תהיה השפעתה ניכרת.

פרשות

קרחון ושמו „עמידר"

דו"ח מבקר המדינה
נוזף במישטרה על איטיות
חקירת פרשת „עמידר"

כאשר חשף העולם הזה לראשונה את פרשת הלוואת עמידר לעיריית תל־אביב, והחל מפעיל את המכונה הסבוכה שגרמה למפולת הגדולה בעמידר, היו הכל בטו־חים כי המישטרה תיכנס לעובי־הקורה ולא תהסס למצות את הדין עד תום.

מה שמסתבר מן הדין־וחשבון המייוחד

חוקר שוורץ ופאציינטית
מחלה חודשית

של מבקר המדינה על פרשה זו, שפורסם השבוע, הוא כי משהו רקוב בממלכת החקירה.

עיניים עצומות. המבקר קובע כי כמה פעולות שעשה הגזבר בכספי החברה היו צריכות, לדעת הביקורת, לעורר חשד בגלל אופיין החריג (עמוד 88). ועוד הוא כותב „ייתכן שהעזרה לעובדים רבים, בכירים ושאינם בכירים, בדרך של מתן הלוואות בתנאים נוחים, היה בה כדי להקהות את העירנות ולהרדים חשדות. עם זאת אפשר, שלא סינוור היה כאן, אלא עצימת עיניים" (עמוד 89).

המבקר מתכוון לכך שמנכ"ל החברה, צבי אלדורטי, קיבל בפברואר 1973 הלוואה של 4000 ל"י, שלא לרכישת רכב, ובלי שקויימו נהלי־אישור מקובלים. עם פרישתו מתפקיד המנכ"ל, באוגוסט 1973, הוא פרע את יתרת ההלוואה, אולם קיבל הלוואה חדשה בסכום של 15 אלף לירות. בראשית מארס 1974 הוא קיבל הלוואה של 4000 לירות עבור בן־מישפחתו.

מנהל אגף הכספים, חיים טל, קיבל פע־מיים הלוואות ללא ריבית, ועוד פעם קיבל הלוואה בנו. כן קיבל סכומי־כסף של עשרות אלפי לירות ללא רבית, ל־שימושו האישי, לכמה ימים.

היה סביר להניח כי המישטרה תחקור אם אלדורטי וטל „סונוורו" או „עצמו את עיניהם."

לא מני ולא מקצתי. המישטרה אינה חולמת לחקור בכיוון הזה.

לחקור את החוקרים. או, למשל, המבקר קובע כי גיזבר עמידר, צבי כץ, פעל עם שלושה בנקים. אולם לגבי פעולו־תיו באחד מהם „לא הסתיימו עוד הליכי־החקירה לגביהן."

המבקר רומז גם כי נעשה שימוש לא־חוקי בהפקדות שהפקיד הגיזבר בבנקים, נגד ריבית בשעורים שונים. אין הסבר מדוע קיבל מכל בנק ריבית שונה, באותו הזמן בדיוק. המישטרה אינה חוקרת פרשה זו.

המסקנה: כימעט שנה לאחר שפתחה המישטרה בחקירה, בחוסר־רצון גלוי, ול־אחר שכל החומר והמיסמכים בידיה, היא טרם סיימה את החקירה. אומר על כך המבקר (עמוד 89):

„מעשיו של צבי כץ טרם נחקרו עד תום, ויש לצפות להליכי־מישפט נוספים נגדו. אף עלולות עוד להתגלות עובדות חדשות, בעלות משמעות לגביו וגם לגבי מעורבותם של אחרים.

„רצוי שהליכים אלו יוחשו ככל האפשר. לפי התפתחות העניין יקבע גם מבקר־המדינה באיזו מידה עליו לחזור לנושא."

אולי רצוי שמבקר־המדינה יתחיל קודם כל לחקור מדוע אין המישטרה מבצעת את תפקידיה בפרשה זו.

עסקים

הנצחה בשוקולד

רופא ירושלמי מקים
שוקולטריות
כדי להנציח את
זכר אביו

לפני 60 שנה פתח גסטון ישראל אימן, אופה־עוגות יהודי בתוניס, בית־קפה קטן. גאוות הבית לא היתה רק על העוגות ה־מפוארות שאפה האב, אלא גם על מעדני השוקולד המייובאים, שנמכרו בו.

גסטון אימן ייבא לתוניס ממתקי־שוקולד מיוון, שנמכרו אך ורק בבית־הקפה שלו. היו אלה תופיני שוקולד בטעם מייוחד, ממולאים באגוזים, שקדים וצימוקים. בזכו־תם זכה בית־הקפה שלו לשם לה ג'אוונז, שפירושו היוונים.

במשך שישים שנה היה זה אחד המוס־דות הידועים והמוכרים ביותר בתוניס. שם המקום ותופיניו הלכו לפניו. גם כשנפסק יבוא מעדני השוקולד מיוון, נשאר לה ג'אוונז מושג.

רק לפני שנה וחצי הגיע הקץ למוסד שהקים הקונדיטור היהודי התוניסי, ש־שיגשג במרוצת השנים והפך אותו איש עתיר־נכסים. האיש נפטר והעסק נסגר. בנו של גסטון ישראל, לא הלך בדרכו. הד"ר משה אימן למד רפואה וביולוגיה, מנהל עתה בירושלים מעבדות רפואיות.

מה זאת שוקולטריה? אולם זכר השוקולדים של אביו לא נמוג מפיו. לפני שנה, חודשים מעטים בילבד אחרי שלה ג'אוונז התוניסי נסגר, פירסם הד"ר אימן מודעות בעיתונות הצרפתית והתוניסית כי העסק לא נסגר, אלא הועבר לירושלים. הוא פתח מעדנית שוקולד — שוקולטריה בלשונו, בירושלים. נמכרו בה עוגות ו־מעדני־שוקולד, ותוך שנה היא הפכה עסק משגשג, כשהיא נושאת עליה את שם ה־מוסד התוניסי לה ג'אוונז.

בשבוע שעבר הרחיב הד"ר משה אימן את אימפריית השוקולד שלו. בכיכר־מלכי־ישראל בתל־אביב נפתח הסניף התל־אביבי של לה ג'אוונז — שוקולטריה מפוארת, ש־מאות אלפי ל"י הושקעו בהקמתה, והמבטי־חה להיות אחד ממוקדי המשיכה למפונקי העיר. תמונת ענק של גסטון ישראל אימן, האיש שיסד את לה ג'אוונז בתוניס, משקי־פה על המוסד שהקים בנו להנציחו.

ד"ר משה אימן ורעייתו
מטוניס — לכיכר־מלכי־ישראל

ישראלים בחו"ל

תקרית ביוהנסבורג

שהייה ללא אשרה
בדרום־אפריקה
כימעט שעלתה לצייר
שמעון אבישר ביוקר

שני הגברים הלבושים אזרחית התדפקו על שערי הווילה ביוהנסבורג, השייכת לישראלי לשעבר, שעשה חיל בדרום־אפריקה. כשאם הבית פתחה בפניהם את הדלת, הם הציגו בפניה פקודת־חיפוש מטעם בית־המישפט, החלו לסייר בווילה.

באחד החדרים הם מצאו גבר ישן. „קום ובוא איתנו" הם פקדו עליו בנוקשות. האיש שהתעורר משנתו לא הבין מה רו־צים ממנו שני השוטרים, שהתייחסו אליו כאל פושע מועד. הוא ניסה להתנגד להם בכוח. רק כשהצליח להתפכח מתחת ה־מיקלחת שהירשו לו שני השוטרים לעשות הסתברה הטעות.

מישטרת יוהנסבורג חיפשה בביתו של היורד מישראל, תייר ישראלי שנחשד ב־מעשי הונאה. תחת זאת הם מצאו את ה־צייר שמעון אבישר, שהתכונן לפתיחה ה־חגיגית של תערוכת הציורים שלו, שעמדה להיערך אותו ערב בגלריה שמעון בעיר. אבל כל הסיכויים היו שאבישר לא ישתתף בפתיחת תערוכתו.

תוך כדי בדיקת דרכונו גילו השוטרים שתוקף האשרה שלו פג ארבעה ימים קו־דם לכן. אבישר לא היה מודע לכך ש־בדרום־אפריקה זוהי עבירה שאין לזלזל בה. השוטרים ביקשו ממנו לארוז את חפ־ציו ולהיתלוות אליהם לשדה־התעופה.

כל מאמציו לשכנעם שהוא אמן העומד לפתוח באותו ערב תערוכת ציורים לא הועילו. גם הביקורות בעתונות הדרום־אפריקאית שהתפרסמו על תערוכת ציוריו שהוצגה שבועיים קודם לכן בקייפטאון לא עשו רושם על השוטרים. הם החליטו ל־עצור את אבישר. לו לא היה חשק לשבת בכלא. נוצר עימות שעלול היה לעלות לו ביוקר.

הצייר הנודד. אבישר, 38, יליד מארו־קו שגדל במישפחה מרובת־ילדים בירוש־לים, יכול לתבוע בשקט לעצמו את התואר של השגריר הנודד של הציור הישראלי. אחרי שירות צבאי בחטיבת הצנחנים, עמה צנח במיתלה במיבצע קדש, יצא אבישר לפאריס. שם למד, השתלם, צייר ורכש את פירסומו הבינלאומי. ציור־קיר ענק שלו, מקשט שם עד היום את אחד האילמות של תחנת הרדיו הגדולה אירופה מס' 1. ואז, אחרי כעשר שנים של ישיבת קבע, הפך את מיכחול הציירים שלו למקל נדודים.

במשך שנים ארוכות סובב אבישר על פני העולם, עם מיכחוליו וצבעיו בילבד. הוא נעצר בתחנה, נתקף שם בקדחת של יצירה, מכסה בצורותיו וצבעיו ערימות של בדים, מוצא לעצמו גלריה שתציג את יצירותיו וקהל קונים שירכוש אותן ויממן את המשך הקרנבאל הנצחי שהוא עורך סביב העולם.

כך הגיע אבישר לכל קצות העולם. הוא ערך תערוכות מקופנהגן ועד מלבורן, מקייפטאון ועד לסאן־פאולו שבברזיל. הוא חי כמו נער־שעשועים, ברמת־חיים של חוג הסילון, כשמפעם לפעם הוא חוזר לישר־

אל: „כדי לטעון מחדש את המצברים".
לפני כשנתיים התיישב בריו־דה־ז'נירו. הוא הגיע לשם לטיול. „זאת היתה אהבה ממבט ראשון," הוא מספר, „גיליתי את ארץ חלומותי — שמש כל השנה והנשים הכי יפות בעולם."

אבישר גילה את ברזיל וברזיל גילתה אותו. „זה לא ענין של כישרון כמו של יחסי־ציבור," מסביר אבישר את הצלחתו המיסחרית של צייר ישראלי במדינה כמו בברזיל דווקא, שאיפשרה לו להפוך אותה לבסיסו האמנותי. „ברזיל היא כיום ארץ פתוחה ומשגשגת. עכשיו רצה שם האופנה של רכישת ציורים. כמו בכל מקום קיים גם שם הסנוביזם ואנשי החברה מעדיפים ל־רכוש ציורים של ציירים מוכרים. היכרתי אשת יחסי־ציבור, שהיא שחקנית קולנוע וטלוויזיה ידועה. זה הספיק שיערכו לי שמונה ראיונות בטלוויזיה. כאשר פתחתי תערוכה — כל העתונות כתבה על כך. לא מפני שאני ישראלי. מפני שאני צייר. אחרי זה אני יכול לחיות שם בשקט חיים טובים, לצייר ולהשתזף בלי דאגות."

תערוכה בקונצרט. בכל סיבוב שנתי שלו על פני העולם, מארגן אבישר תערו־כות לקראת השנה הבאה. מעין פרפטום־

צייר אבישר
קארניבל כל השנה

מובילה של הגלובטרוטר של הצבעים. „מה לעשות?!" מצטנע אבישר, שהענווה אינה מתכונותיו החזקות, „יש בי דחף להכיר את כל העולם. במקום שההצלחה תבוא אלי אני הולך לחפש אותה."

ביוהנסבורג, בעת שנעצר, כימעט שמה מישטרת דרום־אפריקה קץ לסיפור הצלח־תו. כנראה שחוצפתו לא מצאה חן בעיני השוטרים המקומיים. אם הצליח אבישר ל־הינצל ממה שנראה בעיני דרום־אפריקאים ותיקים כגורל מר ממוות, הרי זה רק בזכות טלפון שהירשו לו לבסוף להרים אל אחד מידידיו.

זה הפעיל את קשריו האישיים עם אנשי צמרת בפריטוריה ואבישר קיבל ארכת שהייה של 3 ימים נוספים בדרום־אפריקה, כדי שיוכל להשתתף בתערוכתו. אחר־כך ליוו אותו השוטרים למטוס, כדי להיות בטוחים שהוא נוסע משם. הצלחתו לצאת בשלום מתקרית עם המישטרה, נראתה ל־מקומיים כנס. וכל זה ביגלל אשרה שפג תוקפה.

בארץ, בדרכו חזרה לקרנבאל הפרטי שלו בבאהייה, שם הוא שואב עתה את השראתו, החל אבישר את הכנת תערוכתו הבינלאומית הבאה: 20 ציורים בהשראת ציפור־האש של איגור סטראווינסקי. אבי־שר מתכונן להציגם בליווי קונצרטנטי. אם אפשר, באולם קונצרטים, כשזרקור מאיר מדי פעם ציור אחר, בהתאם לפרקי ה־יצירה.

יש „חדשות המשטרה" חדש!
הופיע! הופיע! הגליון החדש של

חדשות המשטרה
ירחון המשטרה בארץ ובעולם

העתון הנחטף ביותר במדינה!
מזוודת הסמים מתפוצצת: כך פעלה רשת מבריחי הסמים!
סנסציה חד־פעמית: המשטרה „מתלבשת" על כנופיות „הפרוטקשן"
פיחות בעולם התחתון?

● מוסף נשק מוגדל: איך „לשלוף"! ● משאל מרתק: „למה לי להסתבך?!" ● מדורו של השופט אזולאי

88 עמ' • פוסטר צבעוני חינם! • לוח־קיר חודשי חינם! • חדשות לוהטות מהארץ ומהעולם • תמונות בלעדיות • ומה לא

הפצה „גד", טל. 823701

STEREO

מיבצע מיוחד לחיילים
כל חייל שיחתום בחודש נובמבר מינוי על
„העולם הזה"
יקבל הנחה של 40%
השבועון יישלח רק לדואר הצבאי

תעריפון המנויים של העולם הזה
החל מ־1.5.75

	לשנה בלירות: מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ה	ל־½ שנה: מחיר העיתון	הוצאות משלוח	ס"ה
● דמי המנוי בארץ	180	+ 16	= 196	92	+ 8	= 100
● לכל ארצות תבל בדואר רגיל	180	+ 50	= 230	92	+ 25	= 117
דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר						
● לכל ארצות אירופה ואיראן	180	+ 100	= 280	92	+ 50	= 142
● לקפריסין	180	+ 78	= 258	92	+ 39	= 131
● לארה"ב ולקנדה	180	+ 171	= 351	92	+ 85	= 177
● לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד	180	+ 157	= 337	92	+ 78	= 170
● למקסיקו	180	+ 162	= 342	92	+ 81	= 173
● לדרום־אפריקה, זמביה, רודזיה, ונצואלה	180	+ 218	= 398	92	+ 109	= 201
● ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, פרו ויפאן	180	+ 280	= 460	92	+ 140	= 232
● לאוסטרליה וניו־זילנד	180	+ 275	= 455	92	+ 138	= 230
● לפנמה	180	+ 238	= 418	92	+ 119	= 211

רוקפלר סיפק לאו"ם את המיגרש

וישראל סיפקה לו את הצרות

יוסי ידין שחקן „התיאטרון הקאמרי", הפך לכוכב בינלאומי עם הצלחת סרטו „שקרים שסיפר לי אבי". לרגל הבכורה החגיגית של הסרט בישראל התקיימה מסיבת־קוקטייל רבת־משתתפים, בה נכחו גם ראש־הממשלה יצחק רבין ואשתו לאה, והרמטכ"ל מרדכי („מוטה") גור ואשתו ריטה. אחת הנשים הבולטות ביותר בהצגת־הבכורה ובמסיבה היתה אשתו השלישית של יוסי ידין, היידי, הנמצאת בחודשי הריונה האחרונים (מימין). אורחת בולטת אחרת היתה חנה מרון, אשתו הראשונה של ידין (משמאל). אולם נעדרה מן האירוע אשתו השנייה, שושנה.

■ שר־האוצר **יהושע רבינוביץ** ידוע בתור מאחר גדול. אחד השרים התלונן, לאחרונה, כי אינו מסוגל לקבוע איתו פגישות. לראייה הביא את הסיפור הבא: כשהיה שר־האוצר בשליחות מישרדו בארצות־הברית החליטו עוזריו כי לפגישה עם מנהל הבנק העולמי **רוברט מק־נמרה** הוא לא יאחר. מה עשו? הודיעו לשר כי הפגישה נועדה לשעה 10.30, בעוד שהשעה היעודה היתה בעצם 11.00 בבוקר. אבל אפילו לפגישה הזו לא הגיע השר בזמן. מה שהשר המשמיץ לא ידע לספר הוא כי מי שגרמו הפעם לאיחורו של שר־האוצר היו דווקא אנשי־הביטחון, ש־הסיעו אותו בדרכים עקלקלות והאריכו את הדרך.

■ במהלך סיור שערך שר־המישפטים **חיים צדוק** בלשכות מישרדו, שוחח בין השאר עם העובדים. כשהגיע ליחידה הבאה במגע עם הציבור, העיר את תשומת־לב העובדים לכך שהגיעו כמה תלונות נגד היחידה. ענה לו אחד העובדים: „אני לא מבין את הציבור. הם סתם מקטרים. אנחנו משרתים אותם כהלכה." על כך השיב השר: „את שר־המישפטים אפשר להחליף, אם הוא לא מוצא חן. אבל את הציבור אי־אפשר להחליף."

■ כל הצמרת המדינית והכלכלית של מדינת־ישראל היתה בשבוע שעבר בפתיחה החגיגית של הבנק האמריקאי־הישראלי השייך לבנק הפועלים. היו שם שר־המישפטים חיים צדוק, שר־העבודה **משה ברעם**, שר־האוצר יהושע רבינוביץ, כל מנהלי הבנקים הגדולים ופקידות הצמרת של בנק ישראל. בלט בהיעדרו נגיד בנק ישראל, **משה זנבר**, הנמצא ביחסים רעועים עם מנכ"ל בנק הפועלים **יעקוב לוינסון**. התלוצץ אחד הנוכחים: „אילו היתה פה רעידת־אדמה, יכול היה להיות שישראל היתה מתגברת סוף־סוף על הבעיות הכלכליות שלה."

■ בוויכוח על הציונות, שהתקיים בבית ברל שבצופית, אמור היה להרצות הסופר **חנוך ברטוב**. כשהגיע למקום, הסתבר לו כי שכח את משקפיו בביתו. אנשי בית ברל ערכו במקום חיפוש כדי למצוא לו זוג־משקפיים שיתאים לו. לבסוף נמצאו משקפיו הרזרביים של שר־החוץ לשעבר, **אבא אבן**, וברטוב נשא את הרצאותו כשבייד אחד הוא אוחז בדפים שעליהם היתה כתובה ההרצאה, ובידו השנייה במשקפיו של אבן, שהיו גדולות מכפי מידתו ונפלו מדי פעם מעל אפו.

■ בבואו לכנס החגיגי, לרגל מלאת שנה למישמר האזרחי, שתה **יצחק רבין** תה, וסיפר כי הוריד את כמות הסיגריות שהוא מעשן לשליש. מאוחר יותר התבררה הסיבה. בהמשך הכנס התקיים מישחק כדורסל בין ניבחרת ישראל למכבי תל־אביב. רבין מיהר להסתלק כבר בתחילת המישחק. כשנשאל מדוע הוא לא נשאר, השיב: „יש לי שפעת." גם ראש עיריית תל־אביב **שלמה** („צ'יצ'") **להט**, ומפכ"ל המישטרה רב־ניצב **שאול רוזוליו**, מיהרו לעזוב את המקום מייד עם תום המחצית הראשונה של המישחק, ורק שר־המישטרה **שלמה הילל** נשאר לראות את המישחק עד הסוף. הסתבר כי השר בא עם שני ילדיו, ואלה התעקשו לחזות במישחק עד הסוף ולראות מה תהיינה התוצאות.

■ בפגישה שהתקיימה במיפלגת העבודה במחוז תל־אביב, העלה מזכ"ל ההסתדרות **ירוחם משל** חוויות מנסיעותיו לחו"ל: „כשהייתי באוסטריה, עירבבתי אידיש בגרמנית, מכיוון שאינני דובר גרמנית רהוטה. כל האוסטרים התרגלו לדבר כמוני, וקראו לשפה בשם משל־דוייטש. כשהייתי בארצות־הברית לקח אותי סגן הנשיא **נלסון רוקפלר**, הצביע בגאווה על בניין האו"ם ואמר: ,אתה רואה, אדוני, אני תרמתי את המיגרש עליו עומד בניין האו"ם!' עניתי לו: אתה תרמת את המיגרש, אבל אנחנו תורמים את התעסוקה!"

■ עורכת התוכניות של גלי צה"ל **ציפי גון**, היתה עסוקה במשך החודשים האחרונים בעריכת תוכנית בשם הריון. הגיבורה הראשית של התוכנית היתה היא עצמה, שנמצאה בחודשי־הריון מתקדמים. לעזרת התוכנית גייסה ציפי את כל המישפחה, כולל בעלה, שסיפר על חוויותיו של אב מצפה, וכולל התינוק שעדיין לא נולד, שאת פעימות ליבו הקליטה. בשבוע שעבר זכתה ציפי במתנה לא־צפוייה. היא ילדה בת, במזל טוב, מוקדם מהמצופה, וכך יוכלו היא, בעלה והתינוקת להאזין בצוותא לתוכנית שתשודר רק בעוד כשבועיים.

■ בעת הענקת תואר דוקטור־כבוד של האוניברסיטה העברית לכנר **אייזיק שטרן** עבר רחש של גיחוך בקהל. הכנר הידוע נקרא אל הבמה בשם יצחק חיים שטרן. הגיב הכנר: „אני מרגיש כמו נער בר־מיצווה."

■ המעשה היפה של השבוע נעשה על־ידי **שושנה דבורקין**, אלמנתו מזה חמש שנים של האמן **יוסף דבורקין**, שהיה לפני כ־30 שנה שחקן בסניף הירושלמי של הבימה, נטש את הבמה לטובת ציור ופיסול. ימים מספר לפני מותו, ב־1970, תיכנן דבורקין תערוכת־יחיד. התערוכה נדחתה בגלל מחלתו, והאמן, שהרגיש כנראה בסופו המתקרב, ביקש מאשתו שתשתדל להמשיך ולהזכיר את יצירותיו. מאז, כימעט מדי שנה, בכוחות עצמה, עורכת שושנה תערוכות מיצירות בעלה, שהציג בחייו 10 תערוכות־יחיד והשתתף בעשרות תערוכות בארץ ובחו"ל. השנה, לקראת חג החנוכה, היא ממשיכה במסורת, מציגה 22 חנוכיות מקרמיקה, מעשה ידי בעלה.

■ בנשף הפתיחה של שנת הלימודים באוניברסיטה העברית בירושלים נכח גם סיו"ר הסוכנות **אריה דולצין**, שבא בחברת רעייתו. אחד הסטודנטים צעק לעברו: „אלמוגי מאחוריך!" דולצין לא הגיב והלך לשבת במקומו. כשעזב את אולם בנייני האומה, בו נערך הנשף, עוד בראשית הנשף, ערכו זוג סטודנטים, **מיקי** ו**משה עמירב**, פעולת־

דני דגן האמרגן לשעבר הפך בשבוע שעבר בפעם השישית לאב גאה. אשתו השלישית, אירנה, ילדה לו את בנם השני רן. דני הוא אב לארבעה ילדים בגיל העשרה, מנישואיו הראשונים. לאירנה בת מנישואין קודמים, ולשניהם ביחד שני בנים. אמר דני: „אני רוצה תחילה להגיע לנבחרת כדורגל, ואחר־כך אלוהים גדול." בינתיים הוא ממשיך, להשתדל.

אנשים

איגוף מזהירה, התלבשו על המקומות המכובדים.

■ להגנתו של מקים ה־ליכוד ויועצו של ראש־הממ־שלה לעגייני ביטחון, האלוף (מיל.) **אריאל** („אריק") **שרון**, יצא לא אחר מאשר פרופסור **ישראל שחק** מן האוניברסי־טה העברית, המנהל תעמולה אנטי־ציונית בעולם. אמר שחק: „כשנערכה ההתנחלות בסבסטייה, ערכו פעילי מוקד וגופים דומים הפגנה בחוותו של אריק בטענה שעובדים שם ערבים. הריני מתנגד חריף ביותר למדיניותו ולמעשיו של האלוף שרון, אך אני סבור ש־**עמוס עוז**, שהצטיין באופן מיוחד בהשמעת הטענה הזאת, הוא, הגזען במיקרה הזה, וש־זכותו המלאה של שרון היא לשכור פועלים לחוותו בלי הב־דל גזע, דת ולאום."

■ כשנודע לראש עיריית חיפה, **יוסף אלמוגי**, כי מז־כיר מועצת־הפועלים בעיר **אליעזר** („הסטודנט") **מולק** הקדים את שובו מלונדון, לשם נסע כדי ללמוד אנגלית, אמר: „מולק הוא גאון עוד יותר גדול משייקספיר. מי שיכול ללמוד אנגלית בתוך חודשיים ועוד לקפוץ כיתה, מוכרח להיות גאון."

■ כמה רגעי־פחד נוראיים עברו על מפקד גלי צה"ל, **מר־דכי** („מוטקה") **נאור**, בעת ששהה לאחרונה כאורח מיש־רד־ההסברה ורשות־השידור ב־דרום־אפריקה. מוטקה הוזמן ל־סאפארי בג'יפ פתוח, והיה עד לקרב שהתחולל בין שני נמ־רים ונחש־פיתון. משהבחינו ה־נמרים בג'יפ הפתוח וביושביו, טופפו על סלע וניצבו בתנוחה מאיימת, כאילו הם עומדים לזנק על הג'יפ ולטרוף את יושביו חיים. אחד ממלוויו של מוטקה מטעם מישרד־ההסברה הצליח להרגיע את הנמרים, ש־ירדו לבסוף מן הסלע, השאירו את הפתן הפצוע בשולי הדרך, והסתלקו לדרכם.

■ חברי מישלחת המיפלגה הסוציאל־דמוקרטית המערב־גרמנית, שביקרה בישראל, היו אורחי מחוז תל־אביב במיפלגת העבודה. ליווה אותם בביקורם איש־הביטוח ויו"ר המחלקה ל־קישרי־חוץ במיפלגה, **צור פרלמן**, שאף יזם פגישה בין חברי־המישלחת לבין שר־הביטחון **שמעון פרס**. חברי־המישלחת הביאו לפרס במתנה מנורת־כורים הדולקת כל הזמן, אך הכובה אוטומטית כאשר היא נמצאת במקום שבו אין חמצן. אמר פרס: „אני אקח את המנורה איתי לכל ישיבות. הממשלה. ברגע שהיא תכבה, אדע שיש אווירה עויינת נגדי."

■ הספר **דייב איבגי** הוא חובב נלהב של נשים עירומות. זאת הוכיח הלכה למעשה, כ־אשר יצא בצילומי־פירסומת, שהציגו דוגמניות חשופות־חזה ומסופרות על־ידו. לכבוד פתיחת דראג־סטור חדש שלו בכיכר־המדינה, הוא עומד לערוך תצוגת אופנה בשחור־לבן. לכבודה הזמין מפאריס שתי דוגמניות־צמרת, האחת שחו־רה, **נטאלי נדזאני**, והשנייה לבנה, **גילדה קריסטל**. ה־שתיים תופענה בחצי גוף עי־רום. כשתהיינה לבושות בחלק העליון, יהיה חלקו התחתון של גופן עירום; כשתהיינה לבו־שות בחלק התחתון, יהיה חלק גופן העליון עירום. כך, לפ־חות, מבטיח דייב.

מירי אורן הדוגמנית, שינתה לאחרונה את מיקצועה, הפכה זמרת. היא תופיע בפעם הראשונה לפני קהל בפסטיבל־הילדים הקרוב. יחד עם זאת לא זנחה את מיקצועה הקודם, ואף פתחה בוטיק משלה. כדי להוכיח כי עינה אינה צרה בבוטיקים אחרים, הסכימה להדגים את דגמי בוטיק „אדלר", שהפך באחרונה בינלאומי והחל מייצא את סחורתו.

הורוסקופ

המצב מעורפל ביותר; אל תמשיך לגשש באפלה — אלא דרוש הס־ברים, ותבע ביצוע החלטות שיעזרו לך ולסובבים אותך לצאת מן הסבך. אם אתה ממונה על אחרים — מוטב שהשבוע תהיה פחות קשוח, ויותר נוח. גם צעד מסוג זה יגרום לתזוזה מועילה לענייניך הפרטיים.

פגישה עם דמות מן העבר הרחוק מעיבה על חושיך ומעוררת את דמיונך. נצל זאת לעתיד: לחלום, ליצור, לתכנן תמורות בחייך ויצירה מסוג אחר לגמרי, אם אתה בין היוצרים. אל תיכנעי לריגשות־יאוש או לדיכדוך. זהו עניין של זמן, לא של אופי. דעי, המשבר יעבור מעצמו.

הבעייה העומדת במרכז חשבוע, בן־תאומים, היא בריאותך. כל אשר תעשה לשיפורה — מצויין. כל אשר תעשה לפגוע בה — מסוכן מן הרגיל. גש לרופא, לבדיקה שיגרתית. ואל תזניח את פוליסת הביטוח בגלל הצלחתך העיסקית והאמנותית. נכונו לך הפתעות פיננסיות.

סוף השבוע יחייב זהירות במה שנוגע לעסקים או לבריאות. משהו הקשור באש עלול להעיב על שימחתך. מזלך מצוי בשבוע זה בסימן של להבה. יהיו לך גם הסתבכויות עם ילדים במשפחתך, שיולידו ויכוח חריף בין ההורים. ייתכן וייראה לך כאילו נשקף לך מקור־הכנסה מבטיח יותר מאשר עבודתך הנוכחית. שקול היטב את הצעד הבא.

צורת הדיבור הברורה והמרשימה שלך בימים אלה, תזכה אותך ביתרון ובכושר לשכנע אחרים לרעיונותיך הבאים עכשיו לידי ביטוי מעשי, בתנאי שאתה מאמין בהם בלב שלם. ידידה ממזל דגים שתפגוש עשויה להיות לך אשת שיחה מעניינת. לביאה, זה הזמן להיערכות לקראת העתיד.

ימים קשים אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא המאמץ הדרוש ממך. משום כך, פזר את האחריות ואת העבודה על־פני כל ימות השבוע אל תשקיע את כל הונך ביום אחד, ואת כל כספך בנקודה אחת ויחידה.

מצטער, אבל הזהרתי אותך: אין זה שבוע לערוך מסעות או שינויים מרחיקי־לכת. אם תוכלי לשמור על מיסגרת־חיים דומה לזו בה היית עד כה, בתנאים חדשים, תקלי במיקצת על הבעיות. אם לא — מוטב שתסמכי לחלוטין על שיפוטו של איש בעל־שיקול. העיקר — לא להגזים בשום דבר ולא לריב. יום א' הבא מגיש לך הזדמנות נדירה.

חילוקי דיעות סוערים יגרמו לך למפח־נפש. אין דבר: ווייחה לאור ירח, באמצע השבוע, תשפר את המצב עד אין־הכר. יתכן אפילו שזה יגרום להתלקחות הקשר למימדים רציניים ביותר. קנייה אשר תעשי ביום שישי עשוייה להוביל אותך להיכרות חדשה. הישמרי מרכילות.

אם תיזהר לא להיכנס למקומות־עבודה בהם יכולים ליפול עליך חלקי מכונות ולא להסתבך בתאונות דרכים או תאונות עבודה — יעבור הכל, השבוע, בשלום רב. בריאותך עדיין לא תקינה, אך שינוי בקצב החיים, מעט דיאטה והרבה שינה יהפכו אותך לאדם מחודש.

אחרי שנה רצופה אכזבות ומרורים, סוף־סוף זה הגיע: תוך שבועיים אתה מועלה בדרגה, וזוכה לשכר ויחס בהתאם. אם רק תיזהר מלהפוך ל„עבד כי ימלוך" — כי אז ודאי שהעלייה בדרגה הבאה תהיה הרבה יותר קרובה, ובעלת אפקט הרבה יותר משכנע. שיחת טלפון שקיימת בשבוע שעבר עם מישהו מעיר אחרת, תישא פרי בשבוע הבא. פעל.

למרות העובדה שאסור לך לסמוך על אלה המציעים לך הצעות מפתות, השבוע יתחיל תהליך שיקום כלכלי, לאלה מכם שהיו שקועים בצרות כספיות רציניות. ביחוד טוב סוף השבוע ובמיוחד יום ג'. יום א' אינו מתאים לרומנטיקה: יש בו יותר מדי השפעות עויינות. אך תוכל להמר על מוצאי־שבת, בשטח האהבה. בת דלי — לבשי אפור וארגמן.

השבוע עליך לשים קץ לבטלנות! כמה זמן תוכל עוד לשבת ולחלום בהקיץ, ומבלי לעשות אפילו את אותם דברים המוגשים לך על מגש הכסף? זהו שבוע מצויין לתיכנון לטווח קצר ובינוני; בעוד שבו־עיים־שלושה תוכל לעבור למעשים, ובקצב נמרץ ובלתי־רגיל. הקפד על סילוק מיכשולים מן הדרך, ושלם חובות קטנים וטורדניים. אך היזהר בן דגים: מתחרה עלול לצוץ בשטח, אם לא תדע לשמור עליה.

בתה של אמא קוראז'

אילמת, אך לא חרשת

ריבקה בכר בתפקיד קתרין, בתה של אמא קוראז' (ליה קניג). ב־תמונה מחבקת אמא קוראז' את קתרין, אחרי שזו נפצעה על־ידי חייל ופניה הושחתו לצמיתות. ריבקה טוענת כי המבקרים, שלא שיבחו את מישחקה, לא הבינו את הדמות.

„יש לה הפרצוף הכי מוזר שראית בחיים שלך!" אמרה השחקנית גבי קרן על השחקנית רבקה בכר, כשהביאה אותה אל המחזאי־במאי מוטי אברבוך, כדי שתחליף אותה במחזה נגמר הסוכר.

מוטי אברבוך הסקרן הזמין את רבקה למיבחן, הטיל עליה לשחק כל מיני מצ־בים של בדידות בטווח של מטר מרובע. רבקה עברה את המיבחן וקיבלה את אחד התפקידים המרכזיים בהצגה — זה של ניצולת־שואה בת 60.

מאז ועד היום, הקשר בין רבקה ומוטי חורג מן המקובל בין במאי ושחקנית. ב־מהלך העבודה המשותפת על נגמר הסוכר ועל מחזה נוסף התאהבו השניים ונישאו.

וכיום קשה מאוד לתאר את רבקה בלי מוטי או את מוטי בלי רבקה. הקשר ביני־הם הוא עמוק עד כדי כך שרבקה אינה מתראיינת אלא בנוכחותו הצמודה של בע־לה, אינה עונה על שאלות מבלי לקבל תחילה את אישורו, ונעזרת רוב הזמן ב־תשובות שנותן הבעל לשאלות המופנות אליה. לעיתים נדמה כאילו היא באמת אילמת — כמו תפקידה באמא קוראז'.

הבעל הוא המעריץ מיספר אחד של אש־תו, בעלת הפנים המוזרים, המכוערים עד כדי יופי. הוא מהלל את מישחקה, משבח את הדרך בה היא עובדת על תפקידיה ו־מעריץ את הציורים שלה. הוא אפילו מעז להשוות את סיגנונה לזה של הצייר פול קליי.

שותקת וזועקת

בדירת שלושה החדרים בשיכון בבלי מתגוררים השניים. את קירות הדירה השכורה מקשטים ציוריה של רבקה, שהיא קוראת להם ציורים „מושגיים". אוטו־פרוטרט של מוטי אברבוך תופס מקום של כבוד בפינת החדר, ופסל־אבן ענק של פניה המייוחדים של רבקה שוכן גם הוא כבוד בחדר המגורים. בחדר־השינה: תמו־נת־עירום של רבקה, כפי שצויירה בידי בעלה המעריץ. היא מסרבת לאפשר לצלם את התמונה.

תערוכת ציורים של השחקנית מתקיי־מת כיום בבית פרטי, וזוכה — לדבריה — להצלחה. גם כשחקנית עוררה רבקה בכר תשומת־לב. לאחרונה נתקבלה כשחקנית עונתית בהבימה ומאז הספיקה לשחק את זלדה המשרתת בהאוצר. עכשיו היא מגל־מת את דמותה של קתרין, בתה האילמת של אמא קוראז'.

הביקורות לא האירו פנים לרבקה בכר. רבים מהמבקרים טענו כי לא תפסה כלל את הדמות. אך רבקה עברה להתקפה נג־דית. לדבריה, לא תפסו דווקא המבקרים את הדמות.

רבקה: „העבודה עם דויד לוין הבמאי היתה חווייה. לא כל במאי נותן לבחורה צעירה אשראי כזה. הוא נתן לי לעשות את קתרין כמו שהבנתי אותה, והלך איתי עד הסוף.

„אני חשבתי על קתרין המון. הסתמכתי על הערה של ברכט על הדמות. הוא אמר שקתרין היא כמו ,אבן הפותחת את הפה, וכשהיא פותחת, היא פותחת.'

„כזוהי קתרין שלי, שותקת כל הזמן, אבל כשהיא זועקת — היא זועקת.

„אני חושבת שהיתה כאן טעות יסודית של המבקרים. הם ביקרו את התפקיד ש־עשיתי, כאילו היתה קתרין אילמת־חרשת מבטן ומלידה. זה לא נכון. קתרין שומעת הכל, רואה הכל, היא רק לא יכולה לדבר.

שני אריות

רבקה בכר לייד פסל האריה ברחוב הקרוי „סימטה אלמונית," מול שוק בצלאל בתל־אביב. לדבריה, זהו אחד המקומות ה־אהובים עליה ביותר. היא באה לכאן כדי לקבל השראה, מחקה בהנאה את פרצופו של האריה. בחדר המגורים שבביתה יושבת רבקה ומסבירה את ציוריה „המושגיים" (מימין).

פנים רבות לרבקה בכר: כיעור המגיע עד כדי יופי

אמא קוראז׳ מספרת בעצמה שחייל הכניס לה משהו לפה, ומאז היא אינה מדברת.

„אמא קוראז׳ היא שתלטנית וחזקה, אני חושבת שאפילו אילו יכלה קתרין לדבר, ספק אם היתה מעזה, ביגלל האמא שלה.

„קתרין היא אילמת בנשמתה. אני לא יודעת מה החייל הכניס לה לפה. אני חושבת שהוא אנס אותה, השאיר לה צל־קת.

„היא שומרת על הרכוש של האמא מכל מישמר. היא לא מסוגלת להתקומם נגדה. היא מאוד רגישה ואינטליגנטית. כשהורגים את האח שלה, היא מוציאה קול — ואז יוצא קול. על זה בניתי את עבודתי.

„לא איכפת לי שהמבקרים לא הבינו נכון את הדמות שאני משחקת. מה שאיכפת לי זה התגובות שאני מקבלת כל יום אחרי ההצגה מקהל־הצופים. מה שאיכפת לי זה ההערכה של חברי השחקנים, ושל אנשי־

הבעל המחזאי במאי מוטי אבר־בוך, שאותו הכירה במיס־גרת עבודתה בתיאטרון, ושאליו היא קשו־רה מאד. בתמונה: הבעל והאשה משח־קים זה לצד זו במחזה **ציפורים בראש.**

התיאטרון. ומה שעוד יותר איכפת לי הוא שאני יודעת שאני מבינה את קתרין, ועו־שה אותה הכי נכון שאפשר, וזה מה ש־בעצם חשוב.״

פרק שנעלם

רבקה בכר נולדה במצריים. בגיל שלוש עלתה ארצה, במסגרת עליית־הנוער. הוריה עלו מאוחר יותר, והיא גוד־

לה במוסדות, ומאוחר יותר בקיבוצים.

יש משהו בעברה אותו היא מנסה להס־תיר, פרק־חיים שלם מילדותה נעלם כליל כשהיא מספרת על עצמה.

עד גיל 17 היתה בקיבוץ הדתי שלוחות. אחר־כך למדה בסמינר למורות. היא הת־גייסה לצה״ל והפרה את החלטת הבנות בקיבוצה, שהצהירו שהן דתיות ושוחררו משירות צבאי. לדבריה רצתה מאז ו־מתמיד להיות שחקנית, אלא שחינוכה ה־דתי והחברה הדתית מנעו ממנה להביע את שאיפתה זו בקול רם.

בצבא היתה מורה צבאית בקריית־שמו־נה. שם עבדה עם נוער טעון־טיפוח. יתרו־נה היה בכך שיכלה להגיע אל אותו נוער קשה בשני אמצעים נוספים, שבהם בורכה: כישרון השירה וכישרון הציור. אך למרות הסיפוק הרב שהיה לה בעבודתה עם אותו נוער קשה־חינוך, לא חדל חיידק התיאט־רון לזמזם במוחה. היא ביקשה העברה ל־להקה צבאית, צורפה לצוות־הווי־פיקוד־צפון, אך כשפרשה חווה אלברשטיין מן הצוות פורקה הלהקה, והיא מצאה את עצ־מה, בסיומו של שירותה הצבאי, כפקידה. מייד עם שיחרורה נרשמה לסטודיו ל־מישחק של ניסן נתיב. במשך השנה הרא־שונה נתיב לא חש כי בין תלמידיו יש כישרון מבטיח. היתה זו הבמאית ניקול קסל שגילתה את רבקה בשנה השנייה ל־לימודיה, ונתנה לה הזדמנות להפגין את כישרונה בהצגות שביימה במיסגרת בית־הספר. ניקול היא אשתו של אלי ניסן, שתפאורתו המצויינת בולטת על במת אמא קוראז׳, כרקע לרבקה האילמת.

הוא אומר שאני נפלאה

כשסיימה שלוש שנות לימוד, החלה הריצה המטורפת של רבקה אחרי תפ־קידים.

רבקה: „אני אף פעם לא אשכח איך שפינקל בחן אותי במישרדו שבהבימה, ובו־זמנית קרא עיתון ובכלל לא ראה או־תי. או איך שנבחנתי בקאמרי לכל ההצגות האפשריות, ולא נתקבלתי לאף אחת מהן. ניסים אלוני בחן אותי לנפוליאון חי או מת, אמר שאני מוכשרת מאוד, ולא קרא לי. בקאמרי מאה שחקנים יושבים באולם ומסתכלים עליך בסיגנון ,ישחקו הנערים לפנינו.׳

„נמאס לי להיבחן. החלטתי קודם לכן שאני אתפרנס רק מתיאטרון. אבל לחיות הייתי צריכה. אז ציירתי תמונות, ומכרתי אותן על מדרגות בית הדר־דפנה. קראתי למקום ,הגלרייה שלי.׳

„היחס אלי היה יפה. זו היתה תופעה חריגה, שבחורה יושבת, קוראת ספר ומוכ־רת ציורים. עד היום כל הנהגים של דן זוכרים אותי. המישרד שלהם נמצא בהדר־דפנה.

„מכרתי המון תמונות במחירים זולים. חברים היו באים לבקר אותי שם, הת־פרנסתי בכבוד. ישבתי שלוש שעות ביום, ועשיתי אלף לירות לחודש. אז, לפני אר־בע שנים, זה היה הרבה.

„כשהעליתי את מחירי הציורים, לאור העובדה שעבודתי השתפרה, מכרתי פחות. ואז הביאה אותי חברה למוטי, ונתקבלתי לחבורת שמעטס המפורסמת, שכללה את מוטי ואת ידידו, המחזאי הילל מיטלפונקט, את השחקן אבי יקיר את צוזרת־הבמאי

(המשך בעמוד 40)

(המשך מעמוד 35)

עירית ברזילי, ועוד שלושה־עשר שחקנים ושחקניות, שעבדו בשביל האמנות, ולא בשביל הכסף.

„לעזרת קבוצת שמעטס באה הסדנא למחזה מקורי, והפיקה את ציפורים בראש. אחר־כך הריץ מוטי את ההצגה לבד. הוא גם שיחק בה יחד איתי. ואז החלה לפרוח בינינו האהבה.

„מוטי הוא האדם הראשון שהעניק לגיטימציה לכישרון שלי. הוא אמר לי שאני לא רק שחקנית נפלאה, אלא גם ציירת נפלאה. כשראה אותי מציירת אקוורל כלאחר־יד, אמר לי שאני מציירת כמו מישהו שגמר אקדמיה."

אכזבה מן התיאטרון האנגלי

אחר נישואיהם החליטו מוטי ו־רבקה אברבוך לראות את העולם. הם לקחו תרמיל על השכם, מכרו את מרבית ציוריה של האשה והחלו לחרוש את כל אירופה.

בלונדון התעכבו רק כדי — לדבריהם — „להתאכזב קשות מהתיאטרון האנגלי". רבקה המשיכה לצייר לפרנסתם, ומישפחתו של המוסיקאי אילן רוגוב אירגנה עבורה תערוכה, שזכתה בהצלחה.

חודש וחצי התגוררו השניים בפריס ב־בית מהמאה ה־19 שהתפאורה בו לא שונ־תה עד היום. רבקה קיבלה מבעל־הבית ספרים ופוסטרים עתיקים, שבהם היא משתמשת לציוריה ה„מושגיים".

לפני שנה חזרו השניים ארצה, ואז החל מחדש המירוץ המטורף של רבקה אחרי תפקידים.

רבקה: „חנוך לוין, שהוא מחזאי שאני מאוד מעריכה, ראה אותי בציפורים ב־ראש. אחרי ההצגה הוא אמר לי: ,אפשר להגיד לך משהו? אני חושב שאת שחקנית גדולה!' עדנה שביט, שאיתה עבדתי ב־אוניברסיטה, נתנה לי מיכתב־המלצה ש־העניק לי מאוחר יותר מילגה.

„עבדתי באוניברסיטה עם תלמיד החוג לבימוי. שיחקתי את סולנז' בהמשרתות. יוסי יזרעאלי היה פטרון העבודה, הוא ראה אותי בהצגה, והזמין אותי למבחנים בהבימה.

„אבל זה לא היה הדבר היחידי שאותו הפקתי מעבודתי ההתנדבותית באוניברסי־טה. עצם העבודה עם במאים מתחילים נותנת המון, אתה עובר המון, מקבל המון ואחר־כך אתה פוגש אותם על הבמה ה־מיקצועית.

„כשבאתי להבימה התרשמתי שהאווירה היא אחרת. המיבחנים היו רציניים, ואחרי שנתקבלתי נכנסתי לטראנס של עבודה. קיים היום בתיאטרון מתח של עבודה. אני, למשל, עובדת כעת על שלושה תפקידים ב־שלושה מחזות שונים.

קלצ'קין על כוס תה

„**אני עבדתי** עם ליה קניג, ובחיים שלי לא פגשתי באשה כל־כך נפ־לאה. כל הצגה אני הולכת לראות איך שמו־ליק סגל משחק. בשבילי הוא ממש בית־ספר. את אסי הנגבי אני מעריכה. הוא פר־טנר מצויין. שמעתי סיפורים נוראיים על ותיקי הבימה, וזו היתה ממש הפתעה בש־בילי להיווכח שהסיפורים כולם מצוצים מ־האצבע.

„שחקן כמו רפאל קלצ'קין מדבר איתך על כוס־תה כאילו היה איתך איזה חמי־שים שנה בתיאטרון. אליעזר יונג מעיר הערות, עוזר. אני נפגשת עם אנשים מסגנונות ומאסכולות שונים לגמרי מ־הסיגנונות שלי.

„טוב לעבוד עם אנשים מיקצועיים, טוב להתמודד עם במה גדולה, אחרי שכל השנים עבדתי על במות קטנות בתיאטר־אית שוליים.

„ובכלל מה שקרה לי הוא מעל ומעבר למה שיכולתי לצפות לו."

אומרת נערת־נובמבר: „אני חושבת ש־פשוט יש לי מזל!"

קולנוע

סרטים

הצחקות עם אהבה ומוות

האורות כבים באולם. המסך מתמלא שמיים כחולים, עם עננים לבנים, החול־פים ביעף. ברקע נשמע קול האומר: „ל־עולם לא אבין כיצד נקלעתי למצב־ביש זה. עומדים להוציא אותי להורג על לא עוול בכפי! לא ייאמן. מצד שני, האם אין זו גורלה של כל האנושות, המוצאת להורג על לא עוול בכפה?"

כך נפתח סרט חדש בשם אהבה ומלחמה (במקור קראו לזה אהבה ומוות, אבל ה־מוות מפחיד בארץ את הקליאנטים), שזכה בפרסים בפסטיבל ברלין, לשבחים בכל העולם ולהכנסות שמנות בכל מקום בו הוצג. בעל הקול, האחראי לסיפור הסרט, לבימויו, ואף לגילום התפקיד הראשי הוא וודי אלן, ולמרות השם והפתיחה, סרט זה הוא בהחלט קומדיה.

מי אינו מכיר את אלן, המוקיון המדופ־לם של הקולנוע האמריקאי, שעלה מדרגת כותב בדיחות לאחרים לעמדה של כוכב־קולנוע גרוטסקי (ג'ימי בונד בקאזינו רו־יאל היה הסוכן החשאי המוגחך ביותר בקולנוע), ומעמדה של כוכב לזו של יוצר סרטים עטורי־תהילה?

שתי החידות. אלן הוא הליצן של אנשי־הרוח, זה שיכול אמנם להחליק על קליפה של בננה, אבל יכול באותה הקלות להפוך מישפט של צ'ה גווארה על ראשו, כדי להצביע על הגיחוך שבו. ובהיותו ליצן האינטלקטואלים, הוא עוסק בקו־מדיות המטורפות שלו במתפכנות (בננות), בסאטירה קולנועית (שחק אותה סם), או במדע בדיוני (ישנוני), ואינו חושש אפילו לסיים סרט אחרון זה בהכרזה שאפילו ב־עתיד הרחוק יישארו האהבה והמוות שתי החידות שאין המין האנושי מוצא להן פיתרון.

מכאן ששם סרטו החדש מתבקש מאליו. אהבה ומוות מהווים המשך טבעי למהלך המחשבות של וודי אלן, והפעם הוא מצא שהמקום הטוב ביותר לשתול אותם היא הקרקע הפוריה של הספרות הרומנטית הרוסית. כל זה, כמובן, באותה רוח פא־רודית שבילדעיה לא היה וודי אלן — וודי אלן.

האריות והאידיוט. הגיבור, בוריס, משתתף במילחמה נגד נפוליאון, זוכה ב־עיטור־כבוד למרות היותו פחדן מבטן ו־מלידה, אוהב, מתפלסף ומבלבל את שני הצדדים במילחמה, עד שהוא מגיע לאותו מצב מביך, שאינו מבין את פשרו כלל.

אבל אם צופים היטב בסרט, רואים בתוך המיסגרת של מלחמה ושלום את האחים קרמזוב, ואת גרושנקה, הזונה הקדושה, מוצאים את שרידי פושקין ואת עיקבות דוסטוייבסקי. וכאילו במיקרה, מטייל לו המוות בסרט, עם חרמש על הכתף, משוחח עם הגיבור, כמו בחותם השביעי, של ברגמן. ואילו אריות האבן מאוניית־הקרב פוטיומקין, תחת לקום בהדרגה על רגליי־הם, מתקוממים נגד אי־הצדק האנושי, כושלים על ברכיהם באפיסת־כוח מצחיקה.

בשיחה של פחות מדקה, שיחת־רכילות בטלה, מוזכרים לפחות עשרה גיבורים של הקלאסיקה הרוסית, מטריגורין (בת השחף) ועד לטאטיאניה (יבגני אונגין), מנטשה (מילחמה ושלום) ועד למישקין (הנסיך ב־אידיוט).

נשים אחרי המוות. כל זה, כמובן, מבלי לגרוע מאומה מן ההומור המטורף ברגעים הפחות צפויים. „היו צריכים להו־ציאני להורג ב־5, אבל יש לי מזל. הפרק־ליט שלי השיג לי חנינה, ויהרגו אותי רק ב־6!"

בזיכרונות־הילדות הראשונים שלו, זוכר בוריס את אביו, הקשור כל כך לפיסת־הקרקע שלו. ואז רואים את האב מוציא מכיסו פיסת־קרקע ומכריז: „אדמה זו אינה למכירה. אני מקווה שאוכל לבנות עליה, ביום מן הימים!"

כומר אורתודוכסי משוחח עם בוריס ה־צעיר על מהות היקום, ומסביר לו מה זה יהודים, תוך הצגת קריקטורה של יהודון עם קרניים. „לכל היהודים יש קרניים?" שואל בוריס. „לא, רק לרוסים," משיב הכומר. „ליהודים מגרמניה יש פסים כ־אלה," והקריקטורה מראה כותנת של מח־נות־ריכוז.

לרגעים, כשנדמה שהפילוסופיה עומדת להשתלט עליו, יוצר אלן תפנית פיתאו־מית. „מי אתה," הוא שואל את הדמות עם החרמש, בפגישתם הראשונה.

„המוות," באה התשובה.

„מה קורה אחרי שאנו מתים?" חוקר אותו בוריס.

„האם קיים גיהינום? האם יש אלוהים?" (השאלה הזאת חוזרת פעמים רבות ב־סרט) „האם יש חיים אחרי המוות?"

זה נשמע רציני, לא?

„והרשה לי לשאלך את השאלה העיק־רית, האם יש שם בחורות?"

הצאר גבוה יותר. בוריס, המתפלסף הצעיר, שונא המילחמה, נדחף לחזית על־ידי המישפחה הדורשת גבורה, משתתף באמונים ובקרבות (מיפגן טכני מרשים של וודי אלן הבמאי) שאינו מבין את טעמם („אתה חושב שיש הבדל בין הצאר ל־נפוליאון? שניהם רמאים, אבל הצאר הוא קצת יותר גבוה"), מסתתר בלוע של תותח, ומבלי דעת נורה מתוכו על קבוצת גנרלים צרפתיים.

הוא נושא לאשה את אהובת לבו, קצת כמו פייר בזוחוב שנשא לאשה את נטשה במילחמה ושלום (שני הגיבורים מרכיבים מישקפיים, היה אומר אלן), מנהל איתה ויכוחים שהופכים את רומו־של־עולם ל־בדיחת־ענק, ולבסוף יוצאים יחד, מתוך מניעים הומניטריים, לרצוח את נפוליאון.

„סוניה," מנסה בוריס להרגיע את אהו־בתו, „רצח פוליטי אינו יעיל. אלימות מובילה לאלימות. מה יהיה אם כולם ינהגו כך? זה יהיה עולם של מרצחים! את יודעת מה יקרה למחיר הקרקעות בעולם כזה?"

וכשנימוקים אלה אינם יעילים, והשניים מצליחים להגיע למחיצתו של נפוליאון, אבל בוריס הקטן אינו מסוגל ללחוץ על ההדק, הוא מייד שולף הסבר: „האם אינך מבינה? הריגת נפוליאון היא בעצם הת־אבדות, משום שאנו כולנו מהווים חלק באותה אחדות אוניברסלית..." וכן הלאה. אבל נפוליאון נהרג, ובוריס נידון על לא עוול בכפו.

איכות וכמות באהבה. וכך מגיע בוריס, כלומר וודי אלן, אל סף הפיתרון של החידה שהעסיקה אותו בסרטו הקודם. אלן, הליצן האינטלקטואלי, המנגן קלרניט בתיזמורת־ג'ז, עומד להסביר את פשר המוות והחיים: „האדם מורכב מגוף ומנ־פש. הנפש שואפת אל כל האצילי והנשגב, כמו פיוט ופילוסופיה, אבל הגוף הוא היחידי העושה חיים. העיקר לא להיות ממורמר. ואם יסתבר בסופו של דבר שיש אלוהים, איני חושב שהוא רשע. לכל היותר, אפשר לומר שמלאכתו היא פחות ממושלמת.

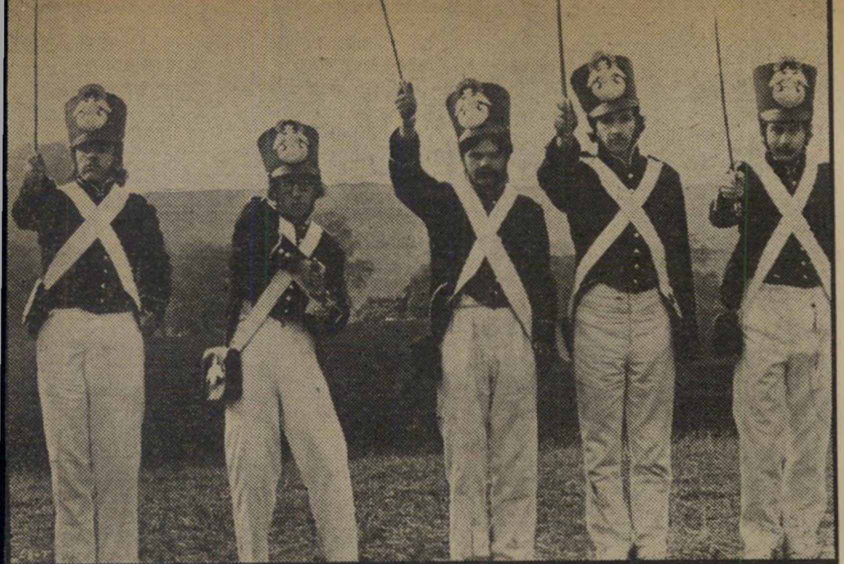

וודי לן ב„אהבה ומילחמה"

„היו צריכים להרגני ב־5, ויהרגו אותי רק ב־6!"

וודי אלן ואולגה ג'ורג' פיקו

„גם אחרי המוות יש בחורות?"

אלן ודיאן קיטון

„הגוף הוא היחיד שעושה חיים!"

„בסופו של דבר, יש דברים גרועים מן המוות. מי שבילה ערב בחברת סוכן־ביטוח יודע ודאי למה הכוונה. הדרך הטובה ב־יותר היא להתייחס אל המוות לא כאל סוף הדרך, אלא כאל אמצעי לקצץ בהוצ־אות.

„מה שנוגע לאהבה, מה אוכל לומר? לא הכמות קובעת בה, אלא האיכות. מצד שני, אם זה בא פחות מפעם בשמונה חודשים, צריך לבדוק את המצב. זהו.”

דברי וודי אלן, פילוסוף או ליצן.

תדריך

תל־אביב

★★★★ האנגליה הרומנטית (פאר, אנגליה) — אשה מודרנית בין בעל ש־התרגל לה יתר על המידה, למאהב שנמלט מאחראיות. סרט מעודן מאד של ג'וזף לוזי, מצולם להפליא, עם גלנדה ג'קסון, מייקל קיין והלמוט ברגר.

★★★ שובו של הפנתר הוורוד (הוד, ארצות־הברית) — פיטר סלרס שוב כמפקח קלוזו השלומיאלי, הפותר בכל זאת תעלומות. קומדיה בלשית מטורפת, עם עלילה מושאלת מכל מיני סרטים אחרים, אבל הרבה הצחקות הנושאות את חותם הבמאי בלייק אדוארד.

★★ תמימות מזוהמת (בן־יהודה, צרפת) — תרגיל מבריק בעיצוב אומנותי והתנעת מצלמה, תוך כדי סיפור מבריק פחות על בעל ומאהב הנעלמים באורח מיסתורי, ומשאירים אשה מבולבלת והמו־מה. עם רומי שניידר ורוד שטייגר. במאי: קלוד שאברול.

★★★ שוער הלילה (אורלי, אי־טליה) — סירטה המזעזע של הבמאית ליליאנה קוואני, על סטיותיהן הנפשיות של שרידי מילחמת העולם השנייה, שעורר וי־כוח בדבר השואה היהודית, בלי לשים־לב לעובדה שהבעייה חורגת מתחום ה־זהות היהודית.

★★★ חופי הכרך (רמת־אביב, אר־צות־הברית) — מילחמה סוציאלית מתו־בלת באהבה רכה, בהשתתפות איוו מא־רי סיינט ומרלון בראנדו, שהפכו לסימן דרך בתולדות המישחק הקולנועי ולפתי־חת הטיפול בשיקום חברתי בארה"ב.

ירושלים

★★★ הכפיר והרוח (אוריון, אר־צות־הברית) — שייך ערבי חוטף אמרי־קאית בתחילת המאה במארוקו, וטדי רו־זבלט מאיים בפלישה, אם לא תשוחרר. אפוס מרהיב ומרשים חזותית, עם השלכות פוליטיות על התערבות מעצמות גדולות בחיי אומות קטנות. עם שון קונרי, קנדיס ברגן ובריאן קית.

★★★★ תמונות מחיי נישואין (ירושלים, שוודיה) — ברגמן חופר בתוך נבכי מוסד הנישואין המודרני, ומוציא משם סצינות מוכרות לכל מי שענד פעם טבעת נישאין על ידו. מרשים ומשכנע גם במישחק של ליב אולמן וארלנד יוס־פסון.

★★★ המישחק המכור (אורגיל, ארצות־הברית) — כוכב קופה מיספר אחד של הקולנוע האמריקאי, ברט ריינולדס, במיקצוען על נושא אקטואלי מאוד ביש־ראל היום, מישחקים מכורים.

★★★★ כותרת ראשית (סמדר, ארצות־הברית) — בילי וילדר שופך ארס פרטי משלו על מחזה מצליח משנות ה־20, אודות המוסר המפוקפק של העיתונות, וההתמכרות של עובדיה למלאכתם. ג'ק למון וואלתר מתאו בתפקידים הראשיים. (מוצג גם בחיפה).

חיפה

★★★★ השיחה (פאר, ארצות־ה־הברית) — בלש פרטי הדוחף אפו לענייני הזולת, אבל מנסה לשמור על פרטיות מוחלטת, מגלה שבעולם הזה אין דבר כזה. פישעון בעייתי ויוצא־דופן של פרנסיס פורד קופולה, עם הופעה מדהימה של ג'ין הקמן, בתפקיד הראשי.

★★★ הקשר הצרפתי מס. 2 (אוריון, ארצות־הברית) — פופאיי דויל מחפש במארסי את סוחר־הסמים שנמלט ממנו בסרט הראשון. פחות פעלתני מקוד־מו. זהו סרט מהורהר, מעמיק, ומשכנע יותר. ישוב, הופעה מרשימה של ג'ין הקמן.

★★★ המירוץ לצמרת של דודי קראביץ (מוריה, קנדה) — מה מריץ נער יהודי בן הגיטו הקנדי אל ההצלחה. מיש־חק מצויין, הרבה הומור ואווירה.

צ'יזבאט ואלטע זאכן

שקרים שסיפר לי אבי (דקל, תל־אביב, קנדה) — אילו טרח שלום עליכם להמשיך ולכתוב את קורותיו של טוביה החולב, אחרי שהיגר לאמריקה, ב־וודאי היה מעלה דמות ברוח הסב שמגלם יוסף ידין בסרט זה. אלא ששקרים שסיפר לי אבי לא נכתב על־ידי שלום עליכם, ולא על־ידי כל יוצר אחר בעל שעור־קומה, וזהו הפגם העיקרי בו.

הסרט, אוסף זיכרונות של ילד יהודי מפרבר קנדי מושלג, בתחילת המאה, שראה בסבו, מוכר־גרוטאות, את דמות הפאטריארך הנבון והכל־יכול, לעומת האב, שהיה ממציא מפוקפק שמעולם לא יישם את המצאתו.

כסרט על התבגרות, יש כאן נוסטאלגיה רבה, ומתק־תקה מאד, והרבה שיגרה: העגלון המדבר עם סוסו, הילד המתחכם בשאלותיו, היצאנית בעלת לב־הזהב, ה־שכנה המכשפה, וכן הלאה. זה שיטחי מאד ושמאלצי מאד.

אשר לאווירה ולצורת־המחשבה של הפרבר היהודי הקנדי, יש כאן קמצוצי רעיונות בוסריים. הסב קרא כל חייו רק ספר אחד, התנ"ך. תבונתו באה לו מאמונה עמו־קה בדת היהודית. אבל משום מה הוא מצטט את ישו הנוצרי, בכל פעם שהוא מפליט אמרי־שפר. השכן המדבר על סוציאליזם, על מארכס ועל לנין, מתווכח עם הסב, אבל קאדאר והתסריטאי טד אלן (המגלם את הסוצי־אליסט), נזהרים מהבאת ויכוח זה לפסים ממשיים, ומש־אירים את הדברים תלויים באוויר.

בסופו של דבר, זה צרור סצינות נוסטאלגיות המז־כירות את צ'כיה, מולדת הבמאי, יותר מאשר את קנדה. העיקר הוא דמותו הקולנועית של יוסי ידין, הסב, וג'פרי סינאס, הילד, המשחק את הנכד והמצליח להידמות ל־סוכריה על מקל, כמרבית ילדי־הקולנוע.

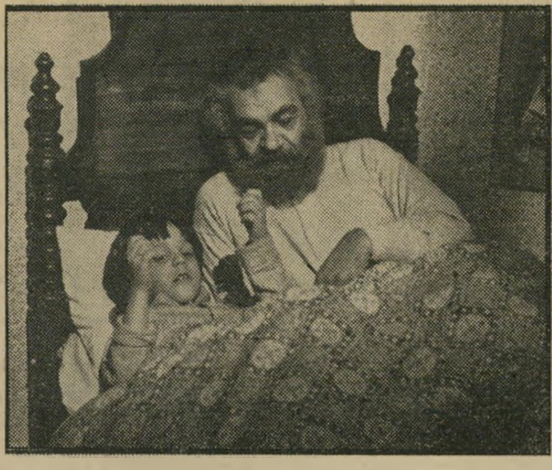

ידין וליאנס — רק תינוקות מוצצים?

רק לא ברצינות

נמר של נייר (אופיר, תל־אביב, אנגליה) — במבט ראשון, זהו סיפור על מעין ואלתר מיטי תוצרת אנגליה, שקרן פאתולוגי החי באגדותיו יותר מ־אשר במציאות. הוא מגיע לאי־שם בהודו־סין (הסרט צו־לם במלזיה), כדי ללמד את בנו של שגריר יפאן אנגלית. טרוריסטים הנלחמים להפלת השילטון הרקוב חוטפים את הבן הקטן ואת המורה, וזה צריך לפתע, כדי להציל את עורם לאותה גבורה שייחס לעצמו בסיפוריו לילד.

מאחר והתסריטאי כאן הוא ג'ק דייוויס, מומחה ל־מצחיקונים בריטיים (כמו צחוק בגן עדן או סידרת ה־רופאים במישפחה) כתוב הסרט ברוח מבודחת, עם הרבה תקריות מצחיקות, אפילו כשהעלילה דרמתית. ילד יפאני חייכן ומנומס גונב סצינות בקבלנות, ואילו דויד ניבן (כמורה לאנגלית) וטושירו מיפונה (שגריר יפאן), שולטים במצב בכל רגע. מעניין שדייוויס, בעזרת הבמאי קן אנא־קין, הטיל על שני השחקנים הללו תפקידים הלועגים בעצם לתדמיתם הקולנועית הקבועה: ניבן, שהיה גם בחיים וגם בקולנוע קצין בריטי מצטיין, מופיע כאן כמת־חזה כקצין, ואילו יפונה, התגלמות הסאמוראי הקולנועי, אינו מסיר את חליפתו אלא בסצינה אחת, כשהוא לובש קימונו, נוטל חרב עתיקה מן הקיר, עושה כמה תנועות מאיימות בה, ומחזיר אותה למקומה.

עד כאן, זו בהחלט מהתלה נחמדה, בתנאי שאין חוש־בים על כך שהיא נעזרת בדרמה פוליטית אמיתית: מיל־חמת־השיחרור של המיזרח הרחוק, ומעלה בעייה רצי־נית (האמצעים המותרים במילחמה זו). הסרט אינו מסוגל להתמודד עימה ונראה כסרט ליברלי מתחסד, המפחד להתחייב כמלוא הנימה. וזה חבל.

ניבן: מי גיבור יותר ממי?

סיפורי סוסים ואנשים

כשן חורקת (מוגרבי, תל־אביב, ארצות־הברית) — זהו סרט של רעיונות מסרטים קודמים של ה־במאי־תסריטאי, ריצ'ארד ברוקס, מהציד האחרון נותרה אהבת החיות, המדריכה את גיבור הסרט, כאן, לאהוב את סוסו, יותר מאשר את בני־מינו. מזרע הפורענות נש־לף הנער המתוסבך הרוצה תמיד להוכיח את עצמו על חשבון מבוגרים ממנו. הידידות הגברית מזכירה את המק־צוענים, ודמות האשה המשוחררת, שוות־הזכויות, נולדה בסרטו הקודם, הסוף המאושר.

אלא שכל המרכיבים הללו חופכים, בצורה זו או אחרת, לבדיחות קלות. האיש האוהב סוסים, גבר אמיץ במיטב מסורת המערב, דואג לקבור גוויית סוס שנפח נש־מתו מרוב מאמץ. אבל משאיר גוויות אנושיות לעוף ה־שמיים. הנער המתמרד, אחרי שזכה למנת מכות נאמנות, הופך לחלתתול מנומס ביותר, והחינוך של הסבתא עדיין שולט ברמה. הידידות הגברית המופלאה היא אוסף של ג'סטות, ואילו האשה המשוחררת משתתפת, בסופו של דבר, במירוץ, מתוך מניעים בלתי־משוחררים לחלוטין. מצילים במיקצת את המצב השחקנים. ג'ין הקמן ו־ג'יימס קובורן הופיעו כבר פעמים רבות כל־כך בתפקידי גיבורים מפוקחים, אמיצים ואמיתיים של המערב הפרוע, הקשורים בידידות החזקה מכל, עד שהם מצליחים לה־פיח רוח בדמויותיהם בסרט, ורק חבל שלא התרכזו עלי־הם קצת יותר. אפשר לצרף להם את קנדיס ברגן ואת בן ג'ונסון, בתפקיד אפיזודי. אבל עם כל הכבוד לשחק־נים, צריך עוד משהו כדי שהסרט יקבל מעט מעוף.

הקמן וקובורן — לאהוב אדם או סוס?

ד"ר גידעון רון (משמאל) טוען כי עבר על בשרו ניתוח „רוחני" בלי סכין ונרקוזה

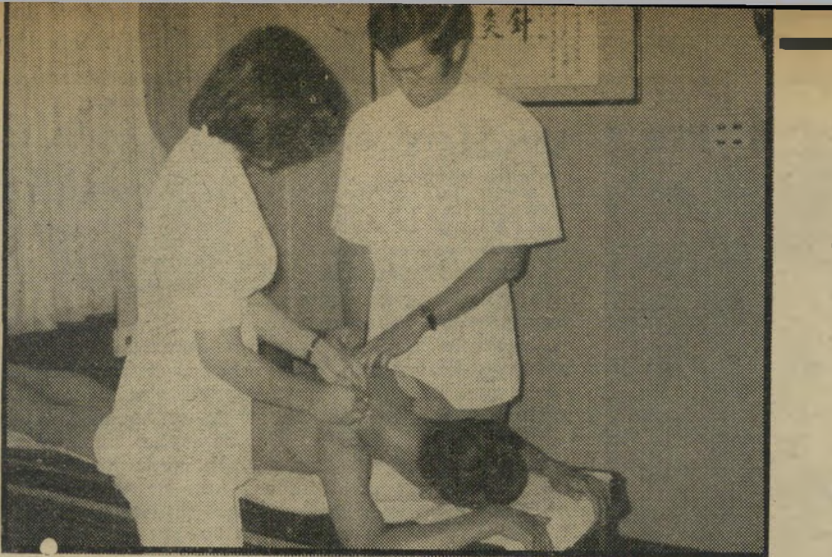

ניתוחים בלי סכינים

היה זה לפני כשנה. מעל מסכי ה־טלוויזיה בבריטניה הוקרן סרט רפו־אי־תעודי, שהיכה בהלם את כל הצופים בו. נראו בו שני אנשים צעירים, גבר ואשה, שביצעו מול המצלמה ניתוח מסובך בגופו של חולה. מגוף החולה המנותח ניתזו שטפי דם. המנתחים אף הוציאו מ־הגוף כמה רקמות. הם נראו כשהם מוצי־אים את קרביו של המנותח, מפרידים חלק מהם, מחזירים את הקרביים למקומם ו־מנקים את המקום בו בוצע הניתוח בעז־רת צמר־גפן בילבד.

הניתוח בוצע ללא שום כלים או אמצ־עים אחרים. שני המנתחים השתמשו רק באצבעות ידיהם בילבד. כמה דקות אחרי הניתוח, נראה איזור הניתוח בגופו של החולה כאילו לא ניפתח מעולם. ידיה של המנתחת שהוצגה בסרט לא היו מכוסות בכפפות בשעת ביצוע הניתוח. היא אפי־לו לא הסירה את הטבעות מעל אצבעו־תיה. היא ובן־זוגה אפילו לא היו לבושים בחלוקי־מנתחים סטריליים. שום סכין או איזמל־ניתוח לא נראה לידם בעת ש־ביצעו את מה שאמור היה להיות „ניתוח רוחני" — חתך בבשר החי בכוחות נפשיים בילבד, ללא הפעלת כל כוח פיזי.

בריטניה הוכתה בתדהמה בעקבות הקר־נת הסרט, שצולם בפיליפינים. במשך תקו־פה ארוכה לא חדלה העיתונות לעסוק ב־תופעה החדשה שהתיימרה להציג שיטה חדשה ברפואה.

קבוצת רופאים ספקנית החליטה כי ה־ניתוח שהוצג בסרט לא היה אלא אחיזת־עיניים. הרופאים נטלו עמם צוות טלוויזיה, יצאו לפיליפינים, עקבו שם מקרוב אחר ביצוע ניתוח נוסף בשיטת „הניתוח ה־רוחני". גם הפעם נראה בסרט כיצד זוג המנתחים חותכים בבשר החי מבלי לגעת בו כלל וכיצד הם מוציאים נתח בשר מ־הגוף. אולם בבדיקה שערכו הרופאים ה־בריטיים אחר־כך בבשר, שהוצא כביכול מגוף המנותח, הסתבר שהיה זה בשר חיה ולא בשר אדם. כתוצאה מכך הגיעו למסקנה, כי זוג המנתחים אינם אלא זוג נוכלים ומאחזי־עיניים.

הוראה מן הקולות

אחד **הכופרים** באפשרות של חדירה לבשרו של גוף חי באמצעות אנרגיה רוחנית בילבד ועריכת ניתוח בבשר החי באמצעות אנרגיה כזו, היה הד"ר גדעון רון, ישראלי בן 30, יליד רחובות, ש־בהשקפת־עולמו הוא דווקא מאמין גדול בקיום כוחות קוסמיים מהחלל החיצון ה־משפיעים על הנעשה על פני כדור־הארץ.

רון הוא רופא ניטרותופי במקצועו. ל־טענתו הפכה אותו מילחמת ששת־הימים לצמחוני. מילחמת יום־הכיפורים עשתה ממנו טיבעוני. מילדותו חלם גדעון רון להיות רופא. כאשר השתחרר משירותו הצבאי בצה"ל נסע ללונדון, שם התוודע אל הרפואה האלטרנטיבית — רפואה ה־כופרת בשיטות הריפוי הקונבנציונאליות המיושנות.

במשך שמונה שנים למד גדעון רון ב־פקולטה הלונדונית של הקולג' ההולנדי לרפואה מזרחנית, קיבל מילגה מטעם ה־פדרציה הבינלאומית של הרופאים ה־הטיבעוניים והתוודע אל רזי הרפואה של המיזרח. אבל כדי להשלים את לימודיו ולקבל את תואר הדוקטור שלו, החליט גדעון להתמחות בתורת רפואת־המחטים הסינית. לצורך זה עמד לנסוע לפורמוזה, כדי ללמוד ולהשתלם שם, לעבוד באופן מעשי ולעבור את הבחינות.

בדרכו לפורמוזה התעכב גדעון רון ב־פיליפינים, כשבידו מיכתב המלצה אל צמד הרופאים־הרוחניים, שהצליחו להס־עיר את בריטניה בניתוח־ללא־איזמל ש־להם. הוא הכיר בחורה, שלטענתה נותחה בידי הצמד ואף החלימה כליל ממחלה ממארת ממנה סבלה. היא נתנה בידו מיכ־תב המלצה חם אל השניים.

קודם שהגיע אליהם, ראה גדעון את שני הסרטים שהוקרנו אודותם בטלוויזיה הבריטית. הוא היה, לטענתו, ספקן גדול, באפשרויות הריפוי והניתוח שהשניים התיימרו להציג.

על מה שאירע לו בביקורו בפילי־פינים מספר הד"ר גדעון רון:

„המירפאה שלהם שוכנת בקומונה, בה הם גם מתגוררים והנושאת את השם: The black nazareue healing center.

הגעתי ל׳׳ם בשעה עשר בבוקר. ניכנסתי לחדר ההמתנה. האנשים שהיו שם עסקו בתפילה בחדר צנוע ואפלולי במיקצת. על הקיר היתה תלויה תמונה גדולה של ישו. במרכז החדר דלק נר. בתוך החדר כרעו כעשרים איש. אנשים נוספים היו גם ב־מירפסת. את הלן ודייויד היכרתי יום קודם לכן. גם הם היו שם.

„דייויד הוא פיליפיני, כבן 29, בן ל־מישפחת מנתחים. הלן מורגנטאו, היא ברי־טית שנולדה באנגליה להורים קפריסאיים. היא כבת 28 ובינה לבין דייויד קיימים יחסי קירבה.

„אני עצמי ביקשתי שיטפלו בי בכאבים חזקים מאוד מהם סבלתי בגבי. לצורך זה באתי למירפאה. עליתי על שולחן הניתו־חים ושכבתי עליו. הצבעתי על מקום ה־כאבים בחלק התחתון של הגב. בחדר היו דייויד, הלן וג'ורג', העוזר שלהם. ג'ורג' הביא צמר־גפן וקערת־מים. ידיו של דיי־ויד החלו מסדרות את צמר־הגפן משני צידי המקום עליו הצבעתי בגבי. אצבעו־תיו מישמשו את עמוד השדרה שלי והת־עכבו על החוליות הרביעית והחמישית שבתחתית עמוד השידרה.

„ראשי היה שעון על הידיים. הרגשתי היטב את מישוש ידיו של דייויד בגבי וחשבתי לעצמי: מעניין אם יפרוץ ממני קילוח דם. הפניתי את ראשי לעבר גבי ובזווית העין קלטתי משהו אדום. זה היה צמר־גפן ספוג בדמי. הרמתי את הראש וסובבתי אותו לאחור כדי שאיטיב להביט במתרחש. ראיתי את ידי דייויד חופרות עמוק בתוך גבי. אוי! כמה דם שנשפך על הגב והסדין, כשצמר־הגפן המונח שם סופג וסופג. הקערית הושטה ודייויד זרק לתוכה חתיכת־בשר. זה היה בשרי. לא האמנתי למראה עיני: עוד פיסת בשר נקרעה מגופי והושלכה אל תוך הקערה.

„העפתי מבט אחרון למה שהיה עד לפני רגע החלק התחתון של גבי ועתה נראה לי כאומצת בשר מדממת. הפניתי את ראשי חזרה קדימה. חשתי שדייויד מנקה את גבי בצמר־גפן נקי, סימן שהני־תוח הסתיים. העפתי מבט לאחור ופרט לאדמומית קלה שהיתה שם, כמו אחרי לחיצה, היה הכל נקי וחלק. שום צלקת. שום סימן לתפר. כמובן שלא חשתי גם שום כאב, למרות שלא עשו כל הרדמה.

„ידיו היו עדיין מוכתמות בדמי. קמתי ונגעתי בגבי. לא האמנתי. הכל היה שלם. מאז הרגשתי כאילו יש לי גב חדש."

גדעון רון מודע לאפשרות שלא הכל יאמינו מיד כי אומנם עבר „ניתוח רוחני" מעין זה. אבל יש לו הסברים כיצד דבר מעין זה ייתכן.

„תאי הגוף שלנו בנויים ממולקולות. כל מולקולה בנויה מאטומים וכל אטום מורכב מאלקטרון, פרוטון וניוטרון. בסך הכל גופנו איננו אלא מערכת של מיטעני חשמל חיובי ושלילי. ככל הנראה עובדים המנתחים הרוחניים במישור המיטען ה־חשמלי. הם מצליחים לחתוך בגוף בעזרת אנרגיה מיוחדת שרק הם יודעים איך ל־שלוט בה. הם חותכים כל כך דק עד ש־אינם פוגעים כלל במישור התאי וכך לא נוצרת שום צלקת."

כאשר מעלים בפני גדעון רון את ה־טענה, כי מישלחת הרופאים הבריטיים, שיצאה לבדוק את דרך הניתוח המיוחדת של הצמד הפיליפיני, הוכיחה כי הבשר שהוצא מגוף אדם מנותח לא היה אלא בשר חיה, יש לו לרון הסבר גם לכך. „בדרגת האבולוציה האדם עומד מעל החיה. אני מאמין לדבריה של הלן מורגנטאו, שהסבי־רה לי, כי לעיתים מתבצע הניתוח כש־האנרגיה בה הם משתמשים היא במצב גרוע הגורם לכך שבשר האדם יורד לדר־גת בשר חיה, כתוצאה מהויבראציות ת־נמוכות אותן יוצרת האנרגיה."

אשרי המאמין. מי שלא מאמין עדיין ל־סיפורו של הדוקטור רון, העומד לחזור לארץ ולהתיישב במושב הטבעונים אמי־רים שבגליל, יוכל לבוא אליו ולחזות במו עיניו בצילומים הצבעוניים שביצע ב־מהלך הניתוחים הרוחניים. או לנסוע ל־פיליפינים.

המנתחים שני המנתחים „הרוחניים", הפיליפיני דייויד הולינג, והלן מור־גנטאו האנגליה, כפי שצולמו על־ידי גדעון רון, כשמאחוריהם נראה עוזרם, ג'ורג'. לטענת גדעון רון ביצעו השניים בגופו ניתוח, הוציאו מגבו רקמות מבלי להשאיר כל סימן. התופעה, שהוצגה בטלוויזיה האנגלית, עוררה גל ויכוחים.

בלי נרקוזה מנותחת זו סבלה לדב־רי גדעון רון, מגידול סרטני ברגל. תמו־נה זו צולמה לדבריו בשעת הניתוח, בו צפתה המנותחת כיצד מוציאים מרגלה את התאים הסרטניים, ללא הרדמה, ללא כא־בים וגם ללא כל חתך בעורה או בבשרה.

במדינה

הכנסת

מעלים משכורות בכנסת

עובדי־הכנסת התקנאו במשכורות הח"כים, דרשו מיושב־ראש הכנסת תוספת

כשנוכחו עובדי־הכנסת כי נבחרי העם, שאותם הם משרתים במשך כל ימות ה־שנה, מצליחים בדרכים מדרכים שונות להעלות את משכורותיהם, נתקנאו בהם ודרשו אף הם תוספת־שכר.

אולם מדיניות־ההקפאה, שעליה החליטו הממשלה והכנסת, לא איפשרה ליושב־ראש הכנסת, ישראל ישעיהו, להסכים להעלות לעובדיו את משכורותיהם בדרך הרגילה של תוספת משכורת. הוא החליט להת־חכם, ולמצוא הסדר שלפיו יקבלו העוב־דים מאות לירות לחודש, מתחת לשולחן.

ארוחות העובדים במיזנון־הכנסת היו מסובסדות על־ידי שני מקורות: סכום בן

ח"כ אמוראי
„זה המינימום...״

120 אלף לירות אותו הורה ישעיהו להק־ציב לסיבסוד זה, וכן על־ידי מחירון גבוה מהרגיל במיזנון, לאורחים מבחוץ.

אולם בעיקבות תלונות רבות שהגיעו אל ישעיהו מאורחיו, על המחירים המוג־זמים במיזנון, החליט היו"ר לקבוע תפריט אחיד, ובו מחירים קבועים לכל עובד.

החלטה זו איפשרה לו להכריז כי עובדי־הבית, מקופחים וכי יש להעניק להם סכום נוסף עבור ארוחותיהם במיזנון.

המינימום של ישעיהו. הוא הטיל על ועדה, שבה היו חברים שני חברי־כנסת, ח"כ עדיאל („עדי״) אמוראי מהמערך וח"כ חיים קורפו מהליכוד, לקבוע כיצד יש להעלות לעובדים את משכורותיהם.

בשבוע שעבר הגישה הוועדה את מס־קנותיה, שהתקבלו מייד. כל אחד מהעוב־דים יקבל מתנה בסך 17 לירות ליום, ב־ימים שבהם מקיימת הכנסת דיונים, כלומר שלושה ימים בשבוע, וסך של 8.5 לירות ליום, בימים שבהם אין דיונים במליאה. סכומים אלה הם עבור הארוחות של העוב־דים במקום־העבודה שלהם.

חישוב פשוט מראה, כי התוספת למש־כורת בחודשים שבהם יש רק ארבעה שבועות, תגיע ל־306 לירות.

אמרה השבוע אחת מפקידות הכנסת: „זה המינימום שישעיהו יכול היה לתת לנו, אחרי שהעלה לעצמו ולשאר הח"כים את משכורותיהם.״

דרכי חיים

מוות על הגג

האב החליט לחקור בעצמו את נסיבות מות בנו

מכונית נהוגת בידי חייל צה"ל הביאה לבית־החולים קפלן צעיר ללא רוח־חיים. חוקרי־המישטרה זיהו את הניפטר כחיים נחמיאס בן 17, מיבנה־חולות. ליעקב נח־מיאס האב נמסר, שבנו נהרג ממכת־

(המשך בעמוד 46)

תשבץ העולם הזה 1995

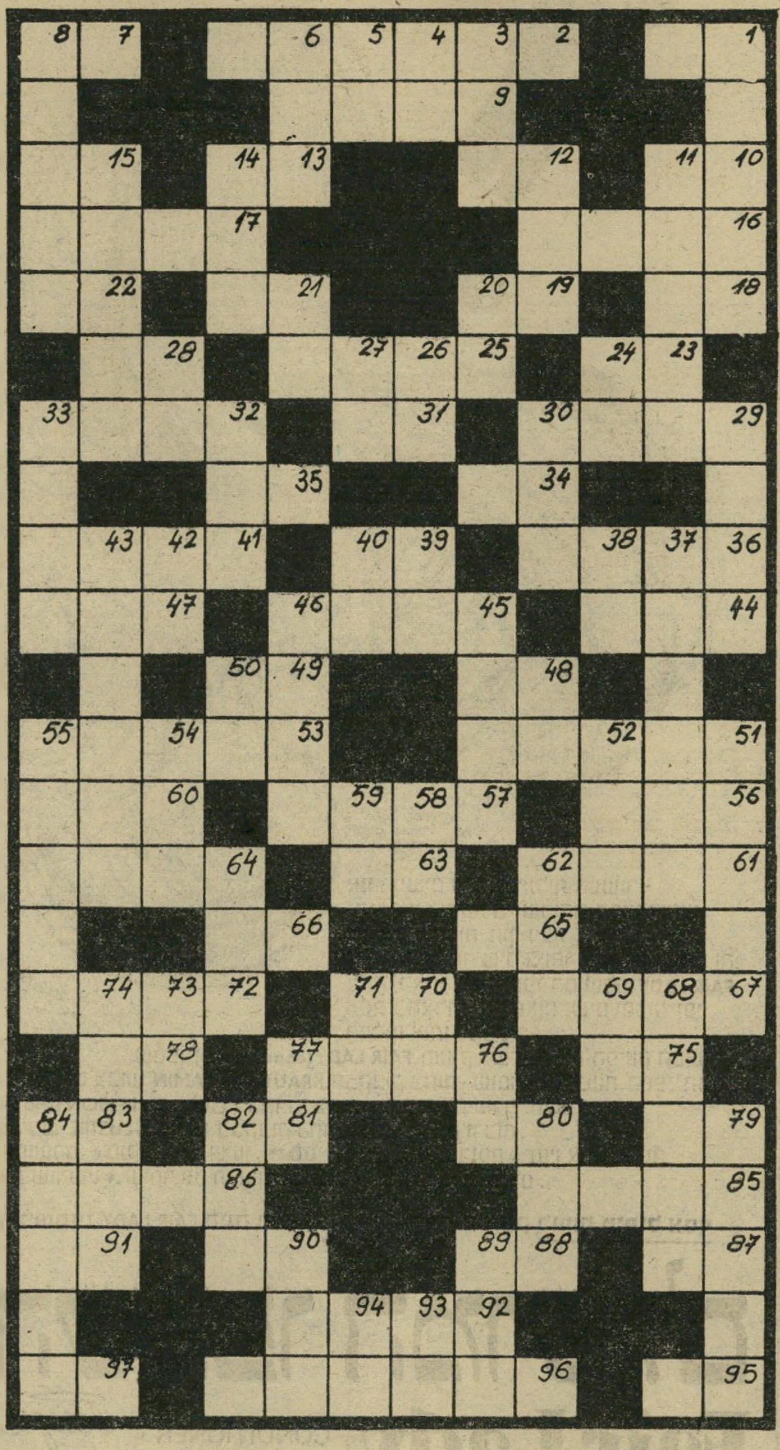

מאוזן:

1. מהפש; 2. הפסקה, הרף; 7. שם דורכים את היין; 9. פילדמרשאל גרמני במלחה"ע השנייה; 10. לא קשה; 12. בגד צבאי; 13. שאין נשמה באפו; 15. יבשה מוקפת מים; 16. ענף דק; 17. סוג ב'; 18. מילת־קריאה; 19. בדחן; 21. שופט; 22. מילת־שאלה; 23. מילת־הסכמה; 25. גוון של אדום; 28. מזל; 29. חפוז, זריז; 31. מאכל אבותינו ב־מידבר; 32. סופר אנגלי נודע (ש"מ); 34. בוסתן; 35. בהמת־משא טיבטית; 36. גמיעה; 39. רוח רעה; 41. על־יד; 44. מגן על העין; 45. הנה; 47. מעון; 48. מתרחש; 49. אומר; 51. דובר צה"ל (ש"מ); 53. היה ראש־ממשלת ישראל (ש"מ); 56. משמשת לשאיבת מים חיים; 57. מאחר ש־; 60. ידידו הטוב ביותר של האדם; 61. היא מגרה; 63. נזכר־לעיל (ר"ת); 64. מנהיג ציוני בפולין, מעוזריו של הרצל (ש"מ); 65. תנועת מים בים; 66. וזיר; 67. הגון וישר; 70. יום־טוב; 72. עמק בארץ; 75. מיקווה־מים ענקי; 76. פואזיה; 78. מילת־שאלה לזיהוי (הפוך). 79. גיבעה קטנה; 80. ריקבון; 81. מושת על כל אזרח במדינה; 83. קיים; 85. פלג; 86. מוחל על זכותו; 87. בית הציפור; 88. בסיס; 90. מרחם; 91. אות בא"ב העיברי; 92. מופרש, נפרד; 95. מילת־חיוב; 96. ארץ־ישימון; 97. נאיבי.

מאונך:

1. גנטיקה; 3. ירק־מאכל; 4. מילת־זירוז; 5. לא קר; 6. מענית; 8. השתאות; 11. עטיפה; 12. כלי המשמש לקציר; 14. התבואה לאחר שהופרדה מן הבר; 15. צי; 20. פקודה; 21. זרבובית; 24. נרו יאיר (ר"ת); 26. גבוה; 27. קידומת הולנדית; 28. גוף; 29. מחזאי אמריקאי, מחבר „מות הסוכן״ (ש"מ); 30. מפעיל המרגמה; 33. מין קורנס; 37. שמו הפרטי של שייקספיר; 38. לא־מלוטש; 39. שייך ל־; 40. מתווי־הנגינה; 42. מספיק!; 43. „... השמיים וכל צבאם״; 45. היפהפייה מטרויה; 46. פצע קשה; 48. חס־וחלילה (ר"ת); 50. 51. פיגיון ערבי; 52. ליש; 54. תשובה מקובלת ל„למה?״; 55. מדינה במזה"ת שבה מתחוללת עתה מילחמת־אזרחים; 58. מטבע יפאני; 59. נהר באפריקה; 62. צינה; 64. ציפור־שיר קטנה; 68. פרגוד; 69. עוד, נוסף; 70. שנשמה באפו; 71. מתגורר; 73. קריאת־יגון; 74. גבוהת וזקופה; 76. כלי־קיבול גדול; 77. גוף שלישי רבים; 79. מיכסה החדר; 80. מונארך; 82. בהמת־עבודה; 84. דיפרנ־ציאלים; 89. כלי־פריטה עתיק; 90 תו־צרת הפרח; 93. קיטור (הפוך); 94. קרס.

קשקשת 1995

הפעל את דימיונך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת,״ ת.ד. 136, תל־אביב. ההג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

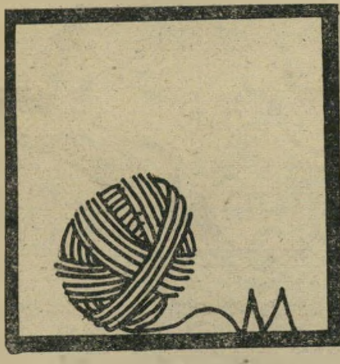

קשקשת 1993

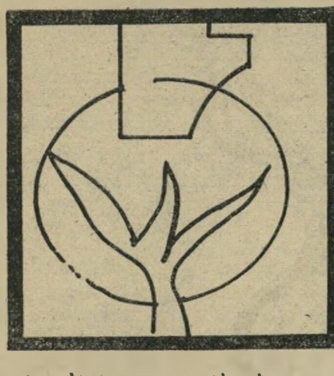

- **על שלושה דברים העולם עומד.**
אהרון רינגמן, רח' מיבצע־קדש 14, בני־ברק
- **דף מתוך תרשים הפיאצה של חדרה.**
איל פלד, רח' שמריהו לווין 58, ירושלים
- **שם היצירה: „אבסטרקט יש־ראלי״. צייר יצחק רבין, 1975.**
מיכל גיסין, רח' טוסקניני 3, תל־אביב
- **הצעה דחופה לדיון על קרן־הצבי.**
יאיר כהן, רח' גוש־עציון 5, גיבעתיים
- **מעולם לא היה מצבנו הגיאוגרפי טוב יותר!**
דדי תבלין, רח' גזר 6, תל־אביב

השבוע בדרייב־אין
בשעה 5.15
„לילה בקזבלנקה״
בשעות 7.15—9.30
צ'רלס ברונסון
„גבר ושמו ואלדז״

בסיטונות

- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל־אביב רח' נחלת בנימין 4.
[illegible]
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 2—4)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

צל"ג.

● לצלם **שרגא מרחב**, שביים את הסרט המכונה־תעודי אש במים, ש־הותר להקרנה באיחור, לקראת מסירת שדות־הנפט למצרים, והוקרן ביום הרביעי, ה־19 בנובמבר. מרחב לקח את אחד ה־מיבצעים המרתקים והפוטוגניים ביותר ב־תולדות המדינה — כיבוי השרפה בשדה־

צלם־במאי מרחב
נכשל

הנפט — והצליח במאמץ עילאי להפיק סרט מעעמם, חסר מידע לחלוטין, מלא פרטים באנאליים ושיח מטופש. היה זה, אולי, הסרט התעודי הגרוע ביותר שהוקרן אי־פעם בטלוויזיה הישראלית — שיא שלא קל להגיע אליו.

מאחרי המסך

שמעון טסלר חזר

מועדון עורכי הברוגז, אותם כתבים או שדרנים המנהלים ברוגז עם מחלקת ה־חדשות והטוענים, חלקם בצדק וחלקם בחוסר־צדק, כי אין מעריכים אותם די הצורך, עומד לאבד את אחד מחבריו החשובים.

שימעון טסלר, אחד מכתבי־הטלוויזיה הטובים ביותר, יצא לפני ארבעה חודשים לחופשת־ברוגז, לאחר ריב בינו לבין **חיים יבין**, בו נתן מנהל מחלקת־החדשות **דן שילון** גיבוי ליבין.

עתה חוזר סוף־סוף טסלר לעבודה. הוא מונה להיות כתב קבוע ביומן השבוע, והכתבה הראשונה, שאותה הוא עומד להכין, תהיה על כפרים תעשיתיים קטנים בצפון הארץ.

טסלר יעסוק רק ביומן השבוע, הנתון לאחריותו הבילעדית של **רם עברון**, וכך לא יהיה לו מגע עם יבין.

כימעט־פיתרון הושג עם הכתב **מנשה רז**. רז טען בפני שילון כי יבין אינו נותן לו די חופש־פעולה, וכי „כל הצעה ל־כתבה שאני מביא, יבין פוסל אותה.״

שילון ורז החליטו על תקופת־מיבחן, שבה יבדוק שילון אם אמנם יבין מתנכל לרז, או שרעיונותיו והצעותיו של רז באמת אינם טובים.

האבטלה הסמויה - סוף?

ניראה כי פרשת חוסר־התעסוקה של איש־הטלוויזיה והרדיו הוותיק **יעקוב בן־הרצל** עומדת בפני סיומה.

בן־הרצל, מראשוני הטלוויזיה, לא הופיע על המסך הקטן כבר למעלה משנתיים, ולדברי מנכ״ל רשות־השידור **יצחק ליבני**: „הוא מקבל משכורת חינם למעלה משנה וחצי!״

לעומת זאת טוען בן־הרצל כי משך התקופה הזו הוא הכין עבודת־מחקר ו־תוכנית־אב לגבי שידורי תוכניות־החגים של הטלוויזיה, פרוייקט אותו הוא סיים ל־דבריו בימים אלה.

כשנודע לבן־הרצל כי התסיסה סביב האבטלה שלו גדלה, הוא ניסה לבדוק את הדופק במחלקת־החדשות, אם יהיו מוכנים לקבל אותו לשם. אולם תשובתו של מנהל־המחלקה, **דן שילון**, היתה לא מוחלט.

בינתיים הואשם בן־הרצל כי בתקופת האבטלה שלו הוא קיבל משכורת נוספת, ממרכז־ההסברה, אולם בן־הרצל טען ה־שבוע כי הוא רק עשה מיספר עבודות

אנו מגישים לך את תגלית העשור - "השמפו המושלם". שפותח במעבדותינו במשך שנתיים. תוך ניצול הידע והחומרים החדישים ביותר בעולם בשטח זה. עתה. לאחר שהשמפו המושלם FAIR LADY נוסה בהצלחה ע"י מאות נשים ומכוני יופי הוצאנו אותו למכירה.

שמפו FAIR LADY (conditioner) מעניק לשיערך את הפינוק המושלם:
1. לשיער רגיל (גם צבוע) KRAUTER-VITAMIN בבקבוק כחול - שומר על תכונות היופי הטבעיות.
2. לשיער שמן GOLDEN LEMON בבקבוק צהוב - מסיר את עודפי השומן.
3. לשיער יבש LANOL-LUSTRE בבקבוק כתום - מוסיף ברק ורכות.

השמפו המושלם: * מנקה את השיער * מסייע לעיצוב התסרוקת * מזין את השיער * מחזק את שורשיו * שומר על תכונותיו הטבעיות והסירוק קל ונעים.

החפיפה בשמפו FAIR LADY הינה מושלמת ושיערך אינו זקוק לשום טיפול נוסף

השמפו המושלם

Fair Lady CONDITIONER SHAMPOO
Tenya - רק הטוב ביותר.

פרסום סי.בי

פסטיבל שירי ילדים מספר 6, במסגרת
תחביב 75 בבית הבימה
12 מופעים בחנוכה תשל"ו:
היכל התרבות בתל־אביב,
בנייני האומה בירושלים,
קולנוע ארמון בחיפה

מכונת כביסה
INDESIT

הודעה יחידה — נא לגזור!
למדו מהר ובהצלחה
קצרנות
עברית ו/או אנגלית
באולפן גרג (בר־קמא).
ת"א — גורדון 5, טל. 224532
חיפה — „במעלה״, טל. 664922
קורס חדש ב־7.12.1975

למרכז־ההסברה, ולא היה עובד של רשות זו.

נטיית מנכ"ל הרשות היא לגרום לחת־פטרותו או לפיטוריו של בן־הרצל ושל עובדת הרדיו הוותיקה **עוגניה שימחו־ני**, אשר אף היא מוקפאת כבר כשנתיים. לאחרונה החלה שמהזגי לעביד עבור ה־טלוויזיה הלימודית, אשר בינה לבין רשות־השידור אין שום קשר, בעוד היא ממ־שיכה לקבל משכורת גם מהרדיו.

המישטרה נגד סמי וסוסו

אחד הסודות השמורים ביותר בטלוויזיה היה שמו של השדרן הפופולארי, שנעצר על־ידי המישטרה, כשזו חקרה בגניבות הרבות שפקדו לאחרונה את האולפנים ומחסני־האביזרים של הטלוויזיה.

רק עתה, לאחר שהתברר כי המישטרה נכשלה לחלוטין בחיפושיה אחרי הגנבים, וכי אינה מתכוונת להעמיד לדין אף אחד מהעצורים, התברר כי השדרן היה **ג'ורג' איברהים**, אליל הנוער היהודי והערבי, מהתוכנית סמי וסוסו.

לאחר מסע־פירסומת־המעצרים שערכה המישטרה, בו נעצרו — מילבד איברהים — גם עובדים טכניים ומינהלתיים בטל־וויזיה, התברר כי למישטרה אין כל ראיות נגד העצורים, והיא נאלצה לשחרר אותם.

בינתיים ממשיכות הגניבות וההעלמו־יות מבניין הטלוויזיה, המביאות נזקים רבים והפרעה בעבודה.

מכות באולפנים

תיגרת־ידיים חמורה פרצה בשבוע ש־עבר באולפן החדשות של הטלוויזיה, בין במאי מבט **אורן שינדל** לבין איש הקול **יצחק ליכטנבאום**.

ליכטנבאום הכניס בטעות מוסיקה של תוכנית אחרת לתוך שידור מהדורת מבט, וכשהסתיים השידור התנפל עליו שינדל בצעקות: „אני אכה אותך!"

לא ברור אם שינדל באמת מימש את איומו, או שליכטנבאום נעלב מהצעקה. מה שברור הוא שהשניים החלו בתיגרה „ממש כמו בסירטי־הפעולה," כפי שהתבטא אחד הנוכחים, ורק בקושי אפשר היה ל־הפריד ביניהם.

מצעד הפזמונים
של אהרונה דיין

לאחר שנתיים, בהם לא הפיקה בטל־וויזיה, חוזרת המפיקה **אהרונה דיין**, ו־הפעם בתוכנית קבועה.

מאז הדרמה עוולה, שהוקרנה לפני שנ־תיים ושזכתה בביקורות טובות, הסתפקה דיין במשימות של תחקירים ותפקידי עוזרת־במאי. עתה ניתנה לה היזדמנות להפיק עם הבמאי **בארי לנגפורד** תוכנית בידור קבועה, אותה יגיש **אהוד מנור**.

הכוונה היא למין מיצעד־פיזמונים טל־וויזיוני, מהסוג של what's on, אשר ייקרא שירה בצוותא. השם הבלתי־מושך

מפיקה דיין
מפזמת

שדרן איברהים
לא־חשוד

נבחר משום שצילומי התוכנית ייערכו ב־מועדון צוותא בתל־אביב.

בעוד כשבועיים יצלמו את שתי התוכ־ניות הראשונות, בהן יופיעו ממיטב הזמ־רים והבדרנים הישראליים, אשר יגישו את השירים החדשים שלהם, העומדים בראש מיצעדי הפיזמונים של תחנות ה־רדיו.

התוכנית הראשונה תוקרן על המסך ב־תחילת חודש ינואר, והיא תשודר אחת לחודש.

ספורט במיליון לירות

מהפכה ממש עומדת להיות בטלוויזיה בעת השידורים מאולימפיאדת מונטריאול, בחודש יוני בשנה הבאה.

מנהל מחלקת הספורט של הטלוויזיה, **אלכס גילעדי**, הכין תוכנית, לפיה יו־עברו מהאולימפיאדה 64 שעות ספורט ב־משך שבועיים. יש לזכור כי כיום מסתכמים כל שידורי הטלוויזיה משך שבועיים ב־64 שעות.

בגלל הפרש השעות בין מונטריאול ל־ירושלים — שבע שעות — תשדר הטל־וויזיה הישראלית בשעות בלתי־מקובלות, כמו שעות הבוקר ואחרי חצות בלילה. גם השידורים הרגילים של הטלוויזיה ישנו את מועדיהם במשך שבועיים אלה, כדי לפנות מקום לשידורי מונטריאול.

הצעת־התקציב, שאותה הגיש גילעדי למנהל הטלוויזיה **ארנון צוקרמן**, היא בת מיליון לירות. סכום זה אינו כולל את התשלום עבור הזכות לצלם את האולימ־פיאדה, שעדיין לא נקבע על־ידי איגוד־השידור האירופי.

דניאל פאר יורחק

מגיש ועורך התוכנית לצרכנות בטל־וויזיה, כל־בו־טק, **דניאל** („דני") **פאר** עומד לעזוב את התוכנית ולהסתפק ב־השתתפות בהגשת מבט.

כנגד פאר הגיעו תלונות רבות על טעויות שנעשות על־ידי אורחי כל־בו־טק ועל־ידי המערכת עצמה, טעויות אשר פע־מים רבות גבלו בהוצאת דיבה ממש. תוכ־ניות רבות של כל־בו־טק נפתחו בהתנצ־לות על שגיאות שנעשו בתוכנית הקודמת.

עדיין לא ברור מי יחליף את פאר בכל־בו־טק, אולם נראה כי גם בנושא הגשת החדשות הוא אינו רווה נחת.

מיספר פעמים ביקש פאר לשבת על כיסאו של **חיים יבין**, כמגיש הראשי של מבט, ובקשתו נדחתה. רק באותם ימים בהם יבין אינו יכול להגיש את מבט, זוכה לפעמים פאר להיות המגיש הראשי. כשדרש פאר להיות המגיש הראשי ברו־טציה עם יבין, הוא נתקל בסירוב מוחלט.

המורה: דן כנר

המגיש **דן כנר** מונה, נוסף על עבודתו בטלוויזיה, כמדריך קורסי הכתבים של גלי צה"ל.

כנר, שהיה בזמנו קריין גלי צה"ל וה־עושה אף את המילואים שלו בתחנה ה־צבאית, לקח על עצמו להדריך בנושאי רדיו את החיילים המתקבלים לעבודה ב־יומן צה"ל, וללמד אותם את רזי הדיבור הנכון ברדיו.

1,000.- ל"י
מענק מיידי

חסכון 10000
● 10% מענק מיידי מהסכום המופקד.
● ערך החסכון והמענק נשמרים ע"י הצמדתם לאינדקס.
● הריבית, המענק והפרשי ההצמדה פטורים ממס.
● תוכל להפקיד בתכנית עד 10,000 ל"י.

הבנק הבינלאומי הראשון
40 סניפים לשירותך ברחבי הארץ

הזהרו מחיקויים!!
חזיות HUIT 8
הגיע משלוח של 4 צבעים נוספים
בלי תפר ✶ מקסים ✶ סקסי ✶ בצבעים מרהיבים
עם חזיות HUIT 8 את מרגישה „בלי"

להשיג: **תל־אביב:** סלון „מלכה", פסג' דיזנגוף; **ירושלים:** סלון „אביבית", בן־יהודה 17; „שיק פריז", בן־יהודה 1; **חיפה:** סלון „שלוה", הרצל 36; **באר־שבע:** סלון „קליין", קק"ל 117; **רמת־גן:** בוטיק „ארמון", הרוא"ה 3; **פתח־תקווה:** סלון „ציפי", חובבי ציון 36; **ראשון־לציון:** סלון „כדריה"; **רחובות:** סלון „גנית", הרצל 165; „המשביר לצרכן" ובסלונים המובחרים.

זהירות - דייב מתפשט

דייב בפעולה — בעצוב תסרוקת לתקוה מור.

אמן עיצוב השיער דייב מתפשט ועומד להשתלט על כל נושא היופי. הצלחתו של דייב בעיצוב שיער הניעה אותו לק־שור קשרים ולהעניק יותר ויותר בנושאי האופנה והיופי. דייב אימן צוות מעולה ורכש ספרים מקצועיים כדי שיפיעלו את המספרות בבן־יהודה ובכיכר מלכי יש־ראל, ועומד לפתוח בקרוב, שילוב ראשון ליופי, אופנה, מוסיקה, וקוסמטיקה. וה־פעם בכיכר המדינה בת״א.

במקום החדש תהיה מספרה לגברים ונ־שים, מכון קוסמטי לטיפולי פנים וגוף, מרכז מוסיקלי למכירת תקליטי יבוא, וכ־מובן — אופנת יבוא מפריז, בדגמים בל־עדיים של האחים פרנל ומישל טלן.

עיצוב תסרוקת הוא התחביב והמקצוע של דייב. דוגמניות צמרת, שהופעתן חשובה להן ביותר — מוסרות את ראשון לידיו האמונות של דייב.

ממשלת ישראל
המשרד לקליטת העליה

ההסתדרות הציונית העולמית

הסוכנות היהודית לא״י
מחלקת העליה והקליטה

אל הישראלים השוהים בחו״ל

ממשלת ישראל והסוכנות היהודית החליטו לאחרונה על מתן הקלות לקליטת תושבים חוזרים.

על הענקת התנאים יוחלט באורח אינדיווידואלי בהתאם למצב ולצרכים של כל פונה.

ישראלים תושבי חוץ לארץ, המבקשים לשוב לישראל, יפנו אל משרד מחלקת העליה והקליטה של הסוכנות היהודית / ההסתדרות הציונית העולמית הקרוב למקום מגוריהם, ויקבלו מידע על סיוע אפשרי.

הכתובת בארץ: **ועדה לתושבים חוזרים**
ת.ד. 7384
ירושלים

במדינה

(המשך מעמוד 43)
חשמל, כאשר עמד על גג בית במושב בניה, כדי לתפוס יונים.

אחרי שקבר את בנו, החל יעקב נחמיאס לחקור בעצמו את הפרשה, כדי למצוא תשובות לתעלומת מותו של בנו.

מתח גבוה. יעקב נחמיאס הצליח לי־שחזר את ימיו האחרונים של בנו, את הרגעים שקדמו למותו וגם מה שהתרחש אחרי מותו של הצעיר.

כפי שרשם האב־החוקר, יצא בנו חיים בתחילת חודש אוגוסט שנה זו, לפי הזמנתו של ויקטור ממן, לעבוד במושב בניה אצל גיסו של הראשון, יעקב קבלה.

הצעיר, לפי טענות האב, סיים את עבו־דתו בבניית הבית החדש ב־13 באוגוסט, ורצה לנסוע הביתה. אך קודם־לכן נשלח לפרק את האנטנה מעל גג הווילה הישנה של קבלה. מהעדויות שאסף האב החוקר

הרוג נחמיאס
לתפוס יונים

התברר לו, שבנו נפגע ממכת־חשמל כא־שר החזיק באנטנת־הטלויזיה, וקצה של זו בא במגע עם כבל של מתח גבוה.

הצעיר נפל על הגג, ושכב שם זמן רב עד שבאו לטפל בו. האב טוען ששמע מפיו של נהג־המכונית, שהעבירה את חיים נחמיאס לבית־החולים, כי ראה את ויקטור ממן על גג הבית, מחזיק את גופתו של הנפגע, ואז עצר את ריכבו והציע עזרה.

האב אינו מקבל כלל את הגירסה שבנו נהרג ממכת־חשמל ברגע שעלה על גג בית כדי לתפוס יונים, וטוען שבידו עדות של נער מקומי שראה את המתרחש.

יעקב נחמיאס החל מחפש את הסנדלים שעימם יצא בנו לעבודה, ואשר נעלמו. במקום הסנדלים נעל חיים, כשהובא לבית החולים נעליים לא־שלו. הוא מספר שאת הסנדלים של בנו מצאה המישטרה קבורים באדמה, ליד בית במושב.

אין ספק. נחמיאס האב מאשים את המישטרה על שלא התאמצה לחקור את נסיבות מותו של בנו. הוא גילה לקצין־המישטרה ינובסקי, שטיפל בעניין, כי החליט לבקש מעורך־דין לעזור לו בפיע־נוח התעלומה. הקצין השיב לנחמיאס, כפי שהוא טוען, במילים: „חבל לך להעסיק עורך־דין, כי לא עורך־דין ולא אתה תדעו מהן הנסיבות שגרמו למותו של בנך.״

הטענה החמורה ביותר שמעלה יעקב נחמיאס היא, שהשופט בבית־מישפט ה־שלום ברחובות הוציא צו לניתוח הגופה, אך הדבר לא נעשה. האב מספר שקצין־המישטרה לא העביר את גופת הבן למכון הפאתולוגי בטענה שההורים התנגדו. „לא התנגדתי לניתוח,״ טוען האב.

האב ממשיך לחקור בפרשת מותו של בנו, ומבקש מכל מי שמוכן לעזור לו, להתקשר אליו. לדעתו, חוקרי־המישטרה לא טיפלו ביסודיות בתיק.

דובר מישטרת מרחב המרכז, סגן־ניצב מנשה גולן, הבהיר: „אין ספק שסיבת מותו של חיים נחמיאס, היא מכת־חשמל שספג על גג ביתו של יעקב קבלה. תיק־החקירה עדיין לא נסגר. אנו ממשיכים לחקור איך הגיע המנוח לגג הבית.״ לגבי הצו לניתוח במכון הפאתולוגי שהוציא שופט בית־המישפט, הסביר הקצין, ש־הוא בוטל על־ידי בית־המשפט, מאחר שהרבנים התנגדו להוצאת הגופה מקיברה.

מיכתבים לציפי

חצי נערה, חצי אשה

יש לבטים במיכתבה של (1/95). למרות שכבר מלאו לה 21 אביבים, עדיין לא ברור לה אם היא עדיין נערה או כבר אשה. אם להחליט לפי מיספר המש־ברים שעברה בחייה, האהבות הנכזבות וכו', היא שייכת בשקט למועדון הנשים.

„לא חסרות לי הצעות, הזמנות וכו'," היא מסבירה. „הבעייה היא שהסטנדרט שלי הוא די גבוה." ואם אתם רוצים לדעת מהו היום הסטנדרט של צעירה יש־ראלית ממוצעת, הסכיתו ושמעו. זה בהח־לט לא מה שאתם חושבים. „לא כסף ולא צורה חיצונית, לא משנים לי. אני פשוט מחפשת אדם, רגיש ומבין. מישהו שאיכפת לו. אחד שיודע לא רק לקחת, אלא גם לתת ושיודע שבקשר בין גבר לאשה יש עוד דברים מילבד הקשר הפיזי."

, המוצר הזה, אם לשפוט לפי סיגנון המיכתבים שאני מקבלת, נעשה קצת נדיר בזמן האחרון. גם היא גילתה זאת. „חשב־תי שיש הרבה כאלה. אבל בזמן האח־רון נראה לי שטעיתי. אני רוצה מישהו שאוכל להישען עליו, אדם חזק. מספיק חזק כדי שיוכל להיות עדין."

צודקת מאה אחוז. גם אני לא הייתי מוותרת על אחד כזה, אם הייתי מוצאת.

* * *

רק לא בשבת

המדור הזה הפך לפופולארי ביותר בחו־גי גוש אמונים וצעירי המפד"ל, אם לש־פוט לפי מיכתבו של (2/95). הוא קרא באחד המדורים האחרונים את מיכתבו של אחד שהוכתר בכותרת „כיפה סרוגה" וגם בו התעורר היצר. מניסיוני אינני יכולה אומנם להעיד שבנות דתיות מתנפלות על שומרי־מסורת המופיעים במדור זה, אבל כדי שלא יאשימו אותי רחמנא־ליצלן באפליה דתית, הנני מוכנה ומזומנה למלא גם עבורו מיצוות מזווגת זיווגים.

הוא בן 27, עם 168 ס"מ גובה ונכות ברגל. הוא בחור דתי, כזה שלא למד ב־ישיבה, אבל בשבת לא נוסע, למרות שיש לו מכונית פרטית משלו. מה שהוא מחפש זאת „בחורה נחמדה ולא נכה וגם שלא תהיה חרדית ושאפשר יהיה לדבר איתה לא רק בענייני תורה."

* * *

הצבר המכוער

„טענה נדושה של הצעירה הישראלית הינה שהצבר הישראלי הוא חסר עדינות ונימוס, גס, מחוספס, בלתי מתחשב ולעו־לם ישכח לפתוח את דלת המכונית ב־פניה..." נאומו של (4/95).

„חושבני שזו טענה צבועה, כיוון ש־הצעירה הישראלית כנראה אוהבת, מעריי־כה ומזמינה התנהגות כזאת. אני בן 29, צבר רווק וכנראה איני בעל תכונות ,שליי־ליות' כנ"ל. עד כה הן תורגמו על־ידי המין השני כחולשה ולא הוערכו נכון. אני עדיין תוהה אם קיימות צעירות נאות ורגישות, המעוניינות ומאמינות באהבה אמיתית, בחיים הרמוניים שקטים, מעניי־נים וגדושי ערכים."

שמע לי, יש כאלה. הבעייה היא רק איך להגיע אליהן.

* * *

נשמע בבית־קפה בדיזנגוף: „בעלי הוא כמו פסוקו־של־יום. תמיד הוא בא עם חדשות."

* * *

חיילת מייחלת

נחה עליה המוזה על (5/95) והיא הת־חילה לכתוב אלי שירה. רק שהחרוזים נגמרו לה באמצע. אבל למשוררות מו־תר הכל.

חוג מכרי זקוק לתיגבורת / לכן פניתי אלייך הגברת. / הנני בת עשרים / וגבוהה כבני הנפילים (173 ס"מ) / אני עדיין חיילת / ולבן־זוג נחמד מייחלת / והיות שאני עליזה ונאה מאוד / ואוהבת חיים יפים ולרקוד / אבקש שתהיה: גבוה מאוד...

ואחד שאוהב לצחוק...

נאה ומעניין...

אחד שישאר לאורך זמן, ולא להרפת־קאה חולפת.

ו...

* * *

טיפוס ים־תיכוני

(6/95) מגדיר את עצמו כ„ראציונליסט מובהק". ומי שלא מאמינה יכולה לשאול את בת־לווייתו הנוכחית, שלא הבנתי אם היא מקטרת (מלשון קיטור) או מיקטרת. הוא מצוי עכשיו בשלהי שנתו ה־28, גיל נאה לכל הדיעות למי שהוא איקס סרן בצבא־הקבע ועם עבר של שתי שנות לי־מוד באוניברסיטה שהופרעו קשות על־ידי המילחמה. יש לו המון לספר על עצמו: „נוטה להעיז ולהפליג לפעמים בים הרומנטיקה הגועש ועל כך תעדנה מיס־פר הצלקות שבליבי. למרות הכל ואף על פי כן מוכן להעיז ולהפליג איתך, ביוד־עין ולתמיד. 183 ס"מ. טיפוס ים־תיכוני נמרץ. אוהב שחייה בים־פתוח ושייט בים־סוער וטיולים במרחבי הארץ."

הוא מוכן להתמסר לך בקלות אם את גבוהה, יפה, חריפה (אינטליגנציה + תבו־נה) ורצינית. הסדר לא מחייב. מסיבות טכניות הוא נותן עדיפות לבנות חיפה והסביבה. תל־אביביות תיענינה רק במיק־רים יוצאי־דופן. וכל המקדימה זוכה.

* * *

טוב לו במושב

הצעת היכרות טלגרפית מאזור כרכור: „צעיר, 175/22, שמנמן, צבר, נחמד. מעוניין להרחיב את חוג מכרותיו בצורה דחופה. כל בת מושב, קיבוץ או עיר, הסבורה שהיא עליזה, נשית ובעלת דיי־עה עצמאית ושגילה אינו עולה על 22, מוזמנת לנסות."

אם באמת כל בנות המושבים והקיי־בוצים והערים הרואות את עצמן כאלה ירצו לנסות אותו, יש לי רושם שהמו־שבניק הזה יתעייף קצת בזמן הקרוב.

אה, כן, שכחתי. מיספרו הוא (7/95).

* * *

18 מלאו לנער

משהו בשביל הנוער. „שמונה עשר שנים מאחורי כעת והכל נראה לי אפור ללא בת־זוג," כותב לי בנימת אומללות נוראה (8/95), האוהב טבע, כלבים, מוסיי־קה ובטח גם חמאה. „יש לי הכל," הוא מגלה, „אבל שיהיה מלא באמת, צריך שתהיה בת בגיל 18—16 שתסכים להיי־כרות אמיתית ושאינה מחפשת סופר־סטאי־רים ומסתפקת גם באחרים, כמוני, בעלי חוש הומור ורציניים כאחד."

אזהרה: הבחור מאיזור חיפה.

* * *

העיקר הבריאות

„הייתי חייל בצבא הקבע בחיל־האוויר. היום אני נכה ברגל ימין. יש לי שיתוק כתוצאה מניתוח שעברתי בבית־החולים. אני לא מוגבל, היות ואני הולך עם מכ־שיר שעוזר לי בהליכה. אבל לא ניכנס לעומקה של הבעייה. כמו שאומרים ה־חבר'ה: העיקר הבריאות.

„אם תשאלי מה יש לי להציע, אז אין לי. אני עומד להיכנס ללמוד בבית־ברל בצופית, עם עוד כמה ידידים טובים, או־תם היכרתי בבית־קיי, בנהריה."

הוא (9/95) אינו יודע מה הוא מבקש בדיוק. אבל הוא סומך עלי: „את בטח תמצאי כבר משהו." אפילו הבטיח לש־לוח הזמנה לחתונה. אז איך אני יכולה לאכזב?!

* * *

מיכתבים לפירסום במדור זה יש להפנות לכתובת: **מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל־אביב.** מיכתבים למכותבים במדור יש לש־לוח לפי הכתובת הנ"ל במעטפה כפולה. במעטפה הפנימית יש לרשום רק את מיס־פרו הסידורי של הנמען, כפי שהתפרסם בעיתון.

מיכתב פרס

בלי ציפורים בראש

קצת ארוך, אבל מרתק, לדעתי — וידויה של (3/95). פורטרט של צעירה יש־ראלית, סתיו 1975.

„בת 26 ועדיין לא נשואה. ממש אסון. כך זה נראה לפחות במישפחה שלוחצת ובמכרים שמטריד אותם איך זה בחורה כמוני עדיין לא נשואה. אך מה עושים שלא מוצאים את האובייקט המתאים?! ההערות כמובן אינן נעימות לאוזן, בייחוד שאני באמת זקוקה לידיד בחיים. הבעייה היא שבאיזה שהוא מקום נגמרה לי הדרך. קצת באשמתי נגמרו המחזרים והמעריצים. התעסקתי תקופה ארוכה בבעיותי שלי ולא נתפניתי לאהבות.

„נוהגים לומר שמגיל 25 מקבלים כבר את המצוי משום שהרצוי כבר נשוי. אינני יודעת מה תהיה התכלית, אך אני עדיין לא נכנעת.

„אספר על עצמי. מטבעי, אני בררנית מאוד. ביכלל. לא דווקא בבנים. אני פשוט אוהבת מהמובחר. צרה צרורה לעיתים ואולי מיגרעת, אך כזאת אני. צרה נוספת: אינני אוהבת לפלרטט סתם כך. כשזה לא נראה לי — אז פשוט חותכים וחסל. אני אוהבת את המתלבטים שבחבורה. כמובן שזה צריך להתבטא גם בפיק־חות ובהומור ומלווה גם בהופעה נאה ומושכת.

„עד לסיום השירות הצבאי הייתי מוקפת חברים וחברות ובעיית ה„למצוא חבר" פשוט לא היתה. כשהשתחררתי נגמר גם הרומן עם החבר שהיה לי במשך הצבא. החלטתי אז לברוח מהגעגועים והחלומות והתחלתי ללמוד בחריצות מרובה. ביום עבדתי ובערבים למדתי. בתקופת הלימודים הכרתי בחור צעיר ממני והחברות איתו נמשכה חמש שנים עם הפסקות לאחר כל מיני מריבות קטנות. במבט לאחור חבל על אותן שנים. הן נראות מבוזבזות.

„באותן שנים היו קיימים לגבי רק הלימודים והוא. נותקתי מהעולם הסובב אותי. אני עדיין ממשיכה לעבוד וללמוד ולעיתים פשוט נשכח ממני שיש עוד דברים לעשות בחיים.

„אחרי כל ההשתפכות הארוכה הזו, אז על באמת. אני זקוקה לתומך. לבחור מתחשב ומבין. רחב אופקים ומעניין. רצוי מאוד שיהיה גם נאה ומושך. רק לא „ילד טוב ירושלים", וכנגד גם לא בוהמי. מיושב בדעתו, כזה בלי ציפורים בראש. שיהיה גזעי, אוהב ספורט, טבע וטיולים. ובעיקר שיהיה רציני. הדרישות נראות אולי מוגזמות, אך אם יחסר אחד מהנתונים, אולי אפשר יהיה לסלוח. רצוי שיהיה עד גיל 32 ומעל ל־174 ס"מ גובה. ייתכן שטיפוס כזה אינו זקוק להיעזר במדור כזה, אך שינסה. כדאי לציין שאינני מחפשת את הרכושני, שהמכונית או הדירה הם חלק מהאני שלו, אלא חבר שיוכל להעניק לי אהבה ותשומת־לב והחשוב מכל — שאני אוכל לאהוב אותו."

היא ביקשה שאתן למיכתבה זכות קדימה מפני „שהחורף מתקרב וקצת קריר, לא נעים." ואין סיבה יותר טובה לשכנע אותי.

* * *

מיכתב פרס השבוע — ובכל שבוע — זוכה בשי: חבילת מוצרי איפור ויופי של חברת הדס בשווי של 200 ל"י. הפרסים יישלחו לזוכים בדואר.

עצות בחינם

השמות לואיס וייס או ג'ון מק קארתר אולי אינם אומרים לכם הרבה. אבל למיל־יוני עקרות־בית אמריקאיות הם מוכרים משבועוני וירחוני הנשים הפופולאריים, שם הם נותנים עצות בעניינים שבינו לבי־נה. לאחרונה חברו השניים וחיברו יחד ספר הנושא את השם **איך להצליח בצורה מזעזעת עם נשים.** כדי לחסוך לכם את הטירחה שבקריאת כל הספר, דליתי מתוכו עבורכם כמה עצות שאולי תהיינה שי־מושיות גם בשבילכם.

נשיקות. למרות שהקולנוע והספרות הישתנו, יש משהו שקלארק גייבל עשה שעדיין עובד. זה נקרא להתנשק. בעולם שבו האורגאזם נראה כדבר היחיד שכדאי לדבר עליו, כדאי לזכור שנשיקה היא עדיין דבר שכדאי לעשותו. אתה יכול לנשק אשה בגלל אלף ואחת סיבות, אבל כמעט תמיד, ללא יוצא־מהכלל, נשיקה גו־רמת לאשה להרגיש עצמה רצוייה, מוגנת ואולי קצת שבירה. הזמן הטוב ביותר לנשק אשה הוא הזמן שבו היא פחות מצפה לכך. הנשיקה אינה חייבת להיות טעונה בטכניקה או במשמעות מינית. ה־נשיקה הטובה ביותר היא זו הניתנת מ־תוך אהבה, ואהבה זה מין רגש שאתה יכול לחוש כימעט כלפי כל אחד בזמן מסויים. רק אל תתחיל עכשיו לנשק את כל העולם. זה משעמם.

שמות־חיבה. אל תתן לה שם־חיבה בעסק או במקום העבודה. „בובה", „מו־תק" ו„חמודה" יצאו מהאופנה יחד עם סירטי הגאנגסטרים בשנות השלושים. אם אתה נמצא לבד עם אשה ואתה אוהב אותה — לא חשוב איך תקרא לה... כל זמן שזה גורם לה עונג. אבל בעסק אל תתייחס אליה כמו אל חתיכת סחורה.

גברים. נשים עדיין אוהבות גברים שהם שריריים דיים כדי להזיז ספה, אמי־צים מספיק כדי לתקוף עכביש ומב־ריקים די הצורך כדי לקרוא את הוראות השימוש של הרהיטים להרכבה עצמית. מה שמרגיז נשים הוא הגבר — שביגלל היותו גבר:

- אינו יכול לשאול את כיוון הנסיעה בתחנת־הדלק, למרות שהוא תועה בדרך כבר שעתיים.
- מרים את מיכסה המנוע של המכו־נית כאילו הוא יודע איך לחפש את הקילקול.
- שוחה רחוק מדי בים.
- שותה יותר מדי.
- נוהג מהר מדי.
- לוקח הימור אחד יותר מדי.

אם העצות האלה עזרו למישהו ואתם רוצים עוד — רק תגידו.

adas
תכשירי יופי ואיפור
הדס

רחל מרחלת על כל העולם

אחרון הפוריטנים הולך לרבנות

החגיגה הכי שמחה שהיתה השבוע ב־בוהמה התל־אביבית היתה ברית־המילה, שעשו לבן של **מיכה שרפשטיין**, ש־הוא אחד הדמויות הכי־ידועות בין גור־דון לפרישמן.

מיכה והחברה שלו, בעלת הבוטיק **נילי שרמי**, חיים יחד כבר שלוש שנים, וכל כך היה להם טוב שהם החליטו שהם רוצים לעשות ביחד ילד, אבל בהחלט לא להתחתן, כפי שמקובל בימינו.

אחרי הכל, נילי כבר גרושה פעמיים, וגם מיכה הספיק להתגרש מאשתו העי־תונאית. אז הם בהחלט יכולים להביא צאצא לעולם, גם בלי לקבל את האי־שור של הרבנות, לא?

ובכן התשובה היא „לא" רבתי.

לא עזר למיכה, שרשימת פסולי־החי־תון של הרבנות הרגיזה אותו, ושהוא עקרונית בעד נישואין אזרחיים או בעד לא נישואין בכלל, כי ברגע האחרון ממש הסתבר לו שאם הוא לא מתחתן עם ה־אמא של הילד שלו כחוק, אז לרך הילוד יקראו על שם בעלה לשעבר. ולדבר כזה מיכה בהחלט לא היה מוכן להסכים, עד כדי כך לא היה מוכן שאפילו החליט שאם הוא צריך להתחתן כדת משה ויש־ראל, ולוותר על אחד העקרונות המקוד־שים לו ביותר, הוא יעשה זאת — ובילי־

מיכה שרפשטיין
תום ותמימות

בד שלילד שלו יקראו „שרפשטיין". שלא לדבר על הלחצים שהפעילה המישפחה הפולנית שלו, והמישפחה התימנית שלה.

אז לפני שהספיקו לרשום את הילד בבית־החולים, לקח אותו מיכה דבר רא־שון הביתה, מה שבטוח בטוח. אחרי שמו־נה ימים הוא הזמין את כל החברים הכי־טובים שלו, וביניהם **אורי זוהר**, **צבי־קה שיסל**, **בועז דוידסון** ו**שמוליק קראוס**, שמיכה עובד איתם בתור מנהל הפקה וייצור, ואת כל החבר'ה הדיזנגו־פים שיודעים לעשות שמח, כולל החתי־כות הכי חתיכות כמו **נורית גפן**, שלא באה עם **יונתן**, אבל לעומת זאת באה עם ילדיה **שירה** ו**אביב**, או **מינה זהברשטיין**, שעדיין אין לה ילדים וש־באה עם בחור בשם **רמי**, וג'וזי, שהבי־אה את **בן** המתוק שלה. וביחד עשו שם ברית כזאת שהתחילה ב־12 בצהריים ונג־מרה בחמש בבוקר.

השבוע הולך מיכה ביחד עם נילי ועם מניין חברים לרבנות, והם יירשמו שם כזוג נשוי לפי כללי ההלכה והמסורת, כי הם לא רוצים שיעשו להם ולבן שלהם בעיות בארץ הפוריטנית שלנו. לילד הם קראו בשם **תום**, מלשון תמימות. וזה לכל הדעות שם מקסים וגם מאד מתאים לתמימות של ההורים שלו.

בשל תפוח

קחו, למשל, בחורה כישרונית ויפה, כמו **אלונה טוראל**. גם מלחינה, גם מעב־דת וגם הופיעה עם להקת הפלטינה. אז איך אתם מצפים מבחורה כזאת, הנמצאת רוב היום באולפני־הקלטה, שלא תתאהב במפיק שקוראים לו **מיכאל תפוח**, וש־הוא גם שותף באולפן טריטון? היא התא־הבה בו, והוא התאהב בה, וככה הם חיים כבר שנתיים בחברותא, כמו תפוח על העץ.

רק מה? ציפור קטנה לחשה לי, שה־שבוע הם נפרדו סופית, ואלונה שוב מח־פשת לה דירה. צילצלתי למיכאל תפוח לבדוק את העניין, ומי עונה לי אם לא אלונה בכבודה ובעצמה? שאלתי אותה מה האמת בידיעה המרעישה על פירודה מהחבר, והיא השיבה לי בצורה סימפ־טית: „אין תגובה!" ממש כמו בפוליטי־קה. וחוץ מזה היא דאגה לציין שלדעתה היא בכלל לא כל־כך מפורסמת שמגיע לה שירחלו עליה במדור שלי, אבל מצד שני זה גם בכלל לא מחניף לה. כי מה שמעניין אותה בחיים זה רק דבר אחר: אם היא מתקדמת, אם היא מתפתחת מבחי־נה מוסיקלית, ואם היא עושה דברים חד־שים במוסיקה.

אני יכולה להרגיע אותך, גברת טוראל, זה גם מה שמעניין אותי. מעכשיו אני מוכנה לשמוע על אלונה רק דברים מו־סיקליים, ורצוי שיהיו גם טובים.

אלונה טוראל
תפוח ועץ

החיים המתוקים של הנשיא העולמי

אל תשאלו איזו בהלה היתה בארץ כשנודע שהשחקן האמריקאי **קרי גראנט**, עומד להגיע ארצה לנשף מיוחד שמאר־גנת חברת לון־פברג'ה. כל המוזמנות ה־נכבדות דאגו להזמין להן שמלות מיוח־דות ותור אצל הספרית ומסג' וסאונה, רק שיהיו יפות כשהוא יסתכל עליהן. אבל לאכזבתן הרבה, כמו בכל המיקרים האלה, היתה פה אי־הבנה והשחקן הפופו־לרי לא הגיע. לעומת זה הביא איתו ארצה מנכ"ל לון ישראל **שי קופילוביץ** את הנשיא העולמי של החברה, מיסטר **נורמן ווטרמן**, שהוא אולי אדם נחמד, אבל בהחלט לא קרי גראנט.

אבל לא בכל יום מגיע ארצה נשיא עולמי של חברת ענק כמו פברג'ה ובי־קור כזה אסור לפספס. החליטו לערוך לו קבלת־פנים כזו שהוא יצא עם הרגשה שישראל היא לא פחות ולא יותר מאשר ארץ תענוגות במלוא מובן המילה.

מה עושים כדי לתת לאדם מדושן עו־נג כמו נשיאנו, גוד־טיים כמו שהוא עוד לא הרגיש בכל הקריירה הנשיאותית שלו? או. סמנכ"ל החברה **רענן חמד**, שהוא גם בחור חמוד, עליז ותוסס, גייס לעז־רתו את הפירסומאי **אורי אבנת** וב־יחד הם ערכו את אחד הנשפים הכי ניש־פיים שנערכו בארץ בשבועיים האחרונים לפחות.

נורמן וורמן
דיילות וסמנכ"ל

לצורך העניין תיגברו את קהל המוזמ־נים בעזרת דיילות־היופי של החברה והב־טיחו להן שמי שתהיה הכי נחמדה למיס־טר פרזידנט, יש לה סיכויים רציניים לנ־סוע עימו לאמריקה, למיבצע פירסום חדש שמארגנת החברה. ואיזו דיילת־יופי לא חולמת על הרגע הזה, שעשוי להיות רגע השיא בקאריירה היפה שלה וביחוד שה־צ'אנס הזה מגיע ממש עד אליה ומתדפק על דלתה?

אתם רק יכולים לתאר לכם איך מר ווטרמן הרגיש ברקיע השביעי, כשכל אחת מהדיילות השליכה לעברו את ה־פיתיון הפרטי שלה. בלי להרבות במלים, אני מבטיחה לכם חגיגית שלו הייתי גבר, הייתי ממש אכולת קינאה. למחרת הוא אפילו הזמין את רובן לארוחת־ערב מפו־ארת במיסעדת קאפריצ'יו, ואחרי זה ל־מסיבה פרטית בחדרו שבמלון הילטון. בקיצור, עברו להם פה שלושה ימים לוהטים כאלה שהדיילת חיפה **לירון לזר** הבטיחה לי חגיגית שהיא לא תישכח או־תם עוד הרבה הרבה זמן.

אבל כולם או יותר נכון כולן, חיכו לרגע שהנשיא יחליט את מי הוא לוקח איתו לאמריקה. וכשבא הרגע נכונה להן אכזבה כזו שגרמה להן ללכת שבוע שלם עם הראש היפה שלהן באדמה. מפני ש־ווטרמן החליט שאם הוא לוקח איתו מי־שהו ליונייטד־סטייטס, יהיו אלו רענן חמד ואורי אבנת שאירגנו לו את כל הכיף, ולא אף אחת מהדיילות הישראליות.

אורי קילל את הרגע הזה שקראו לו למילואים ולא נסע, אבל לעומת זה לרענן חמד לא הפריעה העובדה שהוא נשוי פלוס ארבעה וכלב, בשם **ברוט**, ובלי לח־שוב פעמיים, הוא ארז את המזוודות והצ־טרף לנשיא העולמי, לשבוע תענוגות ש־הוא הבטיח לו, בארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות.

עכשיו כולם מחכים לראות באיזה מצב רעננות יחזור רענן לעבודה, למרות כל גל הרינונים אודותיו.

שינוי בתוכנית

השבוע צריכה היתה להיערך אי־שם בארץ הופעת־בידור, שכללה בתוכניתה הופעה משותפת של **בדרן** ו**זמרת** ידו־עים, שהיו מאוהבים בעבר אהבה עזה כימעט כמוות. כולם היו משוכנעים כבר שהעניין הזה ביניהם נגמר. כולם, כלו־מר, חוץ מאשתו של הבדרן, שהגישה לבעלה אולטימאטום חד־משמעי: או ש־הוא מוותר סופית על ההופעה יחד עם הזמרת היפה, או שחיי־המשפחה שלהם ייהרסו כליל.

נו, בכזה לחץ אפילו בדרן פופולרי לא יכול היה לעמוד. טילפנו דחוף ל־אמרגן, שיארגן מייד זמרת אחרת — וממש דקה לפני שעת־האפס הוא הצליח לארגן זמרת אחרת.

הקהל קיבל את השינוי בתוכנית ב־הבנה. לא לכל קהל מזדמן להציל חיי־מישפחה, וגם זה לא בכל יום.

תצוגת־אופנה בבית השגריר

בעוד שממשלת מכסיקו הצביעה בעד גינוי הציונות באו"ם, החליטה רעיית שג־ריר מכסיקו בישראל, **שרה ברלין**, ש־היא יהודיה כשרה, שיש להפריד בין פו־ליטיקה לבין הומאניות ובשבוע שעבר הפגינה מחווה של ידידות לארץ המארחת.

היא זימנה לביתה המפואר שבאפקה את כל נשות הסגל הדיפלומטי בישראל, כמאה נשים, וביניהן נשות חברה ישר־אליות כ**איה דינשטיין** ו**בטי דובינר**, ואירגנה להן תצוגת אופנה עילית. כל הנשים הנכבדות זומנו לרדת לאולם הבי־ליארד שבבית השגריר, שם חזו בתצוגת בגדים, פרוות ותכשיטים וגם הרימו תרו־מה לטובת אירגון איל"ן.

אבל מי שזכתה למירב התשואות מבין דוגמניות הצמרת שהוזמנו לדגמן, היתה דווקא הדוגמנית הוותיקה **לאה שוורץ** בת הארבעים פלוס פלוס, שהיתה זו לה חזרה מפוארת אל המסלול לאחר הפסקה ארוכה ושהייה ממושכת בארצות־הברית.

אחרי התצוגה הוזמנו הנשים לכוס קפה ועוגה, אבל לא סתם עוגה. היו שם עו־גות באורך של מטר וחצי, וטורטים של שוקולד וז'לי בקוטר של חצי מטר. ועל עוגות מפתות כאלה, אפילו שומרות־מיש־קל הקפדניות ביותר לא היו מוכנות לוו־תר. כולן קיוו שאירועים מסוג זה רק יפתחו מסורת חדשה בקרב המושבה ה־דיפלומטית בארץ. מה זה חשוב אם מכ־סיקו סבורה שהציונות היא גזענית. העי־קר שהעוגות המכסיקאיות טעימות.

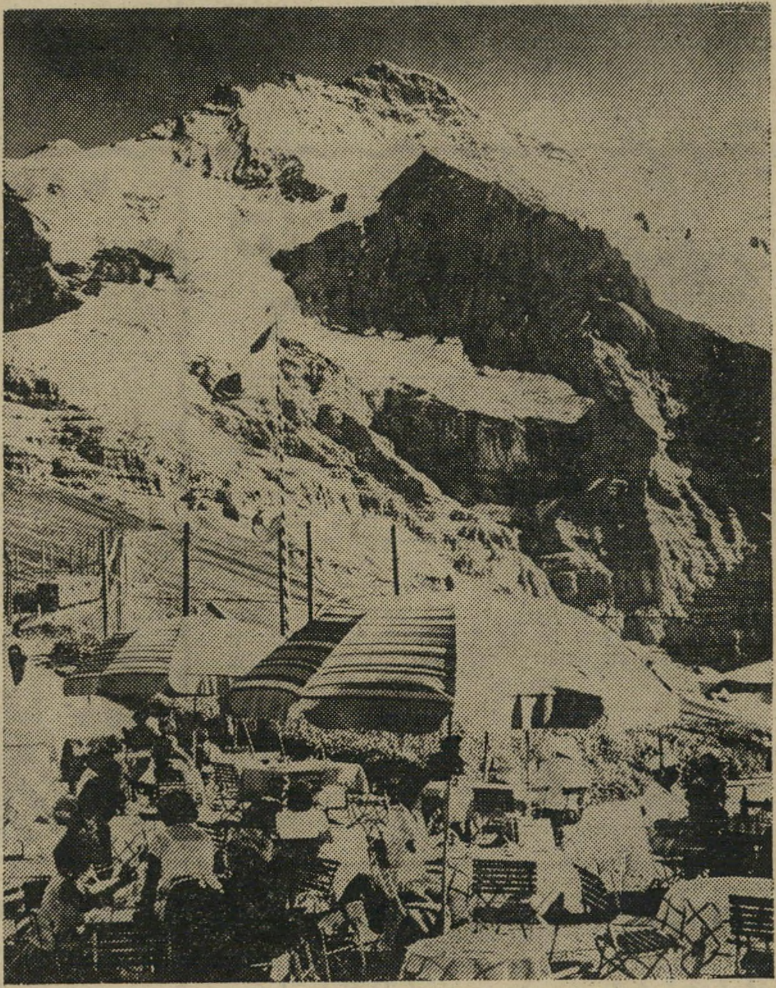

אצלנו תוכל לשמוע איך לבלות שבועיים של שמש ושלג בשווייץ ב-450 דולר!

בתקציב שהוא בהישג־ידך, במסגרת ההקצבה, תוכל להנות - במשך שבועיים - מהתרגעות ועימה מחחת לשמש מתרפקת על משטחי־שלג מרהיבי־עין, באחת מערי־הקיט הציוריות בשווייץ.
לדוגמה: שהייה של שבועיים במלון PERREN ב-Zermatt
בחדר זוגי עם אמבטיה, בתקופה 29/11-20/12:
(המחירים בפרנקים שווייצריים, לנפש).

לינה וארוחת־בוקר	518 -
תקציב לארוחות נוספות	500 -
כרטיס רכבת מציריך ובחזרה	80 -
הוצאות אישיות שונות	142 -
	1,240

שהם 450 דולר (לפי השער מיום 1.10.75)
פרטים מרתקים נוספים על אפשרויות לבילוי חופשת שמש ושלג במקומות אחרים - מצויים אצל כל סוכני הנסיעות ובמשרדי "סוויסאיר".

אנחנו עוסקים בתעופה
אבל הראש שלנו לא בעננים

SWISSAIR

בינג ליניאל

סל וסלסלה

ערוך ע"י: י. ארד
רכוז המדור: טל' 241530

מפעלי „טעמיקו" בע"מ
20 שנות נסיון בייצור מזון לתינוקות

בימים אלו כאשר ניטש הוויכוח בנושא „האם קיימת סכנת סרטן ממזון הארוז באריזות P.V.C.? עלה לכותרות שמם של מפעלי „טמעיקו" בע"מ אשר היו המפעלים היחידים שהעבירו את כל קו הייצור שלהם לאריזות פח ודאגו להחזיר מן השוק את כל אריזות ה־P.V.C. של מוצריהם. מהם מפעלי טעמיקו?

מפעלי „טעמיקו" יצרני מזון התינוקות „טעמי" נוסדו בשנת 1955 במטרה לעסוק אך ורק בייצור מזון לתינוקות וילדים. הדביקות במטרה ומאמציהם הבלתי נילאים של בעלי המפעל מר א. וורום ומר מ. רוזנצוויג להשתכלל ולהתקדם הפכו את „טעמיקו" למפעל המוביל בשטח ייצור מזון התינוקות בישראל.

תהליך הייצור של מזון התינוקות „טעמי" הינו תהליך ארוך ומורכב, למרות שהוא מתמצע ב„אוטומציה" מלאה ויד אדם אינה נוגעת במזון בשום שלב שלאחר העיקור ממזיקים. חומר הגלם מתקבל במפעל בשקים. היות והחומר מורכב מקמח אורז, קמח תירס או סולת, שהם חמרים פעילים מטיבעם, מוכנסים השקים לחדר עיקור ממזיקים בשיטה הנהוגה בחו"ל.

מפעלי „טעמיקו" שהם היחידים המשתמשים בשיטה זו בישראל הגיעו למידת עיקור המזיקים הגבוהה ביותר בעולם (99.9%)!

לאחר תהליך העיקור הנמשך 72 שעות, מועבר החומר לנפה הנמצאת בפתח מערבל המזון, המערבל את החומר עם התוספות.

מזון התינוקות לאחר הכנתו במערבל מועבר במיכלי נירוסטה לנפה נוספת ומשם למכונת האריזה האוטומטית האורזת אותו בקופסאות הרמטיות (כמו בקופסאות נס קפה).

מפעלי טעמיקו מיצרים כיום בשני מיליון קופסאות לשנה ומאז שנת 1973 זוכה מזון התינוקות „טעמי" מידי שנה במקום הראשון בתחרות המוצר הנבחר של המכון לחקר דעת הקהל בע"מ.

אין ספק כי הישגי מפעלי „טעמיקו" הינם תוצאה ישירה מהקפדתם ומאמציהם המתמידים לשמור על הסיסמא המלווה אותם זה שנים.

ילד בריא — עם מזון טעמי!

רפורמה
הנאה ובטחון של חסכון

לעזרתם של המוצאים את עצמם אחוזי פניקה וייאוש עקב ההעלאות המרתוניות במחיר הדלק והחלפים. בא המהנדס אבי שטיין, מנהל חברת ג'י. אנד אס בע"מ יצרנית ההצתה האלקטרונית „פנטום".

ההצתה האלקטרונית „פנטום" למכוניות ומנועי בנזין, יוצרת במצתי המנוע ניצוץ מדוייק רב עצמה בכל תנאי הנסיעה! ניצוץ זה שהינו כה חזק, מבטיח שריפה מושלמת וניצול מכסימלי של הדלק במנוע ללא תלות במצב המצתים, הפלטינות או המצבר וללא כל תלות במהירות הנסיעה, העומס או מזג האוויר. פירושו של דבר יותר כח למנוע ויותר קילומטרים מכל מיכל דלק. חישוב קל ופשוט מראה כי במחירי הדלק של היום הרכבת ההצתה האלקטרונית „פנטום" במכונית משפחתית ממוצעת חוסכת בדלק בלבד, תוך שלושה חדשים את מחיר המערכת.

פרוספקטים ופרטים נוספים על ההצתה האלקטרונית „פנטום" ישירות בחברה: רחוב אלקלעי 1 תל־אביב, טלפון: 441260־03 (24 שעות ביממה).

תדהמה ממטבח...
אצל האחים מוזן בע"מ

כשציפי ונתי (ויכולים אלה להיות גם ורדה ואבי, או מירי ואריה, או כל זוג צעיר אחר) משוחחים עם חברים או בינם לבין עצמם על דירתם החדשה, הבעיה הראשונה המטרידה אותם הינה בדרך כלל המטבח או חדר השינה. מקומות אלו שהינם למעשה מקום הבילוי של בני הזוג לפחות 40% מזמן שהותם בבית דרושים שיהיו נוחים, יפים ומעוררים את בני הזוג לשהות בהם. אלא שאליה וקוץ בה. דווקא ריהוט מקומות אלה והמטבח בפרט עולה בדר"כ עשרות אלפי לירות, מה עוד שרוצה האשה לבחור בעצמה את צורת מטבחה ואת צבעי העץ והפורמיקה.

בנושא המטבחים באים האחים „מוזן" לפתור את בעייתם של הזוגות הצעירים, וזאת תוך הצעות מדהימות הן מבחינת תיכנון המטבחים, והן מבחינת אפשרויות ההזמנה המגוונות. שלא כמקובל אין האחים מוזן מתפארים בסלון מהודר המציג את תוצרתו ברחוב דיזנגוף או הרצל בתל־אביב.

עצם היותם של האחים מוזן היצרנים עצמם ונגרים מעולים במקצועם מאפשרות להם בנוסף על „תפירת" מטבח בדיוק על פי „מידות" ורצונות המזמין, גם להקל בצורה משמעותית ביותר על הזוג הצעיר במחיריהם של המטבחים. די לציין כדוגמה שמחירו של חלק עליון למטבח הינו —1,100 ל"י בלבד על מנת לשכנע כי עדיף לקנות מטבח ישירות מהיצרן לצרכן בכלל ואצל האחים מוזן בפרט.

„האחים מוזן", רח' גרוזנברג 2, תל־אביב, טלפון: 59362.

WANTED!

קשה קצת לתאר מודעה "wanted" התלויה לה בכניסה ל„כסית", „רוול", „פינתי" או „טיבולי" ומכריזה פרס בן כמה אלפי דולרים למי שימצא גרפיקאי טוב (אבל אמיתי!) חי או מת.

זאת היא אחת תבעיות המנקרות ב„לב שרותי פרסום בע"מ" גרפיקאי טוב שיהיה מסוגל לבצע רעיונות חדשניים ולהשתלב בצוות חשיבה נמרץ המבשל ומוליד רעיונות אלו. למי שימצא את אותו הגרפיקאי לא מובטח אמנם פרס. אך לגרפיקאי האמיתי לעומת זאת מובטחת עבודה מעניינת, סיפוק רב, כר נרחב לפעילות יוצרת ויש סיכוי שגם השכר ישמור עליו חי ולא מת.

מכירים אחד או אחת מסוג זה שיחייגו 224690.

קצת רטוב...

פתאום קם אדם בבוקר ומרגיש שקצת קר ומתחיל החורף... ואז הוא עלול למצוא את עצמו קצת רטוב...

זהו אולי הזמן המתאים ביותר להקדיש כמה מילים ל„י. סלפטר ובניו בע"מ" היצרנים — יצואנים הגדולים והוותיקים בישראל למעילי גשם ומעילי עור לנשים ולגברים. ל„י. סלפטר ובניו" המייצאים בכמיליון וחצי דולר לשנה ושתוצרתם נמכרת בהצלחה גדולה על־ידי חנויות הביגוד המובחרות בכל רחבי הארץ, גם חנות לשיווק ישיר לצרכן ברחוב הרצל 45 בתל־אביב.

מבחר עצום של מעילי גשם וג'קטים מחיקוי עור, זמש ופופולין עם או בלי פרווה ומעילי עור אמיתיים, מקדם את פני המבקר בסלפטר. מעילים אלה מצטיינים בשלל צבעים וגזרות ותפורים על פי צו האופנה הארופאי האחרון.

אין ספק כי המתהדר בלבושו, האוהב להנות בשעת הקניה גם מאדיבות ושרות ברמה ארופאית ישמח לקדם את החורף ב„י. סלפטר ובניו", מה גם שיזכה ללא מעט שריקות התפעלות ומחמאות משך מספר שנים בהם יתהדר במעילי סלפטר.

לנשום לרווחה!

בעיצומה של מדיניות הידוק החגורה, מרשים לעצמם יעקב ברזילי ואלי קנר מנהלי „פוטו יאשיקה" להרפות מן הלחץ.

במסגרת השרותים הרחבים שהם מעניקים לכל דורש בשטח הצילום הם שמחים להודיע על מבצע מיוחד של פיתוח תמונות צבעוניות במחיר המפתיע של 2.20 ל"י בלבד לתמונה בגודל גלויה (במקום מחיר של 2.50 ל"י המקובל בענף הצילום).

ב„פוטו יאשיקה" קיים בית מלאכה לתיקון מצלמות, מסרטות, פלאשים, מדי אור, ומכונות הקרנה 8 ו־16 מ"מ המאפשר גם החלפת מצלמות ישנות בחדשות.

ההוכחה לאיכות ולכדאיות גם בצרכי צילום אחרים, כולל פתוח והגדלת תמונות ב„אבן גבירול 1 (פינת מרמורק) תל־

חשוב לבעלי קטנוע

„לעשות רוח" זו אינה בעיה. אך להתגונן בפניה... בנושא זה מציעים לנו ד. גולומבק ושות' (הרצל 94, טלפון: 821573) מבחר גדול של מגיני רוח לקטנועים. כדאי לכם לבוא ולראות את המבחר הגדול של מגיני רוח וכל אביזרי הקטנוע כ־מראות בשני גדלים, עיטורים, קסדות ומשקפי רוח.

עליך להתחשב ביפהפיה היושבת על המושב מאחור, שלא מבינה במנועים, אך בהחלט תתרשם מהלבוש החדש שאתה תעניק לקטנוע אצל **אולימ־פיק**, במקום אפשר למצוא חלקי חילוף לווספה ולמברטה ולהנות מיעוץ טכני לאביזרים ומשרות אדיב. ובכן... למה אתה מחכה?!

יהי אור!

תאורת גנים מהווה פרק רציני מנושא רחב ושמו: „תרבות הדיור".

חזית הבית, הגן והגג משנים צורה והופכים למקום חדש אם מאירים אותם באמצעות פנסים דקורטיביים הממוקמים בצורה נכונה על פני השטח הרצוי.

בעלי א.ש.ר., חברה לשרותי בית (אבן־גבירול 44, טלפון: 03—266365), הם מומחים מעולים, המקבלים עבודת חשמל, כשדגש מיוחד מושם על תאורת גנים.

במקום מבחר גדול של מנורות תליה ועמידה המתאימות לדירות גג, לווילות, חצרות וגינות. אפשר להזמין פנסים ועבודה עפ"י תוכנית הלקוח. שרות אדיב ויעוץ חינם.

מרכז הג'ינס
"FORD"

עם כל הכבוד למתכנני האופנה הבין־לאומיים. עלינו להודות שמלבושי הג'ינס הם המיצרך האופנתי הפופולרי ביותר בקרב הצעירים והצעירות ברוחן. למשוגעים לדבר נכונה הפתעה רצינית. ב„מרכז הג'ינס FORD" מבצע הלבשה לקראת חג החנוכה. חליפות ג'ינס משגעות לגברים ולנשים. מכנסי קורדרוי, זמש וגברדין בכל הצבעים והגזרות. מבחר עצום של חולצות קייציות וחורפיות בגזרות ספורטיביות ובשלל דוגמאות וצבעים. מבחר עשיר ומגוון זה של מלבושי ג'ינס מחכה לצעירים ברוחם במחלקת השיווק של „מרכז הג'ינס" ברחוב המשביר 12 (פינת לוינסקי).

בעלי העסק מאחלים חג שמח וקניה מוצלחת ב„מרכז הג'ינס FORD".

חימום נוסח בני־ברק

בימים אלו, שעה שהחורף כבר מתדפק על פתחנו, מתעוררת מחדש הבעיה אשר הטרידה אותנו מאז החורף האחרון — בעיית חימום הדירה. היורה הקדים בואו ורמז לנו כי החורף הבא עלינו לטובה עשוי להיות גשום וקר מקודמו, אך הדגיש בפנינו את הבעיה.

לפתרון בעיה זו באים לעזרת תושבי בני־ברק והסביבה „סוכנויות" יואל קרול. בחנות הנמצאת ברח' רבי־עקיבא תצוגה של תנורי חימום ביתיים מכל הסוגים ובמחירים אשר אחד לבטח יתאים לתקציבך.

יואל קרול, אשר התמחה שנים בנושאי ה„חימום הביתי" מסביר במקום לכל לקוח ומייעץ בבחירת התנור המתאים (בהתאם לגודל הדירה, וצורת בנייתה וכד'). לכל אחד ואחד.

„יואל קרול סוכנויות", רחוב רבי־עקיבא 11, בני־ברק.

רחל מרחלת על כל העולם

רפי והפרחים

רפי שאולי הוא אחד הבחורים הכי דינמיים בעיר, אבל כשמדובר בבנות המין היפה, הוא ממש דינמו סוער ומתפרץ.

אני, באופן אישי, עוד לא הצלחתי לראות אותו אף פעם אחת בלי ליווי צמוד של איזה פרח פורח, ולא אזכיר את התקופה שהוא החזיק נהגת צמודה בשכר. לרפי יש שיטה עם כל הפרחים שלו. הוא מתיישב על עלי־הכותרת שלהן, כמו דבורה היונקת צוף — גומר ומתפרפר לפרח אחר.

אבל כדאי שתדעו עליו דבר אחד — כשהברנש מאוהב, אז לא יעזור אפילו שדה של כריזנטמות. הוא נאמן לה, וזהו זה, ושלא תכניסו לו פרפרים לראש.

החברה האחרונה והקבועה של רפי היא הזמרת הצעירה **גלי עטרי**, והעובדה שהיא נמצאת עכשיו באמריקה, בסיבוב הופעות עם הפסטיבל החסידי, זה עוד לא אומר שהרומן החמוד בין השניים הסתיים.

נכון שראינו את רפי בחברת חיילת יפהפיה בשם **ירדנה**, ונכון שגם ראינו אותו צמוד לאותה סטודנטית, העובדת אצ־לו בפיאנו־בר בתור מגישה. ואם אתם רו־צים לדעת יותר מזה, אז אני אפילו ראיתי אותו ביחד עם שתיהן, בעת ובעונה אחת, במסיבה. יש לי רק בקשה קטנה אליכם: אל תזווגו לי זיווגים, ואל תפגיזו אותי בכל מיני שאלות טרם זמנן. תנו לגלי לגמור בשקט את הסיבוב בחו"ל, וכשתשוב הנערה ארצה, נשאל את פיה.

נערת השבוע

רק שלא תגידו שכל היפות נעלמו, ושנגמרו החתיכות בעיר. החלטתי להוכיח לכם שזה לא נכון, ולהציג לשיפוטכם מדי שבוע חתיכה חדשה. מובן שנשמח מאד לקבל גם מכם תמונות של בנות יפות ומעניינות, בצירוף פרטים ומיספר טלפון.

בובת החרסינה

את **סמדר** („מדי") **יערון** אני יכולה להגדיר כמיניאטורה שברירית, הנראית כמו בובת־חרסינה מתקופת הרינסאנס.

היא מספרת לכולם שהיא אוהבת להת־לבש בצורה מקורית, בסיגנון מצריים העתיקה ויוון, ולהתפשט בסיגנון ימינו, רק בתנאי שיציירו ויצלמו אותה כמה שיותר, ובכל המצבים.

סמדר משוגעת על הגוף הקטן שלה, כמו שהיא משוגעת על טבע ונוף. לכן היא נורא אוהבת להתמזג עם כל מה שטבעי ויפה.

בשנה הבאה היא תלמד מישחק, ותקרא

סמדר יערון
לא לעשות רע

המון ספרות קלאסית ושירה, כי השנה לא היה זמן מרוב שהיא היתה עסוקה בלהתמזג עם כל מיני דברים טבעיים. אבל, תראו, היא בסך הכל בת 20, וכבר אמרה לי בכזה ביטחון עצמי שהמוטו שלה בחיים הוא: „לעשות טוב לאחרים, לחיות בשלום עם כולם, ושרק יתנו לה לעשות מה שיש לה בראש."

ואם ניתן לה לעשות מה שיש לה בראש, אז היא בטוחה שאתם יכולים להיות בטוחים שעוד תשמעו עליה.

הסקנדינביות עולות על אילת

עד כמה שאילת זו עיר חמה, אני מבטיחה לכם שבעוד זמן קצר היא תיהפך לעיר הלוהטת ביותר בישראל. לא די בכך שכעת הסקנדינבים גילו אותה, תארו לכם מה יקרה שם כשהישראלים יגלו את הסקנדי־נביות!

תגידו מה שתרצו, בעד או נגד טיסות־שכר לישראל, אבל עובדה היא שטיסת־שכר הלוך וחזור בקו קופנהגן־אילת עולה בסך־הכל 110 דולר. הוסיפו לזה את הסיסמה „בעיקבות השמש לישראל", ואת אהבת השמש החסרה כל־כך לסקנדינבים, אז אתם יכולים פשוט לשחרר את דימיונכם הפרוע ולהתחיל לנבא מה קורה כבר היום באילת.

אבל את ההצעה הכי מעניינת לשיתוף־פעולה דני־ישראלי באילת שמעתי מפי המלונאי **בצלאל מיזרחי**. אותו מיזרחי מפורסם, שסיכל בהצלחה נסיון לסחוט ממנו מיליון לירות. לא רק שהוא התאושש יפה, הוא גם נסע השבוע לקופנהגן למטרה מאוד־מאוד מעניינת. כשישבתי איתו השבוע סיפר לי שהוא קיבל הצעה מאמרגן גדול בדנמרק לאייש את המלון שלו באילת ב־200 יפהפיות סקנדינביות, שתעבודנה כ־חדרניות ובתפקידי שירותים שונים, ללא שכר, אלא תמורת כלכלה ולינה בלבד. אבל לעומת זאת — כשתסיימנה את עבו־דתן כחדרניות, הסקנדינביות האלה תח־לפנה בגדים ותעבורנה לעבוד כשפנפנות במועדון־לילה חדש שייפתח במלון, מוע־דון־לילה סקנדינבי על כל המשתמע מכך.

„אחרי הכל," אמר בצלאל, „צריך לתת לתיירים שלנו מסקנדינביה הרגשה ביתית."

בצלאל מיזרחי ואשתו שולמית
לא מקומיות

אלא שאני משוכנעת שתחת שהתיירים הדנים יקבלו הרגשה ביתית, יקבלו דווקא הישראלים באילת, הרגשת־חוץ.

מי שמכיר את בצלאל מיזרחי, יודע שהבן־אדם הזה לא אוהב לקנות חתול בשק. הוא נסע פשוט כדי לבחור את העובדות שלו, אחת אחת, מתוך מיבחר של 800 יפהפיות העומדות לרשותו של אותו אמרגן דני. אבל אני בטוחה שלבצל־אל, שהוא אוהב יופי, יכאב פשוט הלב להשאיר כל־כך יפות בחוץ־לארץ, והוא יביא אותן איתו לישראל. רק אל תדאגו שלא תמצא להן עבודה. הוא עוד מסוגל לפתוח בשבילן מלון חדש.

אהבה אסורה

בחיי, לא הייתי מאמינה שעדיין קיימות מישפחות האוסרות על הבנות שלהן לצאת עם בחור בגלל המוצא שלו. קחו, לדוגמה, את הצייר הצעיר **באשיר אבו־רביע**. הוא בן למישפחה בדואית מיוחסת, בן אחיו של חבר־הכנסת **מחמוד אבו־רביע**, וגם חתיך לא נורמלי. אז קורה שמתאהבת בו בחורה יפהפיה מחיפה, שהיא במיקרה גם כן ציירת, המכורה לציורים של באשיר בכלל ולבאשיר בפרט, אלא שההורים שלה מתנגדים בכל תוקף שבתם תיפגש עם הצייר הבדואי, וזה כבר מעצבן אותי באופן אישי.

כי באשיר הוא אחד האמנים הכי צנועים שאני מכירה. הוא היה עכשיו בשנת־לימודים בפריס. אפשר לראות אותו עכשיו במיספר בתי־קולנוע, כשהוא מופיע בסירטון פרסומת בסצינת־מיטה עם השחקנית היפה **יהודית סולה**, ואני אישית מכירה כמה בנות למישפחות מאד־מאד טובות הרוצות את קירבתו.

אלא שבאשיר הוא אדם השומר אמונים, ואם יש לו חברה שהוא אוהב, הוא מוכן לחכות בסבלנות עד שהוריה ישתכנעו בניצחונה של האהבה.

את שמה של החברה שלו, באשיר לא מוכן בשום פנים לגלות, כדי לא לגרום עוגמת־נפש לה ולהוריה, עד שהם יכירו בכך שהוא כבר מזמן לא גר באוהל, וגם לא רוכב על גמלים במידבר.

באשיר אבן־רביע
לא על גמל

ג'וזי: סיבוב שני

אחת הבשורות הכי משמחות ששמעתי השבוע, ממקור ראשון, זה שהזמרת **ג'וזי כץ** היא שוב בהריון, ומצפה בקרוב לביקור החסידה בפעם השניה.

מי לא זוכר את ההילולה שנערכה בעיר לפני למעלה משנה, כשנולד בנם בכורם של ג'וזי ו**שמוליק קראוס**. לילד קראו בשם **בן**, והוא גדל נהדר ואפילו יודע לשיר יפה, בדיוק כמו אמא ואבא שלו.

עכשיו רק מעניין אם תיוולד להם בת, ואם הם יקראו לה בשם **בת**. כי אז יהיו לשמוליק וג'וזי שני ילדים מתוקים עם שמות נורא מקוריים — בן ובת. כל הב־בוהמה נורא תשמח, ולי לא נותר אלא לשלוח להם את ברכתי.

לידות בטלוויזיה

בתוכנית האחרונה של ניקוי ראש, בלט שיתוף־פעולה מצויין בין שני ציירי האני־מציה של התוכנית, **יוסי אבולעפיה** ו**יוחנן לקיצבייץ**. הקטע שבו מזדווגות האותיות של המילה SEX, ושמסתיים בלידת X קטן, הוכן ממש ברגע האחרון, אחרי שהם הוכיחו לכל שהם יודעים לעשות סקס לא רק בתוכנית אלא גם מחוצה לה. וזה לא בכיוון שאתם חושבים.

השניים החליטו שהם יביאו לעולם צא־צאים באותו יום ממש. ואכן, כעבור תישעה חודשים באו התוצאות. ביום הרביעי האח־רון, יום לפני שידור התוכנית, ילדה אשתו של יוסי, **עירית**, בת בכורה, וכמה שעות אחריה ילדה גם אשתו של יוחנן, **יהודית**, בת, וגם היא בכורה.

מי שלא כל־כך מרוצים משיתוף־הפעולה ההדוק בין השניים הם חברי הצוות של ניקוי ראש. בגלל העיתוי של לידת הבנות יעלה העניין לכל אחד מהם 50 לירות, עבור מתנות לכל אחת מהבנות.

מחיר: 5.00 ל"י   כ"ג כסלו תשל"ו, 26.11.75   שנה 40   מספר 1995

העולם הזה

התאונה המיסתורית של תת-אלוף ירון

תת־אלוף דרס למוות את נכדת מפכ"ל המישטרה - ולא הביא אותה לבית־החולים